

Джулия

Куин

Джентълменско
предложение

“Бриджъртън” 3

**ДЖУЛИЯ КУИН
ДЖЕНТЪЛМЕНСКО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ**

Превод: Dream Team

chitanka.info

Софи Бекет никога не си е и мечтала, че ще успее да се промъкне на прочутия маскен бал на лейди Бриджъртън, нито че там ще я чака „принцът на мечтите ѝ“. Макар че е дъщеря на граф, Софи е принизена до ролята на слугиня от ужасната си мащеха. Но сега, докато танцува в ръцете на очарователния и невероятно красив Бенедикт Бриджъртън, се чувства като кралица. За съжаление, тя знае, че трябва да прекъсне всякакви отношения с него с настъпването на полунощ.

Коя е тази невероятна жена? От тази магическа нощ нататък едно бляскаво сребристо видение прави Бенедикт сляп за красотата на останалите жени... освен, може би, за тази изкусителна и странно позната красавица, облечена в слугинска рокля, която се счита длъжен да спаси от изключително неприятна ситуация. Заклел се е да открие и да се ожени за мистериозната дама, но тази камериерка спира дъха му от желание. И все пак, дали ако ѝ предложи сърцето си, Бенедикт ще пожертва единствения си шанс за любов като в приказките.

„Сезонът на 1815 отдавна започна и макар човек да би помислил, че Уелингтън и Ватерло ще са основната обсъждана тема, истината е, че положението слабо се различава от миналогодишното и разговорите се въртят около вечната тема на висшето общество...

Както обикновено надеждите за брак на дебютантките са насочени към семейство Бриджъртън и по-точно към най-големия от неженените братя — Бенедикт. Той може и да не притежава титла, но красивото лице, стройното тяло и дебелия портфейл очевидно компенсират този му недостатък. Всъщност настоящият автор неведнъж е чувал някоя амбициозна мамичка да казва за дъщеря си: «Тя ще се омъжи за херцог... или за Бриджъртън».

От своя страна, мистър Бриджъртън изглежда изключително незаинтересован от младите дами, които посещават светските събития. Той присъства на почти всеки бал, но не прави нищо друго, освен да наблюдава вратата, вероятно в очакване на някой специален човек.

Може би... потенциална булка?“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 12 юли 1815

ПРОЛОГ

Всички знаеха, че Софи Бекет е копеле.

Слугите бяха наясно, но обичаха малката Софи. Бяха я обикнали още когато едва тригодишна бе пристигнала в Пенууд Парк за първи път — малък вързоп, увит в твърде голямо палто, оставен на стълбите пред входната врата в една дъждовна юлска вечер. И тъй като я обичаха, се преструваха, че тя е точно тази, за която я представяше шестият граф на Пенууд — осиротялата дъщеря на негов стар приятел. Нямаше значение, че очите с цвят на горски мъх и дългата руса коса на Софи бяха точно като неговите. Нито че формата на лицето ѝ забележително приличаше на тази на наскоро починалата майка на графа или че усмивката ѝ бе абсолютно копие на тази на сестра му. Никой не искаше да нарани чувствата ѝ или да загуби работата си, като изтъква тези факти.

Графът — Ричард Гънингсуърт — никога не обсъждаше Софи или произхода ѝ, но сигурно бе наясно, че тя е негово копеле. Никой не знаеше съдържанието на писмото, което икономката бе измъкнала от джоба на момиченцето, когато я бяха открили в онази дъждовна нощ. Графът бе изгорил посланието секунди след като го бе прочел. Проследи как хартията потрепва и се извива сред пламъците, а след това нареди да пригодят за Софи стая близо до детските помещения. Оттогава тя живееше там. Той я наричаше София, а тя него — „милорд“ и се виждаха няколко пъти годишно, в редките случаи, когато графът се връщаше от Лондон.

Най-важното обаче беше, че Софи знаеше, че е копеле. Не бе съвсем сигурна откъде го е научила, просто го знаеше. Навярно е била наясно през целия си живот. Имаше съвсем бегли спомени от живота си, преди да дойде в Пенууд Парк. Помнеше дългото пътуване с карета през цяла Англия и баба си, която кашля и киха, изглежда невероятно слаба и ѝ казва, че ще отиде да живее при баща си. Но най-ясно си спомняше как стои на стълбите в дъжда, уверена, че баба ѝ се крие в храстите и чака да види дали ще я пуснат вътре.

Графът бе докоснал с пръсти брадичката на малкото момиченце, бе повдигнал лицето му към светлината и в този миг двамата бяха приели истината.

Всеки знаеше, че Софи Бекет е копеле, но никой не го коментираше и всички бяха напълно доволни от това положение.

Докато графът не реши да се ожени.

Софи остана много доволна, когато чу новината. Икономката каза, че икономът чул от секретаря на графа, че господарят им има намерение да прекарва повече време в Пенууд Парк, след като вече е семеен мъж. И макар графът да не липсваше кой знае колко на Софи, когато не бе там — трудно бе да ти липсва някой, който не ти обръща особено внимание, дори когато е наоколо — тя си помисли, че все пак може и да започне да ѝ липсва, след като го опознае по-добре. А когато го опознаеше по-добре, той може би нямаше да отсъства толкова често. Освен това камериерката от горния етаж бе споменала, че икономката е чула от иконом на съседите, че жената, за която графът има намерение да се ожени, вече има две дъщери, приблизително на възрастта на Софи.

След седемте самотни години, прекарани в детското крило, Софи бе доволна. За разлика от другите деца в областта, тя никога не бе канена на местни партита и други събития. Никой не я наричаше „копеле“ в лицето, тъй като това би означавало да нарече графа лъжец, след като бе заявил, че Софи е негова повереница. Той никога не повдигна отново въпроса, нито пък правеше особени опити да накара хората да я приемат. И така, най-добрите приятели на десетгодишната Софи бяха камериерки и прислужници, а икономката и икономът можеха да минат за нейни родители.

Само че сега щеше да си има истински сестри.

О, знаеше, че няма да може да ги нарича сестри. Знаеше, че ще бъде представена като София Мария Бекет — повереница на графа, но щеше да ги чувства като сестри. А това бе единственото, което имаше значение.

И ето че в един февруарски следобед тя бе застанала в голямото фоайе в очакване, заедно с целия персонал, загледана в каретата на графа, която прекосяваше алеята, водейки новата графиня и двете ѝ дъщери. Както и него, разбира се.

— Мислите ли, че тя ще ме хареса? — прошепна Софи на икономката, мисис Гибънс. — Имам предвид съпругата на графа.

— Разбира се, че ще те хареса, скъпа — прошепна тя в отговор, но в очите ѝ не се четеше същата увереност. Напълно възможно бе новата графиня да не приеме лесно присъствието на незаконното дете на съпруга си.

— И ще вземам уроци заедно с дъщерите ѝ?

— Няма смисъл да учите отделно.

Софи замислено кимна и започна да се върти неспокойно, когато видя каретата да се задава по алеята.

— Пристигнаха! — прошепна тя.

Мисис Гибънс посегна, за да я потупа по главата, но Софи вече се бе втурнала към прозореца и притискаше лице към стъклото.

Графът слезе пръв, след това се пресегна и помогна на две млади момичета. Те бяха облечени в еднакви черни палта. В косите на едната имаше розова панделка, а на другата — жълта. След като двете момичета отстъпиха встрани, той се протегна, за да помогне на последния пътник в каретата.

Дъхът на Софи спря докато чакаше новата графиня да се покаже. Малките ѝ пръстчета бяха кръстосани, а от устните ѝ се отрони едно-единствено „моля те“.

Моля те, нека ме обикне.

Може би ако графинята я обичаше, тогава и графът щеше да я заобича и може би, дори да не я наричаше своя дъщеря, щеше да се отнася към нея като към такава и да бъдат истинско семейство.

Софи гледаше през прозореца как новата графиня слиза от каретата. Всяко нейно движение бе толкова грациозно и елегантно, че напомни на Софи за нежната чайка, която от време на време долиташе, за да се потопи в езерцето в градината. Дори шапката ѝ бе украсена с дълго перо, а тюркоазните му перушинки блестяха под лъчите на зимното слънце.

— Красива е — прошепна Софи.

Хвърли бърз поглед назад към мисис Гибънс, за да види реакцията ѝ, но икономката стоеше с вперен напред поглед в очакване графът да въведе новото си семейство, за да ги представи.

Софи преглътна, не бе съвсем сигурна къде трябва да застане. Изглежда всички си имаха точно определено място. Слугите бяха

строени по ранг — от иконома, та чак до най-нисшата кухненска прислужница. Дори кучетата седяха чинно в ъгъла, а каишките им бяха в ръцете на прислужника, който се грижеше за тях.

Тя обаче си нямаше място. Ако наистина бе дъщерята на дома, щеше да стои с гувернантката си и да очаква новата графиня. Ако пък наистина беше повереница на графа, щеше да бъде в почти същото положение. Но мисис Тимънс бе сериозно настинала и категорично бе отказала да слезе. Никой от прислужниците не повярва и за секунда, че гувернантката наистина е болна. Предната вечер се чувстваше съвсем добре, но никой не я винеше за измамата. Софи все пак бе незаконното дете на графа и никой не желаше да бъде този, който ще нанесе потенциална обида на новата графиня като ѝ представи копелето на съпруга ѝ.

А тя трябваше да е сляпа, глупава или и двете, за да не осъзнае веднага, че момичето е нещо повече от повереница на графа.

Внезапно обзета от срамежливост, Софи се сви в един ъгъл, когато двама прислужници отвориха входните врати със замах. Двете момичета влязоха първи и се отдръпнаха встрани, когато графът въведе графинята. Той представи нея и дъщерите ѝ на иконома, който от своя страна започна да ги представя на персонала.

А Софи чакаше.

Икономът представи прислужниците, готвача, икономката, конярите.

А Софи чакаше.

Представи помощничките в кухнята, камериерките от горния етаж, кухненските прислужници.

А Софи чакаше.

Най-накрая икономът — името му бе Ръмзи — представи най-нисшата от нисшите прислужници — момиче от кухнята на име Дулси, което бе наето само преди седмица. Графът кимна и измърмори някаква благодарност, а Софи все още чакаше, без да има каквато и да било представа какво да прави.

Затова се прокашля и пристъпи напред с нервна усмивка. Не бе прекарвала много време с графа, но при всяко негово посещение в Пенууд Парк я бяха изтиквали пред него и той винаги ѝ отделяше няколко минути и я питаше за уроците, преди да я отпрати обратно към детската стая.

Той сигурно все още се интересуваше как вървят уроците ѝ, дори след като се бе оженил. Със сигурност щеше да иска да знае, че се е научила да умножава дробни, както ѝ, че мисис Тимънс скоро бе определила френското ѝ произношение за „съвършено“.

Само че той бе зает, тъй като говореше нещо на дъщерите на съпругата си и не я чу. Софи отново се прокашля, този път по-силно и каза с по-писклив глас, отколкото бе възнамерявала:

— Милорд?

Графът се обърна.

— О, София — измърмори. — Не знаех, че си тук.

Софи засия. Все пак не я беше пренебрегнал.

— А тя коя е? — попита графинята ѝ пристъпи, за да я огледа по-добре.

— Повереницата ми — отвърна графът. — Мис София Бекет.

Графинята я прониза с преценяващ поглед и очите ѝ се присвиха.

След това се присвиха още повече.

И още повече.

— Разбирам — каза тя.

И всички в помещението бяха наясно, че тя *наистина* разбира.

— Розамунд — каза графинята, обръщайки се към двете си дъщери, — Поузи, елате с мен.

Момичетата веднага застанаха до майка си. Софи се осмели да им се усмихне. По-малката от тях ѝ отвърна, но по-голямата, чиято коса бе с цвят на злато, последва примера на майка си, вирна нос и решително отмести поглед встрани.

Софи преглътна и отново се усмихна на приятелски настроеното момиче, но този път то прехапа нерешително долната си устна и сведе поглед към пода.

Графинята отново погледна Софи и каза на графа:

— Предполагам, че има подготвени стаи за Розамунд и Поузи.

Той кимна.

— До детските стаи. Точно до Софи.

Последва дълго мълчание докато накрая графинята не реши, че някои битки не трябва да бъдат водени пред слугите и каза само:

— Сега бих искала да се кача горе.

И се оттегли заедно с графа и дъщерите си.

Софи проследи с поглед как новото ѝ семейство се качва по стълбите. Когато се скриха зад ъгъла, се обърна към мисис Гибънс и попита:

— Мислите ли, че трябва да се кача да помогна? Бих могла да покажа детското крило на момичетата?

Мисис Гибънс поклати глава.

— Изглеждат изморени — излъга тя. — Сигурно ще имат нужда да подремнат.

Софи се намръщи. Бяха ѝ казали, че Розамунд е на единадесет, а Поузи на десет години. Бяха малко големи да подремват.

Мисис Гибънс я потупа по гърба.

— Защо не дойдеш с мен? Компанията ти ще ми дойде добре, а и готвачът ми каза, че тъкмо е направил пресен сладкиш. Мисля, че е още топъл.

Софи кимна и я последва. Щеше да има достатъчно време да опознае момичетата вечерта, да им покаже детското крило, а после щяха да станат приятелки, и след това и сестри.

Тя се усмихна. Би било прекрасно да има сестри.

* * *

Случи се така, че до следващия ден Софи не срещна Розамунд и Поузи, нито пък графа или графинята. Когато влезе в детската стая, за да вечеря, забеляза, че масата е сложена за двама души, а не за четирима, а мисис Тимънс, която чудодейно се бе възстановила от болестта си, каза, че новата графиня я е информирала, че Розамунд и Поузи са твърде уморени от пътуването, за да вечерят.

Само че момичетата трябваше да учат, така че на следващата сутрин пристигнаха в детското крило, пристъпвайки една крачка зад майка си. Софи вече учеше и силно заинтересована вдигна поглед от задачите по аритметика. Този път не им се усмихна. Някак си ѝ се стори, че е най-добре да не го прави.

— Мис Тимънс — каза графинята.

Гувернантката направи реверанс и измърмори:

— Милейди.

— Графът ме информира, че вие ще обучавате дъщерите ми.

— Ще дам най-доброто от себе си, милейди.

Графинята посочи по-голямото момиче, онова със златната коса и очите с цвят на метличина и Софи си помисли, че изглежда красива като порцелановата кукла, която графът ѝ бе изпратил от Лондон за седмия ѝ рожден ден.

— Това е Розамунд. На единадесет е. А това е Поузи — посочи другото момиче, което все още не бе отделило очи от обувките си. — Тя е на десет.

Софи погледна Поузи с огромен интерес. Косата и очите ѝ бяха доста тъмни, за разлика от тези на майка ѝ и сестра ѝ, а бузите ѝ бяха леко пухкави.

— Софи също е на десет — отвърна мисис Тимънс.

Устните на графинята изтъняха.

— Бих желала да покажете на момичетата къщата и градината.

Мисис Тимънс кимна.

— Много добре. Софи, остави плочата. Можем да се върнем към аритметиката...

— Само моите момичета — прекъсна я графинята, а гласът ѝ бе леденостуден. — Ще говоря насаме със Софи.

Софи преглътна и се опита да погледне графинята в очите, но стигна само до брадичката. Изправи се докато мисис Тимънс извеждаше Розамунд и Поузи в очакване на по-нататъшни инструкции от новата съпруга на баща си.

— Зная коя си — каза графинята в момента, в който вратата се затвори.

— М-милейди?

— Ти си негово копеле и не се опитвай да го отричаш.

Момичето не каза нищо. Това, разбира се, бе вярно, но никой никога не го бе казвал на глас. Поне не в лицето ѝ.

Графинята сграбчи брадичката ѝ и я дръпна, като принуди Софи да я погледне в очите.

— Чуй ме добре — изрече заплашително, — може и да живееш в Пенууд Парк, може и да споделяш уроците на дъщерите ми, но не си нищо повече от едно копеле и никога няма да бъдеш. Никога, никога не прави грешката да си мислиш, че си толкова добра, колкото нас останалите.

Софи леко простена. Ноктите на графинята се забиваха в кожата ѝ.

— Съпругът ми — продължи графинята, — изпитва някакво заблудено чувство за дълг към теб. Това, че се грижи за грешките си, е достойно за уважение, но за мен е обида да си в дома ми — да те хранят, обличат и образоват — сякаш си му истинска дъщеря.

Но тя му *беше* истинска дъщеря. И беше в този дом много по-дълго от нея.

Графинята рязко я пусна.

— Не желая да те виждам — изсъска. — Никога няма да ми говориш, и ще се стараеш да не се озоваваш в компанията ми. Няма да говориш и на Розамунд и Поузи, освен по време на уроците. Сега те са дъщерите на този дом и не трябва да общуват с такива като теб. Имаш ли някакви въпроси?

Софи поклати глава.

— Добре.

С тези думи тя излезе от стаята и остави Софи с омекнали крака и треперещи устни.

И с ужасно много страхове.

* * *

С времето Софи научи малко повече за несигурното си положение в къщата. Прислужниците винаги знаеха всичко и то рано или късно достигаше до ушите ѝ.

Графинята, чието кръщелно име бе Араминта, още първия ден бе настояла Софи да бъде отпратена от къщата. Графът бе отказал. Нямало нужда Араминта да обича Софи, казал хладно. Нямало нужда дори да я харесва. Но трябвало да се примири с нея. Вече седем години носел отговорността за момичето и нямало да се откаже сега.

Розамунд и Поузи последваха примера на майка си и се отнасяха към Софи с враждебност и презрение, макар че сърцето на Поузи очевидно не бе склонно към мъчения и жестокости, както това на Розамунд. Нямаше нещо, което тя да обича повече от това да щипе и извива кожата на ръцете на Софи, когато мисис Тимънс не гледаше. Софи никога не каза и дума. Силно се съмняваше, че гувернантката би

имала куража да порицае Розамунд, която със сигурност щеше да изтича при майка си с някаква измислена история. Дори и да забелязваха, че ръцете на Софи постоянно са синьо-черни, никой не го коментираше.

Поузи от време на време се държеше мило, макар че през повечето време само въздъхваше и казваше: „Мама каза, че не трябва да съм добра с теб“.

Що се отнася до графа, той никога не се намесваше.

Животът на Софи продължи да тече в това русло през следващите четири години, докато един ден, в розовата градина, по време на чая, графът изненада всички като притисна ръка към сърцето си, изохка хрипливо и падна по лице върху каменните плочи.

Така и не дойде в съзнание.

Всички бяха шокирани. Та той бе само на четиридесет години. Кой би могъл да предположи, че сърцето ще го предаде на такава ранна възраст? Никой не бе по-изненадан от Араминта, която след сватбата отчаяно се опитваше да зачене така важния наследник.

* * *

— Може да очаквам дете! — побърза да каже тя на адвокатите на графа. — Не може да прехвърлите титлата на някакъв далечен братовчед. Може да очаквам дете.

Само че всъщност не очакваше и завещанието на графа бе прочетено месец по-късно. Адвокатите искаха да са сигурни, че са дали на графинята достатъчно време да разбере дали е бременна, преди да бъде принудена да седне до новия граф — доста разпуснат млад мъж, който по-често бе пиян, отколкото трезвен.

Повечето от заръките на мъртвия граф бяха обичайни. Оставяше различни суми на лоялни прислужници. Определил беше средства за Розамунд, Поузи и дори за Софи, така че трите момичета щяха да имат прилични зестри.

И тогава адвокатът прочете името на Араминта.

„На съпругата ми, Араминта Гънингсуърт, графиня на Пенууд, оставям годишен доход от две хиляди лири...“

— Само толкова?! — извика тя.

„... освен ако не се съгласи да подслони и се да грижи за повереницата ми мис София Мария Бекет, докато последната не навърши двадесет години, при което годишният доход ще бъде увеличен до шест хиляди лири.“

— Не я искам — прошепна Араминта.

— Няма нужда да я приемате — напомни ѝ адвокатът. — Можете...

— Да живея с две хиляди лири на година? — тросна се тя. — Не мисля.

Адвокатът, който живееше с доста по-малко от две хиляди лири на година, не отговори.

Новият граф, който не бе спрял да пие от началото на срещата, само сви рамене.

Араминта се изправи.

— Какво решавате? — попита адвокатът.

— Ще я взема — отговори тя тихо.

— Да я намеря ли, за да ѝ кажа?

Араминта поклати глава.

— Аз сама ще ѝ кажа.

Само че когато намери Софи, пропусна да спомене някои важни факти...

ГЛАВА 1

„Най-търсената покана през цялата година със сигурност е тази за бала с маски на Бриджъртън, който ще се проведе следващия понеделник. В интерес на истината, човек не би могъл да направи и две крачки, без да бъде принуден да изслуша предположенията на някоя светска мамичка относно списъка с поканените и още по-важното — кой как ще бъде облечен.

Нито една от гореспоменатите теми, обаче, не им е и наполовина толкова интересна, колкото са Бенедикт и Колин — двамата неженени братя Бриджъртън. Преди някой да успее да изтъкне, че има и трети неженен Бриджъртън, настоящият автор бърза да ви увери, че е наясно със съществуването на Грегъри Бриджъртън. Само че той е едва на четиринадесет години и следователно няма връзка с конкретната рубрика, чиято тема, както често се случва, е най-свещеният измежду всички спортове — ловът на съпрузи.

Макар двамата братя Бриджъртън да са просто господа, те все пак се считат за две от най-добрите партии за брак през Сезона. Всеизвестен е фактът, че средствата, с които разполагат са значителни, а освен това не ви е нужно идеално зрение, за да забележите, че подобно на останалите деца от семейството, и те притежават «приятната външност на Бриджъртън».

Дали някоя щастлива млада дама ще се възползва от загадъчността на нощта на бала с маски, за да впримчи в брачния капан някой от тези изтъкнати джентълмени, настоящият автор дори няма да се опита да предположи.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 31 май 1815

— Софи! Софиии!

По скалата на писъците този бе достатъчен, за да строши стъкло. Или поне нечие тъпанче.

— Идвам, Розамунд! Идвам! — Софи вдигна грубата си вълнена пола и забърза нагоре по стълбите, подхлъзна се на четвъртото стъпало и едва успя да се улови за перилото, преди да се приземи по дупе. Трябваше да си напомни, че стъпалата са хлъзгави — тази сутрин беше помогнала на прислужницата да ги намаже с восък.

Спря пред спалнята на Розамунд и каза като едва си поемаше дъх:

— Да?

— Чаят ми е студен.

Това, което искаше да каже Софи бе: „Беше топъл, когато го донесох преди час, ти мързеливо чудовище“, но отвърна само:

— Ще ти донеса друга чаша.

Розамунд подсмръкна.

— Погрижи се.

Устните на Софи се разтегнаха в нещо, което само слепец би могъл да нарече усмивка. Тя взе сервиза за чай и попита:

— Да оставя ли бисквитите?

Розамунд поклати хубавата си главица.

— Искам пресни.

Привела леко рамене под тежестта на претоварения поднос, Софи излезе от стаята, като внимаваше да не започне да мърмори, преди да се е озовала на безопасно място в коридора. Розамунд винаги поръчваше чай, но не благоволяваше да го погледне, преди да е изминал поне час. Дотогава, разбира се, той бе изстинал и затова поръчваше нов. Което означаваше, че Софи вечно тичаше нагоре-надолу по стълбите. Понякога ѝ се струваше, че в това се състои целия ѝ живот.

Нагоре-надолу, нагоре-надолу.

Това и, разбира се, кърпенето, гладенето, правенето на прически, лъскането на обувки, оправянето на леглата...

— Софи!

Тя се обърна и видя Поузи, която се приближаваше към нея.

— Софи, исках да те попитам... Мислиш ли, че този цвят ми отива?

Младото момиче огледа преценяващо костюма на русалка. Кройката не беше точно като за Поузи, която така и не се бе освободила съвсем от бебешката си пухкавост, но пък цветът подчертаваше красиво тена ѝ.

— Прекрасен нюанс на зеленото — отвърна Софи съвсем честно. — Кара бузите ти да изглеждат като рози.

— О, добре. Толкова се радвам, че ти харесва. Имаш дарба да ми избираш дрехи — Поузи се усмихна, пресегна се и измъкна една захаросана бисквита от подноса. — Майка е ужасно напрегната тази седмица заради бала с маски и знам, че няма да се успокои докато не види, че изглеждам възможно най-добре — изкриви лице в изразителна гримаса. — Или поне докато не прецени, че изглеждам възможно най-добре. Знаеш, че си е наумила една от нас да улови някой от свободните братя Бриджъртън и е твърдо решена да го постигне.

— Знам.

— И за да станат нещата още по-лоши, онази жена — Уисълдаун, отново е писала за тях. Това само... — Поузи приключи с дъвченето и спря, за да преглътне — засилва апетита ѝ.

— Рубриката тази сутрин добра ли беше? — попита Софи и подпря подноса на хълбока си, за да си почине. — Още не съм имала възможност да я прочета.

— О, обичайното — отвърна Поузи и махна с ръка. — Наистина. Знаеш, че може да бъде голяма скука.

Софи направи нещастен опит да се усмихне. Нямахше нещо, което да ѝ се иска повече от това да изживее един ден от скучния живот на Поузи. Е, вероятно не би си пожелала Араминта за майка, но нямахше да има нищо против живот, изпълнен с балове, приеми и музикални вечеринки.

— Да видим — замисли се Поузи. — Имаше преглед на бала на лейди Уърт, малко за виконт Гуелф, който, изглежда, е силно влюбен в някакво момиче от Шотландия, както и дълга статия за предстоящия бал с маски у Бриджъртън.

Софи въздъхна. Четеше за този бал от седмици и макар да беше само камериерка — както и домашна прислужница в случаите, когато

Араминта реши, че не работи достатъчно усърдно — не можеше да не си мечтае да го посети.

— Аз поне ще се радвам, ако този Гуелф се стоди — отбеляза Поузи и се пресегна за още една бисквита. — Това би означавало един ерген по-малко, за когото майка да мърмори, че е потенциален съпруг. Не че има вероятност да привлече вниманието му така или иначе — отхапа енергично и бисквитата се разтроши шумно в устата ѝ. — Наистина се надявам лейди Уисълдаун да е права за него.

— Вероятно е — отвърна Софи. Четеше *Хрониките* на лейди Уисълдаун от началото на издаването им през 1813 и авторката на рубриката почти винаги се бе оказвала права, поне що се отнася до Брачния Пазар.

Не че Софи някога бе имала възможност лично да присъства на Брачния Пазар, но ако човек редовно чете *Уисълдаун*, можеше почти да се почувства част от лондонското висше общество, дори без да посещава баловете.

В действителност четенето на *Уисълдаун* бе единственото наистина приятно занимание на Софи. Вече бе прочела всички романи от библиотеката и тъй като нито Араминта, нито Розамунд и Поузи имаха особена склонност към четенето, не можеше да очаква в къщата да се появи нова книга.

Но *Уисълдаун* бе много забавна. Никой не знаеше истинската самоличност на автора. Когато вестникът се бе появил преди две години, предположенията бяха безброй. Дори сега, когато лейди Уисълдаун напишеше някоя особено интересна клюка, хората отново започваха да говорят и да изказват предположения кой, за бога, може да научава клюките толкова бързо и с такава точност.

Уисълдаун позволяваше на Софи да хвърли мъчителен поглед в един свят, който можеше да бъде неин, ако родителите ѝ бяха узаконили съюза си. Тогава тя щеше да бъде дъщеря на графа, а не негово копеле и щеше да носи името Гънингсуърт вместо Бекет. Мечтаеше, поне веднъж тя да бъде тази, която слиза от каретата, за да отиде на бала.

Вместо това обличаше другите за вечерите им в обществото — пристягаше корсета на Поузи, правеше прическата на Розамунд или лъскаше обувките на Араминта. Само че не можеше — или поне не трябваше — да се оплаква. Наистина, налагаше се да бъде камериерка

на Араминта и дъщерите ѝ, но поне имаше дом, което бе повече, отколкото имаха повечето момичета в нейното положение.

Когато баща ѝ умря, не ѝ остави нищо. Е, нищо, освен покрива над главата ѝ. Според завещанието му не можеха да я изгонят, преди да навърши двадесет. Нямаше начин Араминта да се откаже от четири хиляди лири на година като я изгони. Само че тези четири хиляди бяха за Араминта, а не за Софи, така че тя не бе видяла и пени от тях. Хубавите дрехи, които бе свикнала да носи, изчезнаха, заменени от грубата вълнена униформа на прислужниците. Храната ѝ беше като тази на камериерките — остатъци от трапезата на Араминта, Розамунд и Поузи.

Бе отминала почти година от двадесетия рожден ден на Софи, а тя все още живееше в Пенууд Хаус и прислужваше на Араминта. Поради някаква, известна само на нея причина, тя бе позволила на Софи да остане в домакинството. Може би защото не искаше да обучава или да плаща на нова камериерка.

И така младата жена беше останала. Ако Араминта бе познатото зло, то целият останал свят бе непознатото. А Софи все още нямаше представа кое е по-лошо.

— Този поднос не ти ли натежава?

Софи примигна, отърси се от мислите си и насочи вниманието си към Поузи, която тъкмо посягаше към последната бисквита. Беше се надявала да успее да я отмъкне за себе си.

— Да — измърмори. — Да, доста. Наистина трябва да го занеса в кухнята.

Поузи се усмихна.

— Няма да те бавя повече, но когато приключиш с това, би ли изгладила розовата ми рокля? Ще я облека довечера. О, предполагам, че трябва да се приготвят и подходящи обувки. Последния път, когато ги обух малко ги изцапах, а знаеш отношението на майка към обувките. Няма значение, че никой не може да ги види под полите ми. Тя ще забележи и най-малкото петънце в секундата, в която вдигна крак, за да се изкача по някое стъпало.

Софи кимна и добави наум исканията на Поузи към дневния си списък със задачи.

— Тогава ще се видим по-късно — Поузи захапа бисквитата, обърна се и изчезна в стаята си, а Софи се затътри към кухнята.

* * *

Няколко дни по-късно, Софи седеше на колене с карфици между зъбите и правеше промени в костюма на Араминта за бала с маски в последната минута. Роклята в стил кралица Елизабет бе доставена от модистката в идеално състояние, но Араминта настоя, че талията е с четвърт инч по-широка от необходимото.

— Така как е? — попита Софи през зъби, за да не паднат карфиците.

— Прекалено стегнато.

Софи премести няколко карфици.

— А така?

— Прекалено свободно.

Софи извади една карфица и я забодя на абсолютно същото място.

— Ето. Сега как е?

Араминта се обърна наляво и надясно и накрая обяви:

— Ще свърши работа. — Софи се усмихна на себе си и се изправи, за да помогне на Араминта да се съблече. — Трябва да я приготвиш до час. Искам да тръгнем за бала навреме.

— Разбира се — измърмори Софи. Бе открила, че в разговорите с графинята е най-лесно просто да повтаря „разбира се“.

— Този бал е много важен — продължи остро Араминта. — Розамунд трябва да си намери изгодна партия тази година. Новият граф... — тя потръпна презрително. Все още считаше новия граф за натрапник, независимо от това, че той бе най-близкия родственик от мъжки пол на покойния граф. — Е, той ми каза, че това е последната година, в която можем да останем в Пенууд Хаус в Лондон. Какво безочие! Аз съм вдовстващата графиня, все пак, а Розамунд и Поузи са дъщери на графа.

„Доведени дъщери“, поправи я мислено Софи.

— Имаме всички права да използваме Пенууд Хаус през Сезона. Нямам никаква представа какво планира да прави с къщата.

— Може би има намерение да се включи в Сезона и да си потърси съпруга — предположи Софи. — Сигурно ще иска наследник.

Араминта се смръщи.

— Не знам какво ще правим, ако Розамунд не се омъжи за някой богаташ. Толкова е трудно да се намери подходяща къща под наем. И много скъпо.

Софи не си направи труда да изтъкне, че поне не ѝ се налага да плаща за камериерка. Всъщност, до момента, в който Софи навърши двадесет години, мащехата ѝ бе получавала по четири хиляди лири годишно, само за да я използва като прислужница.

Араминта щракна с пръсти.

— Не забравяй, че косата на Розамунд трябва да се напудри.

Дъщеря ѝ щеше да се появи облечена като Мария Антоанета. Софи бе попитала госпожицата дали възнамерява да изрисува линия от фалшива кръв около врата си, но Розамунд не се развесели особено.

Араминта облече халата си и рязко завърза колана.

— И Поузи... — сбърчи нос. — Е, Поузи ще има нужда от помощта ти за нещо, сигурна съм.

— Винаги ѝ помагам с радост — отвърна Софи.

Графинята присви очи, опитвайки се да прецени дали Софи се държи безочливо.

— Просто го направи — процеди накрая и се отправи към банята.

Софи отдаде чест, когато вратата се затвори зад нея.

— О, ето те, Софи — каза Розамунд като влетя в стаята. — Имам нужда от помощта ти на мига.

— Боя се, че ще трябва да почака докато...

— Казах на мига — отсече Розамунд.

Софи изправи рамене и ѝ хвърли един стоманен поглед.

— Майка ти иска да поправя роклята ѝ.

— Просто извади карфиците и ѝ кажи, че си я стеснила. Никога няма да забележи разликата.

Софи обмисляше да направи точно това и сега простена. Ако се съгласеше с предложението ѝ, Розамунд щеше да я издаде още на следващия ден, а това би накарало Араминта да беснее цяла седмица. Сега наистина се налагаше да направи промените.

— От какво имаш нужда, Розамунд?

— Подгъвът на костюма ми е скъсан. Нямам представа как е станало.

— Може би, когато си го пробвала...

— Не бъди безочлива!

Софи затвори уста. Беше ѝ много по-трудно да приема заповеди от Розамунд, отколкото от Араминта, вероятно защото някога бяха равни и споделяха една и съща учебна стая и гувернантка.

— Трябва да се поправи веднага — продължи доведената ѝ сестра и прочувствено подсмръкна.

Софи въздъхна.

— Просто я донеси. Ще я оправя веднага щом приключа с роклята на майка ти. Обещавам, че ще имаш достатъчно време.

— Няма да закъснея за този бал — предупреди Розамунд. — Ако все пак се случи, ще ти откъсна главата.

— Няма да закъснееш — обеща Софи.

Розамунд издаде доста високомерен звук и се втурна да донесе костюма си.

— Оох!

Софи вдигна поглед и я видя да се блъска в Поузи, която тъкмо връхлиташе в стаята.

— Гледай къде вървиш, Поузи! — тросна се Розамунд.

— И ти би могла да гледаш къде вървиш — изтъкна сестра ѝ.

— Аз гледах. Невъзможно е човек да се отстрани от пътя ти, дебелана такава.

Бузите на Поузи почервеняха и тя отстъпи встрани.

— Имаш ли нужда от нещо, Поузи? — попита Софи веднага щом Розамунд изчезна.

Тя кимна.

— Би ли отделила малко време да ми направиш косата тази вечер? Намерих няколко зелени панделки, които приличат малко на водорасли.

Софи въздъхна. Не беше много вероятно тъмозелените панделки да стоят добре на тъмната коса на Поузи, но сърце не ѝ даваше да го каже.

— Ще опитам, Поузи, но трябва да закърпя роклята на Розамунд и да оправя тази на майка ти.

— О! — Поузи придоби унил вид, което почти разби сърцето на Софи. Тя бе единственият човек в домакинството на Араминта, с изключение на прислугата, който поне донякъде беше мил с нея. — Не

се тревожи — успокой я тя. — Ще се погрижа косата ти да изглежда прекрасно, без значение колко време имаме.

— О, благодаря ти, Софи! Аз...

— Още ли не си започнала роклята ми? — прогърмя гласът на Араминта, която се връщаше от банята.

Софи преглътна.

— Говорих с Розамунд и Поузи. Розамунд е скъсала роклята си, а...

— Просто се залавяй за работа!

— Ще го сторя. Веднага — Софи се отпусна на канапето и обърна роклята наопаки, за да може да стесни талията. — По-бързо от веднага — измърмори. — По-бързо от крилата на колибри. По-бързо от...

— Какво си бръцолеваш? — попита Араминта.

— Нищо.

— Е, спри веднага да дрънкаш. Звукът на гласа ти ми е особено противен.

Софи изскърца със зъби.

— Мамо — каза Поузи. — Софи ще ми направи косата тази вечер като...

— Разбира се, че ще ти направи косата. Веднага спри да се размотаваш и отиди да си сложиш компреси на очите, изглеждат подпухнали.

Лицето на Поузи посърна.

— Очите ми са подпухнали?

Софи поклати глава в случай, че Поузи реши да погледне към нея, колкото и минимален да бе шансът за това.

— Очите ти винаги са подпухнали — отвърна майка ѝ. — Не мислиш ли, Розамунд?

Поузи и Софи едновременно се обърнаха към вратата. Розамунд току-що бе влязла с роклята на Мария Антоанета в ръце.

— Винаги — съгласи се тя. — Но един компрес ще помогне, сигурна съм.

— Тази вечер изглеждаш поразително — каза Араминта на по-голямата си дъщеря, — а дори още не си започнала да се приготвяш. Златният цвят на роклята съвършено подхожда на косата ти.

Софи погледна със съчувствие тъмнокосата Поузи, която никога не получаваше подобни комплименти от майка си.

— Ще грабнеш някой от онези братя Бриджъртън — продължи Араминта. — Сигурна съм.

Розамунд скромно сведе поглед. Бе усъвършенствала това изражение и Софи трябваше да признае, че изглежда прекрасно. Както винаги впрочем. Златната коса и сините очи бяха на мода тази година и благодарение на щедрата зестра, оставена ѝ от покойния граф, много хора смятаха, че ще си намери чудесен съпруг още преди края на Сезона.

Софи отново погледна към Поузи, която се взираше в майка си с тъжно, изпълнено с копнеж изражение.

— И ти изглеждаш прекрасно, Поузи — импулсивно изрече Софи.

Очите на Поузи светнаха.

— Наистина ли?

— Без съмнение. А и роклята ти е много оригинална. Сигурна съм, че няма да има други русалки.

— Ти откъде знаеш, Софи? — попита през смях Розамунд. — Не е като да си излизала в обществото.

— Сигурна съм, че ще прекараш чудесно, Поузи — натърти Софи, без да обръща внимание на подигравката на сестра ѝ. — Безкрайно много ти завиждам. Искане ми се да можех да отида.

Леката въздишка на Софи бе посрещната в абсолютна тишина... и бе последвана от бурния смях на Араминта и Розамунд. Дори Поузи се закиска леко.

— О, това е невероятно! — възкликна Араминта като едва си поемаше дъх. — Малката Софи на бала на Бриджъртън! Във висшето общество не се допускат копелета, нали знаеш.

— Не казах, че очаквам да отида — отбранително изрече тя, — а само, че ми се иска да можех.

— Е, не си прави труда даже да си го мислиш — намеси се Розамунд. — Ако си пожелаваш неща, на които дори не би могла да се надяваш, само ще се разочароваш.

Но Софи не чу думите ѝ, защото в този момент се случи нещо изключително странно. Докато обръщаше глава към Розамунд мярна икономката, която стоеше в коридора. Мисис Гибсън бе пристигнала от

провинциалното имение Пенууд Парк, когато икономката в градската къща бе починала. Софи срещна погледа на възрастната жена и тя учудващо... ѝ намигна.

Намигна?!

Софи не си спомняше да е виждала някога мисис Гибънс да намига.

— Софи! Софи! Слушаш ли ме?

Погледна разсеяно Араминта.

— Съжалявам — промърмори. — Какво казвахте?

— Казах — злобно изрече тя, — че е най-добре веднага да се заемеш с роклята ми. Ако закъснеем за бала, утре ще отговаряш за това.

— Да, разбира се — бързо изрече Софи. Заби иглата в плата и започна да шие, но умът ѝ все още бе зает с мисис Гибънс.

Тя ѝ намигна!

Защо, за бога, ѝ беше намигнала?

* * *

Три часа по-късно Софи бе застанала на предните стълби на Пенууд Хаус и гледаше как първо Араминта, а след това и дъщерите ѝ се облягат на ръката на лакея и се качват в каретата. Софи помахна на Поузи, която ѝ отвърна, и проследи с поглед впряга, който се отдалечи по улицата и изчезна зад ъгъла. До Бриджъртън Хаус имаше само шест пресечки, но Араминта би настоявала за карета, дори ако ставаше въпрос за съседната къща.

Беше важно появяването им да бъде величествено.

Софи се обърна и с въздишка изкачи стъпалата към къщата. Добре поне, че под въздействието на момента, мащехата ѝ бе пропуснала да ѝ остави списък със задачи. Една свободна вечер си беше истински лукс. Може би щеше да препрочете някой роман. Или да потърси днешното издание на *Уисълдаун*. Като че ли бе видяла Розамунд да го отнася в стаята си по-рано тази вечер.

В момента, в който прекрачи входната врата на Пенууд Хаус, мисис Гибънс се появи сякаш от нищото и сграбчи ръката ѝ.

— Нямаме време за губене! — каза икономката.

Софи я изгледа сякаш бе полудяла.

— Моля?

— Ела с мен — дръпна я за лакътя икономката.

Софи се остави да бъде отведена три етажа по-нагоре, където бе стаята ѝ — мъничко помещение под стрехите. Мисис Гибънс се държеше изключително странно, но тя ѝ угоди и я последва. Икономката винаги се бе отнасяла невероятно мило с нея, дори когато бе ясно, че Араминта не одобрява.

— Ще трябва да се съблечеш — ѝ каза мисис Гибънс и хвана дръжката на вратата.

— Моля?

— Наистина трябва да побързаме.

— Мисис Гибънс, вие... — Софи зяпна и думите ѝ заглъхнаха докато оглеждаше сцената в спалнята си. Точно в средата имаше пълна с вода вана, от която се носеше пара, а трите прислужници се суетяха около нея. Едната наливаше кана с вода в нея, другата се занимаваше с ключалката на някакъв странно изглеждащ сандък, а третата държеше кърпа и викаше:

— Побързай! Побързай!

Софи объркано ги изгледа.

— Какво става?

Мисис Гибънс се обърна към нея и засия.

— Вие, мис София Мария Бекет, отивате на бала с маски!

* * *

Час по-късно Софи бе преобразена. Сандъкът бе пълен с рокли, принадлежали на покойната майка на графа. Бяха се носили преди петдесет години, но това нямаше значение. Отиваше на бал с маски и никой не би очаквал облеклото ѝ да е по последна мода.

На самото дъно на сандъка намериха невероятно творение в блестящо сребро, с тесен, обсипан с перли корсаж и феерична пола, която е била много популярна през миналия век. Софи се чувстваше като принцеса само като я докосваше. След всички години в сандъка беше малко прашна, така че едната от прислужниците я изнесе навън, за да напръска дрехата с розова вода и да я проветри.

Скоро девойката беше изкъпана и парфюмирана, косата ѝ бе подредена в прическа, а едно от момичетата сложи малко червило на устните ѝ.

— Не казвай на мис Розамунд — промълви то. — Измъкнах го от колекцията ѝ.

— Ооо, вижте — каза мисис Гибънс. — Намерих подходящи ръкавици.

Софи вдигна поглед и видя икономката да държи чифт дълги до лакътя ръкавици.

— Погледнете — каза тя и взе едната, за да я разгледа. — Гербът на Пенууд. И монограм точно на ръба.

Мисис Гибънс обърна другата в ръката си.

— СЛГ. Сара Луиза Гънингсуърт. Твоята баба.

Софи я погледна изненадано. Мисис Гибънс никога не бе говорила за графа като за неин баща. Никой в Пенууд Парк не бе признавал гласно кръвната ѝ връзка със семейство Гънингсуърт.

— Е, тя е твоя баба — заяви икономката. — Всички достатъчно дълго избягваме темата. Истинско престъпление е, че към Розамунд и Поузи се отнасят като към дъщерите на дома, а ти — истинската дъщеря на графа — трябва да метеш и да слугуваш!

Трите камериерки кимнаха в знак на съгласие.

— Поне веднъж — продължи тя — поне за една нощ, *ти* ще бъдеш красавицата на бала! — и с усмивка я обърна към огледалото.

Дъхът на Софи спря.

— Това аз ли съм?

Мисис Гибънс кимна, а очите ѝ подозрително заблестяха.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа моя.

Ръката на Софи бавно се вдигна към косата ѝ.

— Не я пипай! — извика една от прислужниците.

— Няма — обеща тя с развълнувана усмивка, като се опитваше да сдържи сълзите си.

Върху косата ѝ бе посипана блестяща пудра и тя сияеше като принцеса от приказките. Тъмнорусите ѝ къдрици бяха вдигнати на върха на главата в хлабав кок, а един кичур бе оставен да се плъзне по извивката на врата ѝ. Очите ѝ, обикновено с цвета на зелен мъх, сега искряха като смарагди, макар Софи да подозираше, че това се дължи по-скоро на непролетите сълзи, отколкото на нещо друго.

— Ето я и маската ти — енергично изрече мисис Гибънс и ѝ подаде едно домино, което се завързва на тила, така че на Софи нямаше да ѝ се налага да го придържа с ръка. — Сега се нуждаем само от обувки.

Младото момиче погледна тъжно здравите, грозни работни обувки, които стояха в ъгъла.

— Боя се, че нямам нищо подходящо за такава рокля.

Камериерката, която бе сложила червило на устните ѝ, показва чифт бели пантофки.

— От дрешника на Розамунд — обясни тя.

Софи плъзна десния си крак в едната и също толкова бързо го извади.

— Твърде големи са — каза тя и погледна мисис Гибънс. — Не бих могла да вървя с тях.

Икономката се обърна към камериерката.

— Донеси един чифт от тези на Поузи.

— Нейните са още по-големи — спря ги Софи. — Знам го. Достатъчно ожулвания съм търкала по тях.

Мисис Гибънс дълбоко въздъхна.

— В такъв случай нямаме друг избор. Ще трябва да преровим колекцията на Араминта.

Софи потръпна. Мисълта да обуе обувките на мащехата си бе някак зловеща. Но трябваше или да го стори или да излезе без пантофки, а не мислеше, че е допустимо да се появиш с боси крака на изискан лондонски бал.

Няколко минути по-късно камериерката се върна с чифт бели сатенени пантофки, обточени със сребро и украсени с фалшиви диаманти.

Софи все още се притесняваше да носи обувките на Араминта, но въпреки това ги обу.

— Съвсем подходящи са — каза едната камериерка и посочи сребърните ленти. — Сякаш са създадени за тази рокля.

— Не разполагаме с много време, за да се възхищаваме на обувките — внезапно каза мисис Гибънс. — Сега слушай много внимателно. Кочияшът се върна, след като закара графинята и момичетата ѝ, и сега ще те отведе до Бриджъртън Хаус. Само че трябва да чака отвън, когато те пожелаят да си тръгнат, което означава,

че се налага да излезеш преди полунощ и нито секунда по-късно.
Разбираш ли?

Софи кимна и погледна часовника на стената.

— Благодаря ви — прошепна. — О, толкова ви благодаря.

Мисис Гибънс попи очите си с кърпичка.

— Просто си прекарай добре, скъпа моя. Това е единствената благодарност, от която имаме нужда.

Софи отново погледна часовника. Два часа.

Трябваше да направи така, че да продължат колкото цял живот.

ГЛАВА 2

„Бриджъртън са наистина уникално семейство. Със сигурност в Лондон няма човек, който да не знае, че всички забележително си приличат или, че са кръстени в азбучен ред: Антъни, Бенедикт, Колин, Дафни, Елоиз, Франческа, Грегъри и Хаясинт.

Да се чуди човек как покойният виконт и — несъмнено живата — вдовстваща виконтеса биха кръстили следващото си дете, ако наследниците им бяха девет. Имоджин? Иниго?

Може би е добре, че са спрели на цифрата осем.“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 2 юни 1815

Бенедикт Бриджъртън бе второто от осем деца, но понякога имаше чувството, че са сто.

Балът, който майка му бе настояла да организира, трябваше да бъде с маски, така че той надлежно бе сложил черно домино, но всички знаеха кой е. Или по-скоро *почти* знаеха.

— Бриджъртън! — възкликваха и радостно плясваха с ръце.

— Сигурно си Бриджъртън!

— Бриджъртън! Навсякъде бих разпознал един Бриджъртън.

Бенедикт беше Бриджъртън и макар да нямаше друго семейство на света, което би предпочел, все пак му се искаше да мислят за него по-малко като за Бриджъртън и повече като за отделна личност.

Точно в този момент облечена като овчарка жена на неопределима възраст мина край него.

— Бриджъртън! — изчурулика тя. — Навсякъде бих разпознала тази кестенява коса. Кой точно си ти? Не, не ми казвай. Нека позная.

Не си виконтът, защото току-що го видях. Сигурно си Номер Две или Номер Три.

Бенедикт я изглежда хладно.

— Кой? Номер Две или Номер Три?

— Две — тросна се той.

Тя плесна с ръце.

— Така си и мислех! О, трябва да намеря Порша. Казах й, че си Номер Две...

Бенедикт почти изръмжа.

— ... но тя каза „Не, по-младият е“, но аз...

Той внезапно почувства нужда да се махне. Трябваше или да го стори или да убие бъривата глупачка, а не мислеше, че би могъл да се измъкне при толкова много свидетели.

— Ако ме извините — изрече любезно, — виждам някой, с когото трябва да поговоря.

Това бе лъжа, но не го интересуваше. С рязко кимване към възрастната овчарка се отправи на зигзаг към страничната врата на балната зала, нетърпелив да избяга от тълпата и да се вмъкне в кабинета на брат си, където щеше да открие блажена тишина и спокойствие, а може би и чаша хубаво бренди.

— Бенедикт!

По дяволите! Почти се беше измъкнал. Вдигна поглед и видя майка си, която бързаше към него. Носеше костюм в елизабетински стил и вероятно трябваше да представлява героиня от шекспирова пиеса, но Бенедикт не би могъл да каже коя, дори животът му да зависеше от това.

— Какво мога да направя за теб, майко? — попита той. — И не казвай „да танцуваш с Хермиона Смайт-Смит“. Последния път, когато го сторих почти изгубих три от пръстите на крака си.

— Нямахте да искам нищо подобно — отвърна Вайълет. — Щях да те помоля да танцуваш с Прудънс Федърингтън.

— Имай милост, майко — простена той. — Тя е дори по-лоша.

— Не те моля да се ожениш за момичето — каза тя. — Просто танцувай с нея.

Бенедикт потисна един стон. Прудънс Федърингтън, макар по принцип да бе добър човек, имаше мозък колкото грахово зърно и

толкова пронизителен смях, че бе виждал възрастни мъже да бягат запушили с ръце ушите си.

— Виж какво ще ти кажа — придума я той, — ще танцувам с Пенелопе Федърингтън, ако държиш Прудънс надалеч.

— Това ще свърши работа — каза майка му с доволно кимване и остави у Бенедикт неясното усещане, че през цялото време е искала той да танцува точно с Пенелопе.

— Тя е при масата с лимонада — каза Вайълет. — Облечена е като леприкон, бедничката. Цветът ѝ отива, но някой наистина трябва да озапти майка ѝ следващия път, когато отидат при модистката. Не мога да си представя по-несполучлив костюм.

— Очевидно не си видяла русалката — измърмори Бенедикт.

Тя леко го тупна по ръката.

— Не се подигравай на гостите.

— Но те така ме улесняват.

Тя го изгледа предупредително и каза:

— Отивам да намеря сестра ти.

— Коя?

— Онази, която не е женена — игриво отвърна Вайълет. — Виконт Гуелф може и да се интересува от онова шотландско момиче, но двамата все още не са сгодени.

Бенедикт мълчаливо пожела късмет на Гуелф. Горкият човек щеше да има нужда от него.

— И благодаря, че ще танкуваш с Пенелопе — подчерта майка му.

Той ѝ подари една иронична полуусмивка. И двамата знаеха, че това бе по-скоро напомняне, отколкото благодарност.

Младият мъж кръстоса мрачно ръце докато наблюдаваше отдалечаването на майка си, след това въздъхна продължително и се отправи към масата за лимонада. Обичаше я безкрайно, но лейди Бриджъртън имаше склонността да се меси в светския живот на децата си. Ако имаше нещо, което да я тревожи повече от факта, че Бенедикт все още не е женен, това бе гледката на тъжното лице на младо момиче, което никой не кани на танц. В резултат на това Бенедикт прекарваше голяма част от времето си в танци — понякога с момичета, за които тя искаше да го ожени, но по-често със забравени аутсайдерки.

Той определено предпочиташе втората от двете възможности. Популярните момичета обикновено бяха повърхностни и, в интерес на истината — малко скучни.

Майка му винаги бе имала слабост към Пенелопе Федърингтън, която бе в... Бенедикт се намръщи. Третия си Сезон? Сигурно бе третият. И то без каквито и да е изгледи за брак. Е, добре. Можеше да изпълни дълга си. Пенелопе бе умно и добро момиче с приятен характер. Някой ден щеше да си намери съпруг. Нямаше да е той, разбира се, а и, ако трябваше да бъде честен, най-вероятно нямаше да е никой от познатите му, но със сигурност щеше да се намери някой.

Бенедикт с въздишка започна да си проправя път към масата за лимонада. Направо усещаше вкуса на пивкото, отлежало бренди, но вероятно за няколко минути би могъл да се задоволил и с чаша лимонада.

— Мис Федърингтън — извика той и се опита да не потръпне, когато и трите госпожици Федърингтън се обърнаха. Бе наясно, че усмивката му бе съвсем немоцна докато добавяше. — Тъъ... Пенелопе.

Застанала на три метра от него, тя засия и Бенедикт си припомни, че всъщност харесва Пенелопе Федърингтън. Наистина, хората нямаше да я смятат за толкова ужасна, ако не вървеше винаги в комплект с отблъскващите си сестри, които с лекота можеха да накарат голям мъж да си пожелае да се намира на борда на кораб за Австралия.

Почти бе изминал дялящото ги разстояние, когато из балната зала се разнесе тих шепот. Знаеше, че трябва да продължи напред и да приключи с танца по задължение, но бог да му е на помощ, любопитството надделя, той се обърна... и се озова лице в лице с най-зашеметяващата жена, която бе виждал някога.

Дори не можеше да каже дали е красива. Косата ѝ имаше съвсем обикновен тъмнорус цвят, а здраво завързаната около главата ѝ маска не позволяваше да види дори половината от лицето ѝ. Само че нещо в нея го хипнотизираше. Усмивката, формата на очите, начинът, по който се държеше и оглеждаше залата сякаш никога не бе виждала по-прекрасна гледка от сбирщината глупави представители на висшето общество, облечени в абсурдни костюми.

Нейната красота извираше отвътре. Тя блещукаше. Сияеше. Буквално излъчваше светлина и Бенедикт внезапно осъзна, че

причината се крие в това, че изглежда невероятно щастлива. Щастлива да бъде там, където е, да бъде тази, която е.

Щастлива по начин, който Бенедикт си спомняше съвсем смътно. Животът му бе хубав, това беше вярно, може би дори чудесен. Имаше седем прекрасни братя и сестри, любяща майка и много приятели. Но тази жена... Тази жена знаеше какво е радост. А Бенедикт трябваше да опознае нея.

Забрави Пенелопе и си проправи път през тълпата, докато не се озова само на няколко крачки от непознатата. Другите господа го бяха изпреварили и я обсипваха с ласкателства и хвалебствия. Бенедикт се загледа в нея с интерес — тя не реагираше на комплиментите като жените, които той познаваше. Не се преструваше на свенлива, нито се държеше все едно очаква ласкателствата. Не бе срамежлива, не се кикотеше, не бе лукава или иронична — не беше нито едно от нещата, които човек би очаквал от една жена.

Тя просто се усмихваше. Всъщност сияеше. Бенедикт предполагаше, че целта на комплиментите бе да ощастливят този, който ги получава, но никога не бе виждал жена да реагира с такава чиста, неподправена радост.

Пристъпи напред. Искаше тази радост за себе си.

— Извинете ме, господа, но дамата вече ми обеща този танц — излъга той.

Отворите на маската ѝ бяха доста големи и той видя как очите ѝ се разширяват, а след това се присвиват весело. Протегна ръка към нея като мълчаливо я предизвикваше да разкрие блъфа му.

Тя му се усмихна — широка, сияйна усмивка, която погали кожата и стигна до сърцето му. Постави ръка в неговата и едва тогава Бенедикт осъзна, че е сдържал дъха си.

— Имате ли разрешение да танцувате валс? — измърмори той щом достигнаха подиума за танци.

Тя поклати глава.

— Аз не танцувам.

— Шегувате се.

— Боя се, че не. Истината е... — тя се наведе напред и с едва доловима усмивка призна, — че не зная как.

Той я погледна изненадано. Тя се движеше с вродена грация, а и коя благородна дама би достигнала нейната възраст, без да се научи да

танцува?

— В такъв случай има само едно нещо, което бихме могли да направим — каза тихо той. — Ще ви науча.

Очите ѝ се разшириха, устните ѝ се разтвориха и оттам изблихна изненадан смях.

— Кое — попита той, като се опитваше да звучи сериозен — е толкова смешно?

Тя му се ухили по начин, който човек би очаквал от стар училищен приятел, а не от дебютантка в обществото, и добави:

— Дори аз знам, че човек не може да дава уроци по танци на бал.

— Чудя се какво ли означава това „дори аз“ — измърмори той. Тя не отговори. — В такъв случай ще поема инициативата и ще ви принудя да приемете поканата ми?

— Ще ме принудите?

Каза го с усмивка и той разбра, че не се е обидила затова продължи:

— Не би било джентълменско от моя страна да оставя това тъжно положение на нещата да продължи.

— Тъжно, казвате?

Той сви рамене.

— Красива дама, която не може да танцува... Това прилича на престъпление срещу природата.

— Ако ви позволя да ме научите...

— *Когато* ми позволите да ви науча...

— Ако ви позволя да ме научите, къде ще проведете урока?

Бенедикт повдигна брадичка и огледа стаята. Не му бе трудно да вижда над главите на повечето присъстващи — с ръста си от сто осемдесет и пет сантиметра, бе един от най-високите мъже в залата.

— Ще трябва да се оттеглим на терасата — каза накрая.

— На терасата? — повтори тя. — Няма ли да е прекалено препълнена? Все пак нощта е топла.

Той се наведе напред.

— Не и на частната тераса.

— Частната тераса, казвате? — попита тя развеселено. — И от къде, ако смея да попитам, знаете за тази частна тераса?

Бенедикт изненадано се втренчи в нея. Възможно ли бе да не знае кой е той? Не смяташе, че е толкова важен, за да очаква цял

Лондон да го познава. Но беше Бриджъртън, а когато човек срещнеше един от тях, обикновено беше в състояние да разпознае и другите. А тъй като нямаше човек в Лондон, който да не е срещал един или друг член на семейството, Бенедикт биваше разпознаван навсякъде. Дори когато, помисли си с ирония, разпознаването се свеждаше до „Номер Две“.

— Не отговорихте на въпроса ми — напомни му загадъчната дама.

— Относно частната тераса? — Бенедикт повдигна ръката ѝ и докосна с устни нежната коприна на ръкавицата ѝ. — Да кажем просто, че си имам своите начини.

Тя изглеждаше нерешителна, затова той леко дръпна пръстите ѝ, за да я приближи към себе си — само с инч, но му се струваше, че тя е само на една целувка разстояние.

— Хайде — каза той. — Танцувайте с мен.

Тя пристъпи напред и той разбра, че в този миг животът му се променя завинаги.

* * *

В първия момент след влизането си в залата, Софи не го видя, но усети магията във въздуха и когато той се появи пред нея, подобно на прекрасен принц от детска приказка, някак си усети, че *той* е причината да се промъкне на бала тази вечер.

Беше висок и красив, с устни, които намекваха за иронични усмивки, а по кожата му имаше едва доловима сянка от брада. Косата му бе тъмна, наситено кестенява, а трепкащите светлини от свещите ѝ придаваха червеникав отблясък.

Изглежда хората знаеха кой е. Софи забеляза, че когато се отпрати към нея, присъстващите веднага му сториха път. А когато излъга така дръзко и настоя да танцуват, останалите мъже бяха признали поражението си и се бяха оттеглили.

Беше красив и силен... и беше неин. Поне за тази нощ.

Когато часовникът удареше полунощ, щеше да се върне обратно към живота, изпълнен с тежък труд, кърпене, миене и изпълняване на

всяко желание на Араминта. Нима бе грешно да желае тази единствена нощ на вълшебство и любов?

Чувстваше се като принцеса — като дръзка принцеса — и затова, когато той я покани на танц, тя положи ръката си в неговата. И макар да знаеше, че цялата тази вечер е една лъжа, че е копеле на благородник и камериерка на графиня, че роклята ѝ е взета назаем, а обувките на практика са откраднати... нищо от това като че ли нямаше значение, когато пръстите им се докоснаха.

Поне за няколко часа Софи можеше да се преструва, че този джентълмен е нейният принц и че от този момент нататък животът ѝ ще се промени завинаги. Това бе само мечта, но беше изминало ужасно много време от последния път, когато си бе позволила да помечтае. Затова захвърли всякаква предпазливост и му позволи да я изведе от балната зала. Той вървеше бързо, дори когато се промъкваше през тълпата, а тя се смееше докато се препъваше след него.

— Защо ми се струва, че постоянно ми се смеете? — попита той и спря за момент, когато достигнаха коридора.

Тя не можа да се въздържи и отново се засмя.

— Щастлива съм — отвърна и безпомощно сви рамене. — Просто съм щастлива да бъда тук.

— И защо? Подобен бал сигурно е нещо обичайно за вас.

Софи се ухили. Ако той смяташе, че тя е член на висшето общество и посещава дузина балове и партита, то трябваше да изиграе съвършено ролята си.

Мъжът докосна ъгълчето на устата ѝ и измърмори:

— Продължавате да се усмихвате.

— Харесва ми да се усмихвам.

Ръката му се озова на кръста ѝ и той я придърпа към себе си. Разстоянието помежду им беше съвсем в тон с приличието, и все пак тази близост спря дъха ѝ.

— Харесва ми да гледам как се усмихвате — каза нейният принц. Думите му бяха тихи и прелъстителни, но гласът му бе някак странно дрезгав и Софи почти си позволи да повярва, че той говори сериозно и тя не е просто неговото завоевание за вечерта. Преди да успее да отговори, обаче, от другия край на коридора внезапно се чу обвинителен глас.

— Ето те и теб!

Стомахът на Софи се преобърна. Беше разкрита. Щяха да я изхвърлят на улицата, а утре може би щеше да се озове и в затвора заради обувките на Араминта и...

Мъжът, който бе извикал вече бе до тях и говореше на нейния мистериозен джентълмен:

— Майка те търси навсякъде. Измъкна се от танца с Пенелопе и аз трябваше да заема мястото ти.

— Много съжалявам — измърмори кавалерът ѝ.

Това извинение изглежда не бе достатъчно за новодошлия, защото той се намръщи силно и каза:

— Ако избягаш от бала и ме оставиш на онази глутница дяволски дебютантки, кълна се ще търся отмъщение до последния си ден.

— Готов съм да поема този риск — каза джентълменът.

— Е, аз те заместих при Пенелопе — изръмжа другият мъж. — Имаш късмет, че бях наблизко. Сърцето на горкото момиче беше разбито, когато ти се обърна.

Кавалерът на Софи имаше благоприличието да се изчерви.

— Боя се, че някои неща са неизбежни.

Тя местеше поглед от единия към другия мъж. Въпреки скритите им зад домино лица, бе повече от очевидно, че са братя и в миг на прозрение тя осъзна, че сигурно са от братята Бриджъртън и това сигурно е тяхната къща и...

О, мили боже, беше ли се направила на абсолютна глупачка, когато го попита откъде знае за частната тераса?

Само че кой брат бе той? Бенедикт. Трябваше да е Бенедикт. Софи безмълвно благодари на лейди Уисълдаун, която веднъж бе написала цяла рубрика, посветена единствено на това как да бъдат различавани братята Бриджъртън. Бенедикт, спомни си тя, бе описан като най-високия.

Мъжът, който караше сърцето ѝ да подскача, се извисяваше с повече от инч над брат си... и, както внезапно осъзна Софи, напрегнато се взираше в нея.

— Разбирам защо се оттегли — каза Колин.

Това трябваше да е Колин, тъй като определено не беше Грегъри, който бе само на четиринадесет, а Антъни бе женен, така че не би го

интересувало дали Бенедикт ще се измъкне и ще го остави да се справя сам с дебютантките. Той иронично погледна брат си:

— Мога ли да помоля да ни представиш?

Бенедикт повдигна вежди.

— Можеш да се опиташ, но се съмнявам, че ще успееш. Аз самият все още не съм научил името ѝ.

— Не сте попитали — не се съдържа да изтъкне Софи.

— А щяхте ли да ми го кажете?

— Щях да ви кажа *нещо* — отвърна тя.

— Но не и истината.

Тя поклати глава.

— Тази нощ не е за истини.

— Любимият ми вид нощи — жизнерадостно изрече Колин.

— Не трябва ли да си някъде другаде? — попита брат му.

Колин поклати глава.

— Сигурен съм, че майка би предпочела да съм в балната зала, но това не е точно изискване.

— Аз го изисквам — отвърна Бенедикт.

Софи усети как в гърлото ѝ се надига кикот.

— Много добре — въздъхна Колин. — Ще се оттегля.

— Чудесно — каза Бенедикт.

— Сам-самичък, ще се изправя пред свирепите вълци...

— Вълци? — попита Софи.

— Благородни млади дами — обясни Колин. — Глутница свирепи вълци, всичките. Присъстващите правят изключение, разбира се.

Тя реши, че е най-добре изобщо да не изтъква, че не е „благородна млада дама“.

— Майка ми... — започна Колин, а Бенедикт простена — ... повече от всичко на света би желала да види скъпия ми по-голям брат женен — спря и се замисли над думите си. — Освен, може би, да види женен *мен*.

— Дори и само, за да те изгони от къщата — сухо добави Бенедикт.

Този път Софи се изкикоти.

— Но пък той е значително по-древен — продължи Колин, — така че вероятно първо него ще трябва да пратим на бесилката... тъъ,

пред олтара.

— Има ли още нещо, което искаш да кажеш? — изръмжа брат му.

— Абсолютно нищо — призна той. — Но пък рядко ми се случва.

Бенедикт се обърна към Софи.

— Казва истината.

— И така — каза й Колин и претенциозно размаха ръка, — ще се съжалите ли над бедната ми, страдаща майка и ще подгоните ли скъпия ми брат към олтара?

— Е, той не ме е питал — каза Софи в опит да се присъедини към шегите.

— Колко си пил? — изръмжа Бенедикт.

— Аз? — попита Софи.

— Той.

— Абсолютно нищо — радостно отвърна Колин, — но съвсем сериозно се замислям да поправам този пропуск. Всъщност това може да се окаже единственото нещо, което би направило тази вечер поносима.

— Ако възможността да се сдобиеш с питие би ме отървало от присъствието ти — изтъкна Бенедикт, — тогава това определено може да е единственото нещо, което би направило и моята вечер поносима.

Колин се ухили, весело махна за поздрав и си тръгна.

— Хубаво е човек да види двама братя, които толкова се обичат — промълви Софи.

Бенедикт, който се бе втренчил малко зловещо във вратата, през която брат му бе изчезнал, отново се обърна към нея.

— Наричате това любов?

Тя се замисли за Розамунд и Поузи, които вечно се караха и то не на шега.

— Да — изрече твърдо. — Очевидно е, че бихте дали живота си за него. И той за вас.

— Вероятно сте права, колкото и да ми е неприятно да го призная — въздъхна Бенедикт сякаш се предаваше и след това развали ефекта като се усмихна. Облегна се на стената и скръсти ръце. Изглеждаше невероятно изискан и изтънчен. — И така, кажете ми — продължи, — имате ли братя и сестри?

Софи се замисли над въпроса за момент и после решително каза:
— Не.

Едната му вежда се изви в арогантно любопитство. Той леко наклони глава встрани докато казваше:

— Откривам, че изпитвам силно любопитство защо ви бе нужно толкова време, за да ми отговорите. Човек би помислил, че това не е особено труден въпрос.

Софи отмести поглед за момент, тъй като не искаше да забележи болката, която знаеше, че личи в очите ѝ. Винаги бе копняла за семейство. Всъщност нямаше нещо, което да бе искала по-силно. Баща ѝ никога не я бе признал за своя дъщеря, дори и насаме, а майка ѝ бе починала при раждането. Араминта се отнасяше към нея сякаш е самата чума, а Розамунд и Поузи определено не ѝ бяха сестри. От време на време Поузи се държеше като приятелка, но дори и тя прекарваше по-голямата част от времето си, като я караше да поправя роклите ѝ, да ѝ прави косата, да ѝ лъска обувките... И макар че, в интерес на истината, Поузи по-скоро молеше, а не заповядваше като майка си и сестра си, Софи нямаше право да каже „не“.

— Единствено дете съм — каза тя накрая.

— И това е единственото, което ще кажете по въпроса — измърмори Бенедикт.

— И това е единственото, което ще кажа по въпроса — съгласи се тя.

— Много добре — усмихна се той с мързелива, мъжествена усмивка. — Тогава за какво мога да ви питам?

— Всъщност за нищо.

— За абсолютно нищо?

— Предполагам, че е възможно да бъда убедена да призная, че зеленото е любимият ми цвят, но с изключение на това няма да ви дам други следи към самоличността си.

— Защо е цялата тази тайнственост?

— Ако ви отговоря — изрече Софи със загадъчна усмивка и наистина се вживя в ролята на мистериозната непозната, — това би бил края на тайните ми, нали?

Той съвсем леко се наведе напред.

— Винаги може да си създадете нови тайни.

Софи направи крачка назад. Погледът му бе станал горещ, а тя бе чувала достатъчно разговори в помещенията на прислугата, за да разбере какво означава това. Макар да беше вълнуващо, тя съвсем не бе толкова дръзка за колкото се представяше.

— Цялата тази нощ — каза тя, — е една голяма тайна.

— Тогава ме попитайте нещо — изрече той. — Аз нямам тайни.

Очите ѝ се разшириха.

— Никакви? Наистина ли? Нима всички хора нямат тайни?

— Не и аз. Животът ми е безнадеждно скучен.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Вярно е — каза той и сви рамене. — Никога не съм съблазнявал невинна или дори омъжена дама, нямам дългове от комар, а родителите ми са били абсолютно верни един на друг.

Което означаваше, че не е копеле. По някаква причина тази мисъл ѝ причини болка. Не, разбира се, че не защото беше законен син, а защото знаеше, че никога не би я ухаждал — поне не и по почтен начин, — ако знаеше, че тя е незаконородена.

— Не сте ми задали въпрос — напомни ѝ.

Софи премигна изненадано. Не мислеше, че думите му бяха сериозни.

— До-добре — почти заекна изненадано. — Тогава, кой е любимият ви цвят?

Той се ухили.

— Ще си пропилиете въпроса така?

— Имам само един въпрос?

— Това е повече от честно, предвид това, че вие не ми разрешавате нито един — Бенедикт се наведе напред, а тъмните му очи блестяха. — А отговорът е синьо.

— Защо?

— Защо? — повтори той.

— Да, защо? Заради океана? Или заради небето? А, може би, просто защото ви харесва?

Бенедикт я изгледа с любопитство. Странен въпрос — защо любимият му цвят е синьо. Всеки друг би приел отговора и би оставил нещата така. Но тази жена — чието име все още не знаеше — отиваше по-надълбоко, отвъд „какво“ и навлизаше в „защо“.

— Художничка ли сте? — попита той.

Тя поклати глава.

— Просто съм любопитна.

— Защо вашият любим цвят е зелено?

Тя въздъхна и очите ѝ се изпълниха с носталгия.

— Тревата, предполагам, и може би листата. Но най-вече тревата. Усещането да вървиш бос по нея през лятото. Уханието ѝ, след като градинарите са минали с ножиците и са я подравнили.

— Какво общо имат усещането и уханието с цвета?

— Предполагам нищо. И може би всичко. Преди живеех в провинцията и... — тя спря. Не бе имала намерение да му казва толкова много, но вероятно нямаше да навреди, ако той знае един толкова невинен факт.

— По-щастлива ли бяхте там? — попита я тихо.

Тя кимна и леко потрепери. Лейди Уисълдаун явно не бе водила по-задълбочени разговори с Бенедикт Бриджъртън, защото никога не бе писала, че той вероятно е най-проницателния мъж в Лондон. Той я погледна в очите и Софи имаше чувството, че може да вижда право в душата ѝ.

— В такъв случай навярно ви е приятно да се разхождате в парка — предположи той.

— Да — излъга Софи.

Никога нямаше време за разходка в парка. Араминта дори не ѝ даваше свободен ден като на другите прислужници.

— Тогава трябва да се разходим заедно — каза Бенедикт.

Софи избегна отговора като му напомни.

— Така и не ми казахте защо синьото е любимият ви цвят.

Той леко сведе глава встрани, а очите му се присвиха едва забележимо, но все пак достатъчно, за да разбере Софи, че е забелязал измъкването ѝ. Въпреки това каза само:

— Не знам. Може би точно като вас и аз си спомням за нещо, което ми липсва. В Обри Хол, в Кент — аз израснах там — има езеро, но неговата вода винаги изглежда по-скоро сива, отколкото синя.

— Вероятно е заради небето — коментира Софи.

— Което през повечето време е сиво, а не синьо — каза Бенедикт през смях. — Може би това ми липсва — сини небеса и слънчева светлина.

— Ако не валеше — изрече Софи с усмивка, — това нямаше да е Англия.

— Веднъж бях в Италия. Слънцето грееше през цялото време.

— Звучи божествено.

— Човек би си го помислил — каза той, — но аз открих, че дъждът ми липсва.

— Не мога да повярвам — засмя се тя. — Имам чувството, че съм прекарала половината си живот втренчена през прозореца, бясна на дъжда.

— Ако го нямаше, щеше да ви липсва.

Софи се натъжи. Имаше ли нещо в живота ѝ, което би ѝ липсвало, ако го изгуби? Араминта нямаше да ѝ липсва, това бе сигурно, както и Розамунд. Вероятно щеше да усеща липсата на Поузи и слънчевите лъчи, които се промъкваха рано сутрин през прозореца на таванската ѝ стаичка. Както и смехът и шегите на прислужниците, които понякога включваха и нея в забавлението, макар всички да знаеха, че е копелето на графа.

Но всъщност едва ли някога щеше да има възможността да усети липсата на тези неща, защото нямаше да ходи никъде. След тази вечер — тази невероятна, чудесна, вълшебна вечер — щеше да се върне към обичайния си живот.

Вероятно ако беше по-силна и по-смела щеше да е напуснала Пенууд Хаус още преди години. Но щеше ли това да има някакво значение? Може да не ѝ харесваше да живее при Араминта, но ако си тръгнеше, животът ѝ нямаше да се промени. Можеше и да ѝ хареса да бъде гувернантка и определено имаше нужните познания, но нямаше много възможности за хората без препоръки, а от Араминта определено нямаше да получи такива.

— Много сте тиха — меко изрече Бенедикт.

— Просто размишлявах.

— За какво?

— За нещата, които биха или не биха ми липсвали, ако животът ми се промени драстично.

Погледът му стана настойчив.

— А очаквате ли това да се случи?

Тя поклати глава и се опита да прикрие тъгата в гласа си, когато отговори:

— Не.

Попита я тихо, почти шепнешком:

— Искате ли да се промени?

— Да — въздъхна тя, преди да успее да се възпре. — О, да.

Той пое ръцете ѝ, поднесе ги към устните си и нежно целуна всяка от тях.

— Тогава ще започнем още сега — изрече тържествено. — А утре ще бъдете променена.

— Променена съм тази нощ — промълви тя. — Утре ще изчезна.

Бенедикт я придърпа по-близо и положи много лека, почти недоловима целувка върху веждата ѝ.

— Значи в тази нощ трябва да съберем цял един живот.

ГЛАВА 3

„Настоящият автор очаква със затаен дъх да разбере какви костюми ще изберат членовете на висшето общество за бала с маски на Бриджъртън. Говори се, че Елоиз Бриджъртън има намерение да се облече като Жана д'Арк, а Пенелопе Федърингтън, която се завърна наскоро от посещение при братовчеди в Ирландия, ще се представи в костюм на леприкон. Мис Поузи Рейлинг, доведена дъщеря на покойния граф на Пенууд, планира да бъде с костюм на русалка, който настоящият автор просто няма търпение да зърне, а по-голямата ѝ сестра, мис Розамунд Рейлинг е изключително потайна по въпроса за облеклото си.

Що се отнася до мъжете, ако може да се съди по предишни балове, по-пълните ще се представят като Хенри VIII, тези, които са в по-добра форма — като Александър Велики или може би като дявола, а отегчените — тази група определено включва благородните господа Бриджъртън — ще бъдат самите себе си, облечени в черно вечерно облекло и обикновено домино, като реверанс към събитието.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 5 юни 1815

— Танцувайте с мен — импулсивно помоли Софи.

Усмивката му бе весела, но пръстите му здраво стиснаха нейните, когато отвърна:

— Мислех, че не знаете как.

— Казахте, че ще ме научите.

Той дълго се взира в нея, очите му я пронизваха, след това дръпна ръката ѝ и каза:

— Елате с мен.

Поведе я след себе си, минаха по един коридор, след това нагоре по някакво стълбище, завиха зад ъгъла и се озоваха пред големи френски прозорци. Бенедикт завъртя дръжката от ковано желязо, отвори вратите и зад тях се разкри малка частна тераса, украсена с растения в саксии и две пейки.

— Къде сме? — попита Софи и се огледа.

— Точно над терасата на балната зала — обясни той и затвори вратите. — Не чувате ли музиката?

Софи чуваше най-вече тихото жужене на безкрайните разговори, но ако напрегнеше слуха си, можеше да долови смътно мелодията.

— Хендел — изрече с радостна усмивка. — Гувернантката ми имаше музикална кутия точно с тази мелодия.

— Много сте обичали гувернантката си — тихо отбеляза той.

Тя си тананикаше със затворени очи, но когато чу думите му, изненадано ги отвори.

— Как разбрахте?

— По същия начин, по който разбрах, че сте била по-щастлива в провинцията — Бенедикт се пресегна и докосна бузата ѝ, облеченият в ръкавица показалец се плъзна по кожата докато достигна брадичката ѝ. — Виждам го по лицето ви.

Тя запази мълчание за няколко секунди, след това се отдръпна назад и каза:

— Да, прекарвах с нея повече време, отколкото с който и да било друг от домакинството.

— Звучите така сякаш детството ви е било самотно — тихо изрече той.

— Понякога беше — тя отиде до края на балкона и постави ръце на перилата, взирайки се в тъмната нощ. — А понякога не — след това внезапно се обърна с блестяща усмивка и Бенедикт разбра, че няма да му разкрие нищо повече за детството си.

— Вашето детство трябва да е било всичко друго, но не и самотно с толкова много братя и сестри.

— Знаете кой съм — установи той.

Тя кимна.

— В началото не знаех.

Той се приближи до парапета, облегна се и скръсти ръце.

— Какво ме издаде?

— Всъщност беше брат ви. Толкова си приличате...

— Дори с домино?

— Дори с домино — потвърди тя със снизходителна усмивка. —

Лейди Уисълдаун често пише за вас и никога не пропуска случай да коментира колко си приличате.

— А знаете ли кой брат съм аз?

— Бенедикт. Ако наистина лейди Уисълдаун е права, когато казва, че сте най-високият от братята.

— Много добър детектив сте.

Тя придоби леко смутен вид.

— Просто чета клюкарската рубрика. Това не ме прави по-различна от повечето хора тук.

Бенедикт се вгледа в нея за миг, като се чудеше дали осъзнава, че току-що е разкрила още една част от пъзела на своята идентичност. Ако го бе познала само заради *Уисълдаун*, то значи от дълго време не бе излизала в обществото, а може би изобщо не го бе правила. И в двата случая не беше една от многото млади дами, на които майка му го представяше.

— Какво друго знаете от *Уисълдаун*? — попита той с бавна и мързелива усмивка.

— Complimenti ли си просите? — запита тя и му върна усмивката като едва забележимо изви устни. — Със сигурност знаете, че острото й перо обикновено щади семейство Бриджъртън. Лейди Уисълдаун почти винаги хвали семейството ви.

— Което води до доста спекулации относно нейната самоличност — призна той. — Някои мислят, че сигурно е член на семейство Бриджъртън.

— Така ли е?

Той сви рамене.

— Поне аз не знам. А вие не отговорихте на въпроса ми.

— Кой въпрос?

— Какво знаете за мен от *Уисълдаун*?

Софи изглеждаше изненадана.

— Наистина ли ви интересува?

— Ако не мога да разбера нищо за вас, то поне мога да науча какво знаете за мен.

Тя се усмихна и с очарователна разсеяност докосна с показалец долната си устна.

— Ами, да видим. Миналия месец сте спечелил някакво глупаво конно надбягване в Хайд Парк.

— Изобщо не беше глупаво — каза той и се ухили. — И ме направи по-богат със сто лири.

Тя го изгледа надменно.

— Конните надбягвания почти винаги са глупави.

— Типично женско изказване — измърмори той.

— Е...

— Не изтъквайте очевидното — прекъсна я той.

Това я накара да се усмихне.

— Какво друго знаете? — попита я.

— От *Уисълдаун*? — тя потупа бузата си с пръст. — Някога сте отрязали главата на куклата на сестра си.

— И все още се опитвам да разбера как тя е разбрала за това — промърмори Бенедикт.

— Може би лейди *Уисълдаун* все пак е член на семейство Бриджъртън.

— Невъзможно — заяви и добави енергично: — Не защото не сме достатъчно умни, за да се справим. По-скоро защото останалите от семейството са твърде умни, за да не разберат.

Софи силно се разсмя при тези думи и Бенедикт я загледа, чудейки се дали не е дала още една следа към самоличността си. Лейди *Уисълдаун* бе писала за нещастната среща на куклата с гилотината преди две години, в една от първите си рубрики. Много хора вече получаваха вестника и в провинцията, но в началото *Уисълдаун* бе само за лондончани.

Което означаваше, че неговата загадъчна дама е била в Лондон преди две години. И все пак не го бе познала, преди да види Колин.

Била е в Лондон, но не е излизала в обществото. Може би беше най-малката в семейството си и четеше *Уисълдаун* докато по-големите ѝ сестри се наслаждаваха на Сезона.

Това не бе достатъчно, за да разбере коя е, но беше някакво начало.

— Какво друго знаете? — попита нетърпелив да провери дали тя несъзнателно ще му разкрие още нещо.

Младата жена се изкиска, очевидно това ѝ доставяше удоволствие.

— Името ви не е било сериозно свързано с нито една млада дама, а майка ви губи надежда, че някога ще ви види женен.

— Натискът малко намаля откакто брат ми си намери съпруга.

— Виконтът?

Бенедикт кимна.

— Лейди Уисълдаун писа и за това.

— С големи подробности. Макар че... — той се наведе към нея и снижи глас. — Не описа всички факти.

— Наистина ли? — попита тя с голям интерес. — Какво пропусна?

Той изцъка с език и поклати глава.

— Няма да разкрия тайните на ухажването на брат ми, щом вие не разкривате дори името си.

Тя изсумтя.

— Ухажване може да е твърде силна дума. Ами, лейди Уисълдаун написа...

— Лейди Уисълдаун — прекъсна я той с едва забележима иронична полуусмивка, — не е осведомена за всичко, което става в Лондон.

— Определено изглежда осведомена за повечето от нещата.

— Мислите ли? — замислено попита той. — Склонен съм да не се съглася. Например, подозирам, че ако лейди Уисълдаун бе тук, на тази тераса, тя нямаше да знае вашата самоличност — очите ѝ се разшириха зад маската и това му донесе известно удовлетворение. Той скръсти ръце. — Така ли е?

Тя кимна.

— Но аз съм толкова добре маскирана, че в момента никой не би ме разпознал.

Той вдигна вежди.

— Ами ако сваля маската ви? Дали тя би ви разпознала тогава?

Тя се оттласна от парапета и направи няколко крачки към средата на терасата.

— Няма да отговоря на този въпрос.

Той я последва.

— Не съм си го и помислял. Но въпреки това исках да го задам.

Софи се обърна и дъхът ѝ спря, когато осъзна, че се намират на сантиметри един от друг. Бе чула стъпките му след себе си, но не предполагаше, че е застанал толкова близо. Разтвори устни, за да каже нещо, но за нейна изненада нямаше какво. Изглежда можеше само да се взира в тези дълбоки, тъмни очи, които я пронизваха иззад маската. Не можеше да отрони и дума. Беше ѝ трудно дори да диша.

— Все още не сте танцували с мен — каза той.

Тя не помръдна. Остана на мястото си, докато силната му длан докосна кръста ѝ. Кожата ѝ изтръпна под пръстите му и въздухът като че ли се сгъсти и нажежи.

Това бе желание, осъзна Софи. Нещо, за което бе чувала камериерките да си шепнат, но за чието съществуване благовъзпитаните дами дори не трябваше да подозират.

Само че тя не беше благовъзпитана дама, помисли си мрачно. Беше копеле, незаконно роденото дете на един благородник. Не бе член на висшето общество и никога нямаше да бъде. Наистина ли трябваше да се подчинява на техните правила?

Винаги се бе заричала, че няма да бъде ничия любовница, че никога няма да роди копеле, че няма да обрече детето си на собствената си съдба. Само че тя не планираше нищо чак толкова безсрамно. Това бе само един танц, една вечер и може би една целувка.

Беше достатъчно, за да разруши нечия репутация, но каква репутация имаше тя изобщо? Бе извън обществото, извън границите на приличието. И искаше една нощ, изпълнена с фантазии. Вдигна поглед.

— Значи няма да избягате — прошепна той, а в тъмните му очи припламна нещо горещо и вълнуващо.

Тя поклати глава и още веднъж осъзна, че той знае за какво си мисли. Фактът, че толкова безпроблемно четеше мислите ѝ, би трябвало да я изплаши, но сред тъмната съблазън на нощта, с ветреца, който развяваше къдриците ѝ и музиката, която долиташе отдолу, това ѝ изглеждаше някак вълнуващо.

— Къде да сложа ръката си? — попита. — Искам да танцуваме.

— Тук, на рамото ми — инструктира я той. — Не, съвсем малко по-надолу. Точно така.

— Сигурно ме мислите за голяма глупачка, понеже не умея да танцувам.

— Всъщност мисля, че сте много смела, защото го признавате — свободната му ръка откри нейната и бавно я вдигна във въздуха. — Повечето жени, които познавам биха се престорили, че имат някакво нараняване или не проявяват интерес.

Тя погледна в очите му, макар да знаеше, че това ще спре дъха ѝ.

— Не съм достатъчно добра актриса, за да се преструвам, че не проявявам интерес.

Ръката на кръста ѝ се стегна.

— Вслушайте се в музиката — каза той със странно дрезгав глас. — Чувате ли как се издига и спуска?

Тя поклати глава.

— Вслушайте се по-внимателно — прошепна и доближи устни до ухото ѝ: — Едно, две, три. Едно, две, три.

Софи затвори очи, успя някак да се изолира от безкрайните разговори на гостите и чу лекия ритъм на музиката. Дишането ѝ се забави и тя откри, че се люлее в такт с оркестъра, а главата ѝ се движи напред-назад под меко прошепваните инструкции на Бенедикт.

— Едно, две, три. Едно, две, три.

— Усещам я — промълви едва.

Той се усмихна. Тя не бе сигурна как го разбра, тъй като очите ѝ все още бяха затворени. Но усети усмивката му, чу я в диханието му.

— Добре — каза той. — А сега гледайте краката ми и ми позволете да ви вода.

Софи отвори очи и погледна надолу.

— Едно, две, три. Едно, две, три.

Колебливо пристъпи заедно с него... точно върху крака му.

— О! Съжалявам! — избъбри.

— Сестрите ми са правили много по-лоши неща — увери я той. — Не се предавайте.

Тя опита отново и внезапно се оказа, че краката ѝ като че ли знаят какво да правят.

— О! — възкликна изненадано. — Това е чудесно!

— Вдигнете поглед — нареди ѝ той нежно.

— Но така ще се спъна.

— Няма — обеща ѝ Бенедикт. — Няма да ви позволя. Погледнете ме в очите.

Софи изпълни молбата му и в момента, в който погледите им се срещнаха, нещо в нея като че ли най-сетне намери мястото си и тя не можа да отмести очи. Той започна да я върти, описвайки кръгове и спирали по терасата — в началото бавно, а после все по-бързо докато тя не остана без дъх и не ѝ се зави свят.

И през цялото време очите ѝ бяха вперени в неговите.

— Какво усещате? — попита той.

— Всичко! — отвърна Софи и се разсмя.

— Какво чувате?

— Музиката — очите ѝ развълнувано се разшириха. — Чувам музиката, както никога преди не съм я чувала.

Ръцете му се стегнаха и разстоянието между тях намаля с няколко инча.

— Какво виждате? — попита.

Софи се препъна, но не отдели очи от неговите.

— Душата си — прошепна. — Виждам душата си.

Тя спря да танцува.

— Какво казахте? — промълви той.

Софи замълча. Усещаше, че моментът е твърде значим, изпълнен с емоции и се боеше да не го развали.

Не, това не бе вярно. Боеше се да не го направи още по-хубав, а тогава щеше да я боли още повече, когато в полунощ реалността се завърне.

Как, за бога, щеше да се върне към лъскането на обувките на Араминта след този момент?

— Зная какво казахте — дрезгаво изрече Бенедикт. — Чух ви и...

— Не казвайте нищо — прекъсна го Софи. Не искаше той да ѝ казва, че се чувства по същия начин, не искаше да чува нищо, което би я накарало да тъгува вечно по този мъж. Само че вероятно бе твърде късно за това.

Той се взря в нея за миг, който сякаш продължи цяла вечност и след това промърмори:

— Няма да говоря. Няма да кажа и дума — и преди тя да е успяла дори да си поеме дъх, устата му покри нейната с болезнена нежност.

Бавно, целенасочено, мъжът потърка устни в нейните и само това едва доловимо движение бе достатъчно, за да разпрати тръпки по

цялото ѝ тяло. После отново докосна устните ѝ, а тя почувства ласката чак до пръстите на краката си. Беше изключително странно и приятно усещане.

Ръката, която с лекота я беше водила в ритъма на валса, притисна гърба ѝ и започна да я придърпва по-близо. Натискът бе слаб, но неумолим. На Софи ѝ стана горещо докато телата им се приближаваха и буквално пламна, когато усети, че се притиска в нея.

Той беше едър и силен и в неговите обятия тя се чувстваше като най-красивата жена на света. Внезапно всичко ѝ изглеждаше възможно — дори живот без слугуване и без позорното петно на незаконородена.

Устните му станаха по-настоятелни, а езикът му се стрелна и близна ъгълчето на устата ѝ. Ръката, която все още я държеше както по време на валса, се плъзна по нейната, достигна тила ѝ и пръстите му освободиха косата ѝ от сложната прическа.

— Косата ти е като коприна — промълви Бенедикт, а Софи се изкиска, тъй като той всъщност носеше ръкавици.

Той се отдръпна.

— На какво се смееш — попита я развеселено?

— Откъде можеш да знаеш каква е косата ми? Носиш ръкавици.

Той се усмихна с дяволита, момчешка усмивка, която накара стомаха ѝ да се преобърне, а сърцето ѝ да се разтопи.

— Не зная — отвърна. — Просто съм сигурен — усмивката му се разшири още повече, когато добави. — Но за да се уверя, че не греша вероятно ще е най-добре да я докосна без ръкавици.

Протегна ръка пред нея.

— Ще ми окажеш ли честта?

В продължение на няколко секунди Софи се втренчи в ръката му, преди да осъзнае какво има предвид. Пое треперливо въздух, отстъпи назад и вдигна ръце към дланта му. Бавно издърпа края на всеки от пръстите, за да ги освободи и да може да свали цялата ръкавица от ръката му.

Вдигна поглед, все още с ръкавица в ръка. Изражението му бе много странно. Глад... и още нещо. Нещо почти мистично.

— Искам да те докосна — прошепна той и голата му ръка обхвана бузата ѝ, пръстите му леко галеха кожата и се промъкваха нагоре, за да докоснат косата зад ухото ѝ. Подръпна я леко докато не отдели един кичур. Освободена от фризура ѝ, светлата къдрица се

уви като злато около показалеца му. Софи не можеше да откъсне очи от нея — Сгрешил съм — промърмори младият мъж. — Тя е по-мека от коприна.

Софи внезапно бе обхваната от желание да го докосне по същия начин и протегна ръка.

— Мой ред е — изрече меко.

Очите му пламнаха и той посегна към ръкавицата ѝ, за да освободи всички пръсти точно както бе сторила и тя. Само че вместо да я дръпне, той приближи устни до ръба на дългата до лакътя ръкавица и целуна чувствителната кожа от вътрешната страна на ръката ѝ.

— И тук е по-меко от коприна — измърмори.

Свободната ръка на Софи се вкопчи в рамото му, тъй като вече не бе сигурна, че е в състояние да се задържи на краката си.

Той дръпна ръкавицата и я плъзна по ръката ѝ мъчително бавно, а устните му я следваха докато не достигнаха вътрешната част на лакътя ѝ. Вдигна поглед, без да прекъсва целувката, и каза:

— Нямах нищо против да се задържа тук за малко, нали?

Софи безпомощно поклати глава.

Езикът му се стрелна и проследи извивката на ръката ѝ.

— О, боже — простена тя.

— Реших, че може да ти хареса — изрече той, а думите му прогориха кожата ѝ.

Тя кимна. Или по-скоро имаше намерение да кимне. Не бе сигурна, че наистина е успяла да го направи.

Устните му продължиха пътя си и чувствено се плъзнаха надолу, за да достигнат вътрешната страна на китката ѝ. Задържаха се там за момент, преди да спрат в средата на дланта ѝ.

— Коя си ти? — попита и вдигна глава, без да пуска ръката ѝ. — Трябва да знам.

Тя поклати глава.

— Не мога да ти кажа — и когато видя, че той няма да приеме „не“ за отговор, добави: — Все още.

Бенедикт хвана един от пръстите ѝ и нежно го потърка с устни.

— Искам да те видя утре — изрече меко. — Искам да те посетя и да видя къде живееш.

Софи не отговори, просто остана неподвижна, стараяйки се с всички сили да не се разплаче.

— Искам да се срещна с родителите ти и да глезя проклетото ти куче — продължи той малко неуверено. — Разбираш ли какво имам предвид?

Музиката и разговорите все още се носеха наоколо, но единственият звук на терасата бе накъсаното им дишане.

— Искам... — гласът му се снижи до шепот, а в очите му се появи лека изненада, сякаш сам не вярваше на истината в собствените си думи. — Искам твоето бъдеще. Искам всяка една частица от теб.

— Не казвай нищо повече — помоли го тя. — Моля те. Нито дума.

— Тогава ми кажи името си. Кажи ми как да те открия утре.

— Аз... — и в този момент се чу странен звук — екзотичен и звънлив. — Какво е това?

— Гонг — отвърна той. — Знак за свалянето на маските.

Паниката се надигна в нея.

— Моля?

— Сигурно е полунощ.

— Полунощ? — ахна тя.

Той кимна.

— Време е да свалиш маската си.

Едната ръка на Софи се стрелна към слепоочието ѝ и силно притисна доминото сякаш можеше някак да го залепи на лицето си само със силата на волята си.

— Добре ли си? — попита Бенедикт.

— Трябва да вървя — избъбри тя и без друго предупреждение вдигна поли и се втурна през терасата.

— Почакай! — чу вика му и усети как ръката му се спуска към нея в неуспешен опит да улови роклята ѝ.

Само че Софи бе бърза и, което бе по-важно, бе изпаднала в паника, така че полетя надолу по стълбите сякаш под нозете ѝ горяха огньовете на ада.

Втурна се в балната зала, уверена, че Бенедикт ще се окаже решителен преследвач и вероятността да му се изплъзне сред тълпата би била най-голяма. Трябваше само да успее да прекоси залата, след

това можеше да излезе през страничната врата и се промъкне покрай къщата към чакащата я карета.

Празнуващите все още сваляха маските си и наоколо се носеше шумен смях. Софи буташе и се блъскаше, беше готова на всичко, за да си проправи път към другия край на помещението. Хвърли отчаян поглед през рамо. Бенедикт бе влязъл в балната зала и с напрегнато лице оглеждаше тълпата. Изглежда все още не я бе видял, но знаеше, че това ще се случи. Сребристите й рокля я правеше лесно забележима.

Софи продължи да разбутва хората по пътя си. Поне половината от тях не я забелязваха, вероятно бяха твърде пияни.

— Извинете ме — промърмори докато мушваше Юлий Цезар в ребрата. — Простете — по-скоро изръмжа, когато Клеопатра я настъпи.

— Извинете ме, аз... — и дъхът ѝ буквално спря, защото се озова лице в лице с Араминта.

Или по-точно лице в домино. Софи все още бе с маската. Само че ако имаше някой, който би могъл да я разпознае, това бе Араминта. И...

— Внимавайте къде вървите — надменно изрече тя и докато Софи я наблюдаваше с отворена уста, вдигна елизабетинските си поли и се отдалечи.

Араминта не я бе разпознала! Ако не бързаше да се измъкне от Бриджъртън Хаус, преди Бенедикт да я е настигнал, Софи вероятно щеше да се разсмее от удоволствие.

Отчаяно погледна зад себе си. Той я бе забелязал и си проправяше път през тълпата доста по-успешно от самата нея. Софи звучно преглътна и с нови сили се втурна напред, като почти събори на земята две древногръцки богини, преди да достигне вратата.

Погледна зад себе си колкото да види, че някаква възрастна дама с бастун временно забави Бенедикт и хукна навън. Заобиколи къщата и се озова отпред, където чакаше каретата на Пенууд, както бе обещала мисис Гибънс.

— Давай, давай, давай! — неистово изкрещя на кочияша.

Каретата потегли на мига.

ГЛАВА 4

„Немалко от присъствалите на маскарада информираха настоящия автор, че са забелязали Бенедикт Бриджъртън в компанията на непознатата дама, облечена в сребриста рокля.

Колкото и да се опитваше, настоящият автор не успя да разбули мистерията около самоличността на въпросната дама. А щом настоящият автор не е в състояние да разбере истината, можете да бъдете сигурни, че това със сигурност е добре пазена тайна.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 7 юни 1815

Беше изчезнала.

Бенедикт стоеше на тротоара пред Бриджъртън Хаус и се оглеждаше. Целият Гросвенър скуеър бе изпълнен с карети. Можеше да е във всяка една от тях и просто да седи вътре, за да избегне тълпата. А може би беше в една от трите карети, които потеглиха току-що и завиха зад ъгъла.

Във всеки случай тя бе изчезнала.

Той почти бе готов да удуши лейди Данбъри, която бе забила бастуна си в пръстите на крака му и бе настояла да сподели с него мнението си за костюмите на повечето присъстващи. Докато успее да се освободи, мистериозната дама бе излязла през страничната врата на балната зала. Знаеше, че тя няма никакво намерение да му позволи да я види отново.

Бенедикт изруга тихо и доста цветисто.

С нито една от безкрайната върволица млади дами, които му бе представяла майка му, не бе усещал духовната връзка, която гореше между него и дамата в сребристо. От момента, в който я бе видял —

не, от момента, в който бе усетил присъствието ѝ, въздухът като че ли бе оживял и пламтеше от напрежение и вълнение. Той също бе оживял — не се беше чувствал толкова жив от години. Сякаш внезапно всичко бе станало ново и блестящо и изпълнено със страст и мечти.

И все пак...

Бенедикт отново изруга, този път с нотка на съжаление. Дори не знаеше цвета на очите ѝ. Определено не бяха кафяви. В това поне бе сигурен. Само че на слабата светлина на свещите не бе успял да различи дали са сини или зелени, лешникови или сиви. И по някаква причина това му се струваше най-обезпокоително. Тормозеше го, оставяше у него усещане за свита на топка жажда, която прогаряше стомаха му.

Казваха, че очите са прозорец към душата. Ако наистина бе открил жената на мечтите си, тази, с която най-последно би могъл да си представи, че създава семейство, с която би имал общо бъдеще, тогава, за бога, той *трябваше* да знае какъв е цветът на очите ѝ.

Нямаше да я намери лесно. Не е лесно да откриеш някой, който не иска да бъде намерен, а тя повече от очевидно бе показала, че държи самоличността ѝ да остане тайна.

В най-добрия случай следите, които имаше, бяха нищожни. Няколко изпуснати коментара относно рубриката на лейди Уисълдаун и...

Бенедикт сведе поглед към ръкавицата, която все още стискаше в дясната си ръка. Съвсем бе забравил, че я държи докато бързаше през балната зала. Вдигна я към лицето си и вдъхна аромата ѝ. Изненадващо тя не ухаеше на розова вода и сапун като загадъчната му дама. По-скоро се усещаше мирис на нещо старо, сякаш ръкавицата е стояла прибрана в някой сандък в продължение на много години.

Странно. Защо би носила толкова стара ръкавица?

Той я обърна в ръката си сякаш движението можеше някак да я върне и забележа мъничък шев на подгъва.

СЛГ. Нечии инициали.

Дали бяха нейни?

Имаше и фамилен герб, който той не успя да разпознае.

Майка му, обаче, щеше да го познае. Тя винаги знаеше подобни дребни неща. А и имаше вероятност, да знае чии са тези инициали, дори да не успееше да разпознае герба.

Бенедикт усети първия лъч надежда. Щеше да я намери. Щеше да я намери и да я направи своя.

Беше толкова просто.

* * *

Връщането към обичайния ѝ невзрачен вид отне на Софи само половин час. Роклята изчезна, последваха я блестящите обеци и чудесната прическа. Обшитите със скъпоценни камъни пантофки бяха върнати прилежно в дрешника на Араминта, а ружът, който камериерката бе използвала за устните ѝ — поставен на мястото си върху тоалетката на Розамунд. Младото момиче дори успя да отдели пет минути, за да масажира кожата на лицето си и да премахне следите от маската.

Софи изглеждаше както винаги преди лягане — обикновена, скромна и непретенциозна; с коса, сплетена на хлабава плитка и крака, напъхани в топли чорапи, които я предпазваха от хладния нощен въздух.

Беше се върнала към истинския си вид и същност — една обикновена прислужница. Всички следи от приказната принцеса, в която се бе превърнала за кратко тази нощ, бяха изчезнали.

А най-тъжното бе, че го нямаше и приказния принц.

Бенедикт Бриджъртън бе точно такъв, какъвто го описваше *Уисълдаун* — красив, силен и привлекателен. Въплъщение на мечтите на младите момичета. Но не и на нейните мечти, помисли си тя тъжно. Такъв мъж не би се оженил за незаконната дъщеря на някакъв граф. И определено не би се оженил за прислужница. Но за една нощ той беше неин и това трябваше да бъде достатъчно. Тя взе малкото кученце-играчка, което имаше откакто бе малко момиче. Бе го пазила през всички тези години като спомен за отминалите по-щастливи времена. Обикновено стоеше на скрина ѝ, но по някаква причина сега имаше нужда да е по-близо. Пропълзя в леглото с кученцето в ръка и се сгуши под завивките. След това стисна очи и прехапа устни докато сълзите тихо мокреха възглавницата ѝ. Беше много, много дълга нощ.

* * *

— Това познато ли ти е?

Бенедикт Бриджъртън бе седнал до майка си в подчертано женствения, декориран в розово и кремаво салон, и държеше в ръка своята единствена следа към жената в сребристо. Вайълет Бриджъртън пое ръкавицата и разгледа герба. Отне ѝ само секунда докато обяви:

— Пенууд.

— Тоест „графът на...“?

Вайълет кимна.

— Това „Г“ трябва да идва от Гънингсуърт. Титлата наскоро напусна тяхното семейство, ако си спомням правилно. Графът почина, без да остави... о, сигурно е било преди шест или седем години. Титлата бе наследена от някакъв далечен братовчед. А ти — добави тя с неодобрително кимване, — забрави да танцуваш с Пенелопе Федърингтън снощи. Имаш късмет, че брат ти беше там, за да те замести.

Бенедикт потисна един стон и се опита да подмине смръщването ѝ.

— Тогава кой е СЛГ?

Сините очи на Вайълет се присвиха.

— Защо те интересува?

— Вероятно — изстена Бенедикт, — няма просто да отговориш на въпроса ми, без да зададеш друг.

Тя изсумтя.

— Сигурна съм, че ме познаваш достатъчно добре.

Бенедикт успя да се спре навреме, преди да извърти очи.

— На кого принадлежи ръкавицата, Бенедикт? — попита го майка му и тъй като той не отговори достатъчно бързо, добави. — Можеш да ми кажеш всичко. Знаеш, че и сама ще разбере рано или късно, а за теб така ще бъде далеч по-малко неудобно, отколкото, ако се наложи да отговаряш на въпросите ми.

Той въздъхна. Щеше да се наложи да ѝ разкаже всичко. Или поне почти всичко. Малко неща бяха по-неприятни от това да споделя подробности от подобно естество с майка си, която притежаваше обезпокоителната склонност да се вкопчва с упоритостта на булдог във

всяка надежда да го види пред олтара. Само че нямаше избор. Не и ако искаше да я намери.

— Снощи срещнах някого на бала — призна накрая.

Вайълет доволно плесна с ръце.

— Наистина ли?

— Тя е причината да забравя за танца с Пенелопе.

Майка му изглеждаше готова просто да умре от възторг.

— Коя? Една от дъщерите на Пенууд? — намръщи се тя. — Не, това е невъзможно. Той няма деца. Но имаше две доведени дъщери — отново се смръщи. — Макар че трябва да спомена, след като съм срещала тези момичета... ами...

— Ами какво?

Вайълет сбърчи вежди докато търсеше по-любезни думи.

— Ами, просто не бих предположила, че би се заинтересувал от която и да е от тях, това е всичко. Но ако е така — добави и лицето ѝ забележимо се проясни, — тогава със сигурност ще поканя вдовстващата графиня на чай. Това е най-малкото, което мога да направя.

Бенедикт понечи да каже нещо, но спря, когато видя, че майка му отново се мръщи.

— Какво има сега? — попита.

— О, нищо — отвърна Вайълет. — Просто... ами...

— Изплюй камъчето, майко.

Тя леко се усмихна.

— Просто не харесвам особено вдовстващата графиня. Винаги съм я смятала за доста студена и амбициозна.

— Някои биха казали, че и ти си амбициозна, майко — изтъкна Бенедикт.

Вайълет направи физиономия.

— Разбира се, моята голяма амбиция е децата ми да имат добър и щастлив брак, но не бих омъжила дъщеря си за седемдесетгодишен мъж само защото е херцог!

— Така ли е постъпила графинята? — попита той. Не си спомняше някой седемдесетгодишен херцог скоро да е пристъпвал към олтара.

— Не — призна Вайълет, — но би го сторила. Докато аз...

Бенедикт прикри усмивката си, когато майка му тържествено посочи себе си.

— ... бих позволила на децата си да се оженят дори за просяци, ако това ще им донесе щастие — синът ѝ вдигна вежди. — Трябва да са трудолюбиви просяци с принципи, разбира се — допълни тя. — Комарджиите не влизат в сметките.

Бенедикт не искаше да ѝ се смее, затова дискретно се изкашля в кърпичката си.

— Но не трябва да мислиш за мен — каза тя и изгледа косо сина си, преди леко да го перне по ръката.

— Разбира се, че трябва — бързо изрече той.

Тя искрено се усмихна.

— Ще оставя настрана чувствата си към вдовстващата графиня, ако харесваш някоя от дъщерите ѝ... — тя вдигна поглед, изпълнен с надежда. — Харесваш ли някоя от дъщерите ѝ?

— Нямам представа — призна Бенедикт. — Така и не научих името ѝ. Имам само ръкавицата.

Вайълет го изгледа строго.

— Дори няма да те питам как си я получил?

— Беше съвсем невинно, уверявам те.

Изражението ѝ бе изпълнено с недоверие.

— Имам твърде много синове, за да повярвам на *това* — измърмори.

— Инициалите? — напомни ѝ Бенедикт.

Вайълет отново разгледа ръкавицата.

— Доста е стара — каза.

Той кимна.

— И аз така си помислих. Мирише леко на плесен, сякаш е била прибрана някъде за доста време.

— И шевовете изглеждат поизносени — коментира тя. — Не знам за „Л“, но „С“ може да идва от Сара — майката на покойния граф, която също вече не е между живите. Което би имало смисъл предвид възрастта на ръкавицата.

Бенедикт се взря за момент във въпросната вещ в ръцете на майка си, преди да каже:

— Тъй като съм съвсем сигурен, че снощи не разговарях с призрак, на кого мислиш, че може да принадлежи ръкавицата?

— Нямам представа. Някой от семейство Гънингсуърт, предполагам.

— Знаеш ли къде живеят?

— В Пенууд Хаус — отвърна Вайълет. — Новият граф все още не ги е изгонил. Не знам защо. Може би се страхува, че ще искат да живеят с него щом се нанесе там. Не мисля, че дори е в града през този Сезон. Аз самата никога не съм го срещала.

— А дали знаеш...

— Къде е Пенууд Хаус? — прекъсна го Вайълет. — Разбира се. Не е далеч, само на няколко пресечки оттук.

Тя започна да му обяснява, и бързайки да тръгне, Бенедикт вече бе изминал половината път до вратата, преди да е приключила.

— О, Бенедикт! — извика майка му с развеселена усмивка.

Той се обърна.

— Да?

— Дъщерите на графинята се казват Розамунд и Поузи. В случай, че те интересува.

Розамунд и Поузи. Нито едно от имената не изглеждаше подходящо, но пък какво знаеше той? Може би и той не изглеждаше точно като Бенедикт в очите на хората, които среща. Отново понечи да излезе, но майка му го спря с още едно:

— О, Бенедикт!

Той се обърна.

— Да, майко? — попита като умишлено прозвуча нападателно.

— Ще ми кажеш какво е станало, нали?

— Разбира се, майко.

— Лъжеш ме — изрече тя с усмивка, — но ти прощавам. Толкова е хубаво да те видя влюбен.

— Не съм...

— Както кажеш, скъпи — каза тя и махна с ръка.

Бенедикт реши, че няма особен смисъл да отговаря, затова само извъртя очи и побърза да излезе.

* * *

— Софиии!

Софи рязко вдигна глава. Араминта звучеше по-разярена от обикновено, ако това изобщо бе възможно. Тя постоянно ѝ беше ядосана.

— Софи! Къде, да му се не види, е това дяволско момиче?

— Дяволското момиче е точно тук — измърмори Софи и остави сребърната лъжица, която лъскаше.

Като камериерка на Араминта, Розамунд и Поузи не би трябвало да добавя и това към списъка със задълженията си, но Араминта наистина се наслаждаваше да я съсипва от работа.

— Тук съм — извика, изправи се на крака и излезе в коридора. Един Бог знаеше за какво е разгневена Араминта този път. Огледа се и подвижна. — Милейди?

Араминта се появи иззад ъгъла.

— Какво — процеди тя и вдигна дясната си ръка, в която държеше нещо, — означава това?

Софи сведе поглед към ръката ѝ и едва успя да сподави ахването си. Араминта държеше обувките, които бе взела назаем предната вечер.

— Аз... аз не знам какво имате предвид — заекна.

— Тези обувки са чисто нови. Чисто нови!

Софи запази мълчание, докато не осъзна, че Араминта очаква отговор.

— Тъъ, какъв е проблемът?

— Погледни това! — изпищя Араминта и посочи с пръст една от петите. — Одраскана е. Одраскана! Как е могло да се случи нещо подобно?

— Определено не зная, милейди — каза Софи. — Може би...

— Няма никакво „може би“ — изкрещя Араминта. — Някой е носил обувките ми.

— Уверявам ви, че никой не е носил обувките ви — отвърна Софи, изненадана, че успява да запази гласа си спокоен. — Всички знаем колко сте взискателна по отношение на тях.

Араминта подозрително присви очи.

— Сарказъм ли долавям?

Софи помисли, че щом я пита значи успява да го прикрива наистина добре, но излъга и каза:

— Не. Разбира се, че не. Просто имах предвид, че добре се грижа за обувките ви. Така издържат по-дълго — Араминта запази мълчание и Софи добави: — А това означава, че няма нужда да си купувате много чифтове.

Което, разбира се, беше нелепо, тъй като Араминта вече притежаваше повече обувки, отколкото някой би могъл да износи за цял живот.

— Вината е твоя — изръмжа тя.

Според нея всичко винаги бе по вина на Софи, но този път имаше право, затова Софи просто преглътна и каза:

— Какво бихте искали да направя, милейди?

— Искам да знам кой е носил обувките ми?

— Може би са се одраскали в дрешника ви — предположи Софи.
— Може би случайно сте ги ритнали, когато сте минавали край тях.

— Никога не правя нищо случайно — отсече Араминта.

Софи мълчаливо се съгласи. Араминта бе изключително целенасочена.

— Мога да попитам камериерките — предложи момичето. — Може би някоя от тях знае нещо.

— Камериерките са идиотки — отвърна Араминта. — Това, което знаят, може да се събере на нокътя на малкия ми пръст.

Софи изчака да каже „присъстващите правят изключение“, но тя, разбира се, не го стори. Накрая каза:

— Мога да се опитам да лъсна обувката. Сигурна съм, че ще успея да направя нещо с одрасканото място.

— Петите са покрити със сатен — изсъска Араминта. — Ако можеш да измислиш как да излъскаш това, значи трябва да те приемат в Кралския колеж по текстила.

На Софи ѝ се искаше да попита дали изобщо съществува такъв колеж, но Араминта не се отличаваеше с особено чувство за хумор, дори когато не беше на път да изпадне в нервна криза. Шегата ѝ щеше да предизвика истинска катастрофа.

— Бих могла да опитам да го изтъркам — предложи отново тя.
— Или да го изчеткам.

— Направи го — каза Араминта. — Всъщност, докато се занимаваш с това...

О, по дяволите. Всички лоши неща в живота ѝ започваха с думите „докато се занимаваш с това“.

— ... можеш да излъскаш всичките ми обувки.

— Всички?! — ахна Софи. В колекцията на Араминта имаше поне осемдесет чифта.

— Всички. И докато се занимаваш с това...

Не отново!

— Лейди Пенууд?

За щастие тя спря по средата на изречението и се обърна, за да провери какво иска икономът.

— Един джентълмен е тук и иска да ви види, милейди — каза той и ѝ подаде елегантна бяла картичка.

Араминта я взе от ръката му и прочете името. Очите ѝ се разшириха и изпусна едно „О!“ преди да се обърне към иконома, за да нареди:

— Чай! И бисквити! Най-доброто сребро. Веднага.

Икономът се втурна, оставяйки зад себе си Софи да се взира в Араминта с неприкрито любопитство.

— Мога ли да помогна? — попита.

Араминта премигна два пъти и се втренчи в Софи сякаш бе забравила за присъствието ѝ.

— Не — тросна се. — Твърде съм заета, за да си губя времето с теб. Веднага се качи горе — спря и след това добави. — Всъщност какво правиш тук долу?

Софи посочи трапезарията, от която бе излязла.

— Помолихте ме да лъсна...

— Казах ти да ми лъснеш обувките... — направо изкрещя Араминта.

— До-добре — бавно изрече Софи. Араминта се държеше много странно, дори по собствените си стандарти. — Просто ще оставя...

— Веднага!

Софи забърза към стълбите.

— Почакай!

Софи се обърна.

— Да? — попита колебливо.

Устните на Араминта грозно се присвиха.

— Увери се, че всичко е наред с прическите на Розамунд и Поузи.

— Разбира се.

— След това кажи на Розамунд да те заключи в дрешника ми.

Софи се втренчи в нея. Искаше от нея *сама* да помоли да я заключат в дрешника?

— Разбираш ли ме?

Софи не можеше да се принуди да кимне. Някои неща бяха прекалено унизителни.

Араминта пристъпи към нея докато лицата им не се озоваха в непосредствена близост.

— Не ми отговори — изсъска тя. — Разбираш ли ме?

Софи кимна, едва забележимо. Изглежда всеки ден носеше нови доказателства за дълбочината на ненавистта, която тази жена изпитваше към нея.

— Защо ме държите тук? — промълви, преди да успее да размисли.

— Защото те намирам за полезна — бе тихият отговор.

Софи проследи с поглед как Араминта излезе и се втурна нагоре по стълбите. Прическите на Розамунд и Поузи изглеждаха съвсем добре, затова въздъхна, обърна се към Поузи и каза:

— Би ли ме заключила в дрешника?

Поузи изненадано примигна.

— Моля?

— Казаха ми да се обърна към Розамунд, но не мога да го направя.

Поузи надникна в дрешника с интерес.

— Мога ли да попитам защо?

— Трябва да лъсна обувките на майка ти.

Поузи преглътна неловко.

— Съжалявам.

— Аз също — въздъхна Софи. — Аз също.

ГЛАВА 5

„Що се отнася до другите новини от бала с маски, костюмът на русалка на мис Поузи Рейлинг бе някак несполучлив, но и в никакъв случай толкова ужасен, колкото тези на мисис Федърингтън и двете ѝ по-големи дъщери. Събрани заедно, трите дами приличаха на купа с плодове — Филипа, маскирана като портокал, Прудънс като ябълка, а мисис Федърингтън като чепка грозде. За съжаление нито една от трите не изглеждаше особено апетитна.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 7 юни 1815

В какво се бе превърнал животът му, та бе обсебен така от една ръкавица, зачуди се Бенедикт. Откакто бе влязъл в салона на лейди Пенууд, бе потупал джоба си поне дузина пъти, за да се увери, че все още е там. Изпитваше непривично безпокойство и не бе сигурен какво да каже, когато пристигнеше вдовстващата графиня, но по начало не бе лишен от дар слово, така че все щеше да измисли нещо.

Той започна да потропва с крак и погледна часовника над камината. Беше дал картичката си на иконома преди петнадесет минути, което означаваше, че лейди Пенууд трябваше да слезе скоро. Изглежда имаше неписано правило дамите от висшето общество да карат посетителите си да чакат поне петнадесет, дори двадесет минути, ако бяха особено сърдити.

Адски глупаво правило, помисли си Бенедикт раздражено. Никога нямаше да разбере защо останалият свят не ценеше точността като него, но...

— Мистър Бриджъртън!

Той вдигна поглед. В стаята влезе доста привлекателна и изключително модерно облечена руса жена, преминала четиридесетте. Изглеждаше му смътно позната, но това можеше да се очаква. Сигурно и двамата бяха посещавали доста общи светски събития дори и да не бяха представени един на друг.

— Вие сигурно сте лейди Пенууд — измърмори той, изправи се и елегантно се поклони.

— Точно така — отвърна тя и грациозно наклони глава. — Толкова се радвам, че сте избрали да ни почетете с посещение. Разбира се, уведомих дъщерите си за присъствието ви. Те ще слязат след малко.

Бенедикт се усмихна. Точно това се бе надявал, че ще направи тя. Щеше да е наистина шокиран, ако бе постъпила различно. Нито една майка с дъщери на възраст за женене не би пренебрегнала братята Бриджъртън.

— Нямам търпение да се срещна с тях — отвърна той.

Веждите ѝ леко се присвиха.

— Значи още не ги познавате?

По дяволите. Сега щеше да се чуди защо е тук.

— Чух прекрасни неща за тях — импровизира той, като се опита да не простене. Ако лейди Уисълдаун научеше за това — а тя изглежда научаваше всичко, — скоро целият град щеше да говори, че си търси съпруга и че се е прицелил в една от дъщерите на графинята. Каква друга причина би имал да посети две дами, на които дори не е бил представен?

Лейди Пенууд засия.

— Моята Розамунд е считана за едно от най-прекрасните момичета на Сезона.

— А вашата Поузи? — поинтересува се с хитра усмивка Бенедикт.

Тъглчетата на устата ѝ се стегнаха.

— Поузи е... Тъъ... Чудесна.

Той отново се усмихна любезно.

— Нямам търпение да се запозная с Поузи.

Лейди Пенууд премигна и прикри изненадата си с леко принудена усмивка.

— Сигурна съм, че за нея ще бъде удоволствие да се запознае с вас.

Една камериерка влезе с префърцунен сребърен поднос за чай и го постави на масата, когато господарката ѝ кимна. Преди камериерката да успее да се оттегли, графинята попита:

— Къде са лъжиците на Пенууд?

Според Бенедикт въпросът ѝ прозвуча малко остро. Камериерката изплашено направи реверанс и отвърна:

— Софи лъскаше среброто в трапезарията, но трябваше да се качи горе, когато вие...

— Тишина! — прекъсна я лейди Пенууд, макар тя да бе тази, която попита за лъжиците. — Сигурна съм, че мистър Бриджъртън не е толкова претенциозен, че да има нужда от лъжици с монограм за чая си.

— Разбира се, че не — измърмори той и помисли, че самата лейди Пенууд навярно е доста претенциозна, щом си позволи да повдигне въпроса.

— Върви! Върви! — нареди тя на камериерката и я отпрати с жест. — Да те няма.

Камериерката побърза да излезе, а графинята отново се обърна към него и обясни:

— По-хубавото ни сребро е инкрустирано с герба на Пенууд.

Бенедикт се наведе напред.

— Нима? — попита с очевиден интерес. Това щеше да е чудесен начин да потвърди дали гербът на ръкавицата наистина е на Пенууд. — Ние нямаме нищо подобно в Бриджъртън Хаус — изрече с надеждата, че не лъже. В интерес на истината никога не бе забелязвал дори украсата на среброто. — Би ми било приятно да го видя.

— Наистина ли? — попита лейди Пенууд, а очите ѝ светнаха. — Знаех си, че сте мъж с добър и изискан вкус.

Бенедикт се усмихна, най-вече за да не простене.

— Ще трябва да изпратя някой до трапезарията, за да донесе един прибор. Разбира се, в случай, че онова дяволско момиче е успяло да си свърши работата — угълчетата на устата ѝ се извиха надолу по крайно отблъскващ начин и Бенедикт забеляза, че тя сериозно се е смръщила.

— Проблем ли има? — попита учтиво.

Тя поклати глава и махна небрежно с ръка.

— Просто е много трудно да се намери добра прислуга. Сигурна съм, че майка ви казва съвсем същото.

Майка му никога не изричаше подобни неща, но вероятно причината бе, че отношението към всички прислужници на Бриджъртън бе много добро и затова те бяха предани на семейството. Въпреки това Бенедикт кимна.

— Някой от близките дни ще трябва да изгоня Софи — изрече графинята и сбърчи нос. — Не може да свърши нищо както трябва.

Бенедикт усети как у него се надига съжаление към бедната, непозната Софи. Само че последното, което желаше, бе да обсъжда прислугата с лейди Пенууд затова смени темата като посочи към сервиза за чай и каза:

— Предполагам, че вече е добре запарен.

— Разбира се, разбира се — лейди Пенууд вдигна поглед и се усмихна. — Как го пиете?

— С мляко, без захар.

Докато тя приготвяше чая Бенедикт чу шум от стъпки, слизащи по стълбите и сърцето му развълнувано забърза ритъма си. Всеки момент дъщерите на графинята щяха да влязат през вратата и една от тях със сигурност щеше да е жената, която бе срещнал предишната вечер. Наистина, не бе видял по-голямата част от лицето ѝ, но знаеше приблизителния ѝ ръст и вид. А и бе почти сигурен, че косата ѝ е дълга и светлокестенява.

Със сигурност щеше да я разпознае, когато я видеше. Как би могъл да не успее?

Само че когато двете млади дами влязоха в салона, той веднага разбра, че нито една от тях не е жената, обсебила мислите му. Едната бе твърде руса, а и бе по-скоро превзета, отколкото сърдечна. Във вида ѝ нямаше радост, а в усмивката липсваше дяволитост. Другата изглеждаше приятелски настроена, но бе доста закръглена, а косата ѝ — твърде тъмна.

Бенедикт направи всичко възможно да не изглежда разочарован. Усмихна се по време на представянето и галантно им целуна ръка, мърморейки някаква глупост относно това колко се радва да се запознае с тях. Постара се да поласкае пълничката девойка, дори и само защото майка ѝ толкова очевидно показваше предпочитанията си към другата.

Такива жени, реши той, не заслужават да бъдат майки.

— Имате ли други деца? — обърна се Бенедикт към лейди Пенууд щом приключиха с представянето.

Тя го изгледа странно.

— Разбира се, че не. В противен случай щях да ви ги представя.

— Реших, че може да имате деца, които все още са в училищна възраст — възрази той. — Може би от брака ви с графа.

Тя поклати глава.

— Лорд Пенууд и аз не бяхме благословени с деца. Бе толкова жалко, че титлата трябваше да напусне семейство Гънингсуърт.

Бенедикт не пропусна да забележи, че домакинята му изглежда по-скоро раздражена, отколкото натъжена от липсата на потомък на Пенууд.

— Съпругът ви имаше ли братя или сестри? — попита. Може би неговата загадъчна дама бе братовчедка на Гънингсуърт.

Графинята го погледна подозрително, напълно заслужено при това, както трябваше да признае Бенедикт. Все пак въпросите му не бяха обичайни за едно следобедно посещение.

— Очевидно — отвърна тя, — покойният ми съпруг нямаше братя, тъй като титлата напусна семейството.

Бенедикт знаеше, че трябва да си държи устата затворена, но нещо в тази жена го дразнеше ужасно, така че просто трябваше да каже:

— Би могъл да има брат, който да е починал преди него.

— Е, нямаше.

Розамунд и Поузи наблюдаваха размяната на реплики с голям интерес, главите им се обръщаха напред-назад сякаш следяха топки при игра на тенис.

— А сестри? — запита Бенедикт. — Единствената причина да питам, е фактът, че произлизам от толкова голямо семейство — той посочи към Розамунд и Поузи. — Не мога да си представя да имам само един брат или сестра. Помислих си, че дъщерите ви може би имат братовчеди, които да им правят компания.

Това бе доста глупаво обяснение, но би трябвало да свърши работа.

— Имаше една сестра — отвърна графинята с презрително изсумтяване, — но тя живя и умря като стара мома. Беше силно

вярваща — обясни тя, — и предпочете да посвети живота си на благотворителна дейност.

Толкова за тази теория.

— Балът ви снощи много ми хареса — внезапно каза Розамунд.

Бенедикт изненадано я погледна. Двете момичета бяха толкова мълчаливи, че дори бе забравил, че могат да говорят.

— Всъщност балът беше на майка ми — отвърна той. — Аз не участвах в организирането, но ще предам комплиментите ви.

— Моля ви, направете го — каза Розамунд. — На вас хареса ли ви бала, мистър Бриджъртън?

Бенедикт се вгледа в нея за няколко секунди преди да отговори. Погледът в очите ѝ бе твърд сякаш търсеше някаква конкретна информация.

— Много — каза накрая.

— Забелязах, че прекарахте доста време с една конкретна дама — настоя Розамунд.

Лейди Пенууд рязко изви глава, за да го погледне, но не каза нищо.

— Наистина ли? — промърмори Бенедикт.

— Беше облечена в сребристо — каза Розамунд. — Коя е тя?

— Една мистериозна жена — изрече той със загадъчна усмивка. Нямаше нужда те да знаят, че това бе мистерия и за самия него.

— Със сигурност бихте могли да споделите името ѝ с нас — каза лейди Пенууд.

Бенедикт само се усмихна и се изправи. Тук нямаше да получи повече информация.

— Боя се, че трябва да вървя, дами — изрече любезно и плавно им се поклони.

— Така и не видяхте лъжиците — напомни му лейди Пенууд.

— Ще трябва да ги оставим за някой друг път — каза Бенедикт. Нямаше вероятност майка му да е сгрещила относно герба, а и вече бе прекарал много повече време в компанията на твърдата и обидчива графиня на Пенууд, отколкото би могъл да понесе.

— Беше ми много приятно — излъга той.

— Наистина — каза лейди Пенууд, като се изправи, за да го изпрати до вратата. — Кратко, но приятно.

Бенедикт не си направи труда да се усмихне отново.

— За какво — изрече Араминта, когато чу входната врата да се затваря зад Бенедикт Бриджъртън, — мислите, че бе всичко това?

— Ами — каза Поузи, — може...

— Не съм те питала — отсече Араминта.

— Ами тогава кого попита? — отвърна ѝ Поузи с непривична находчивост.

— Може би ме е видял отдалеч — каза Розамунд — и...

— Не те е видял отдалеч — тросна се Араминта и прекоси стаята.

Розамунд изненадано отстъпи назад. Майка ѝ рядко ѝ говореше с такъв тон.

Араминта продължи.

— Ти самата каза, че е бил омаян от някаква жена в сребристо.

— Не казах точно „омаян“...

— Не спори с мен за такива тривиални неща. Омаян или не, той не дойде тук, за да търси която и да е от вас — заяви Араминта с лека подигравка. — Не знам какво беше намислил. Той...

Думите ѝ заглъхнаха, когато стигна прозореца. Тя дръпна тънката завеса и видя как стоящия на тротоара мистър Бриджъртън вади нещо от джоба си.

— Какво прави? — прошепна.

— Мисля, че държи ръкавица — услужливо изрече Поузи.

— Не е... — автоматично каза Араминта, свикнала да отхвърля всичко, което Поузи казва. — Да, ръкавица е.

— Мисля, че мога да разпозная една ръкавица, когато я видя — измърмори Поузи.

— Какво гледа? — попита Розамунд и бутна сестра си настрана.

— На ръкавицата има нещо — каза Поузи. — Може би някаква бродерия. Ние имаме няколко чифта с герба на Пенууд, избродиран на подгъва. Може би тази ръкавица е същата.

Араминта побеля.

— Добре ли се чувстваш, майко? — попита Поузи. — Изглеждаш доста бледа.

— Дошъл е да търси нея — прошепна Араминта.

— Кого? — попита Розамунд.

— Жената в сребристо.

— Е, няма да я намери тук — отвърна Поузи. — Аз бях русалка, Розамунд бе облечена като Мария Антоанета, а ти, разбира се, бе кралица Елизабет.

— Обувките — ахна Араминта. — Обувките.

— Какви обувки? — раздразнено попита Розамунд.

— Бяха одраскани. Някой беше носил обувките ми — лицето ѝ, което и без това бе побледняло, побеля още повече. — Тя е била. Как ли го е направила? Трябва да е била тя.

— Коя? — настоя Розамунд.

— Майко, сигурна ли си, че си добре? — попита отново Поузи. — Изобщо не си на себе си — само че Араминта вече бе излязла от салона.

* * *

— Глупава, глупава обувка — мърмореше Софи и търкаше петата на един от по-старите чифтове на Араминта. — От години дори не е обувала тези — приключи с лъскането и я прибра на мястото ѝ в спретнатата редица. Преди да успее да посегне за друг чифт, вратата на дрешника рязко се отвори и се блъсна в стената с такава сила, че Софи почти изпищя от изненада.

— О, боже, изплашихте ме — каза тя. — Не ви чух да идвате и...

— Събирай си нещата — изрече Араминта с нисък и жесток глас. — Искам до изгрев-слънце да се махнеш от тази къща.

Парцалът, с който Софи лъскаше обувките, се изплъзна от ръцете ѝ.

— Моля? — ахна тя. — Защо?

— Всъщност имам ли нужда от причина? И двете знаем, че престанах да получавам пари преди почти година. Това, че вече не те искам тук, е достатъчна причина.

— Но къде ще отида?

Очите на Араминта се присвиха до зловни цепки.

— Това не е мой проблем, нали?

— Но...

— Ти си на двадесет години. Определено си достатъчно голяма да се оправяш сама в света. Повече няма да те глезя.

— Никога не сте ме глезили — тихо отбеляза Софи.

— Не смей да ми отговаряш!

— Защо не? — отвърна Софи и повиши глас. — Какво имам да губя? Така или иначе ще ме изхвърлите от къщата.

— Можеш да покажеш малко уважение към мен — изсъска Араминта и стовари крак върху полата на Софи, за да я задържи на колене, — предвид факта, че ти осигурявах дрехи и подслон през изминалата година само от добро сърце.

— Вие не правите нищо от добро сърце — Софи дръпна полата си, но тя бе здраво застъпена под петата на Араминта. — Защо всъщност ме държахте тук?

Араминта се изкикоти.

— По-евтина си от обикновена камериерка и ми харесва да ти заповядвам.

Софи мразеше да робува на Араминта, но поне Пенууд Хаус бе неин дом. Мисис Гибънс ѝ бе приятелка, а Поузи обикновено се държеше добре, докато останалият свят беше... е... доста плашещ. Къде щеше да отиде? Какво щеше да прави? Как щеше да се издържа?

— Защо сега? — попита тя.

Араминта сви рамене.

— Вече не си ми от полза.

Софи погледна дългата редица обувки, които току-що бе лъснала.

— Така ли?

Араминта заби остроото токче на обувката си в полата ѝ и разкъса плата.

— Снощи ходи на бала, нали?

Софи усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ и разбра, че Араминта вижда истината, изписана в очите ѝ.

— Н-не — излъга. — Как бих...

— Не зная как си го направила, но знам, че си била там — Араминта ритна един чифт обувки към нея. — Обуй ги.

Софи само се втренчи изненадано в обувките. Бяха от бял сатен, общити със сребро — обувките, които бе носила предната вечер.

— Обуй ги! — изкрещя Араминта. — Зная, че краката на Розамунд и Поузи са твърде големи. Ти си единствената, която би могла да ги обуе снощи.

— И заради това мислите, че съм била на бала? — попита Софи, с глас натезжал от паника.

— Обуй обувките, Софи.

Тя го стори. Бяха ѝ по мярка, разбира се.

— Прекрачи границите — изрече Араминта с тих глас. — Предупредих те преди години да не забравяш мястото си в този свят. Ти си едно копеле, незаконородена си, резултат от...

— Знам какво означава копеле — тросна се Софи.

Араминта надменно вдигна вежди, мълчаливо подигравайки се на изблика ѝ.

— Не си достойна да се смесваш с изисканото общество — продължи, — и все пак си се осмелила да се преструваш, че си толкова добра, колкото и останалите, като си отишла на бала с маски.

— Да, осмелих се — извика Софи, без вече да се интересува как Араминта е разбрала тайната ѝ. — Осмелих се и бих го сторила отново. Кръвта ми е точно толкова синя, колкото и вашата, а сърцето ми е много по-добро и...

В един момент Софи бе на крака и крещеше на Араминта, а в следващия бе на пода и се държеше за зачервената буза.

— Не смей да се сравняваш с мен — предупреди я мащехата ѝ.

Софи остана на пода. Как бе могъл баща ѝ да ѝ причини това; да я остави на грижите на жена, която очевидно я презираше? Толкова ли малко се интересуваше от нея? Или просто е бил сляп?

— До сутринта да те няма — тихо изрече Араминта. — Не искам повече да виждам лицето ти.

Софи тръгна към вратата.

— Но не и преди — каза Араминта като сложи ръка на рамото ѝ, — да си довършила работата, която ти възложих.

— Ще стане сутрин докато я довърша — възрази Софи.

— Това е твой проблем, не мой — и с тези думи рязко затвори вратата и шумно превъртя ключа.

Софи се взря в мъждукащата свещ, която бе донесла, за да освети дългия, тъмен дрешник. Нямаше начин въсъкът да изтрае до сутринта.

А и нямаше начин — абсолютно никакъв начин — да лъсне останалите обувки на Араминта.

Софи седна на пода, кръстоса ръцете и краката си и се взря в пламъка на свещта докато очите ѝ не се замъглиха. Когато слънцето изгрее утре, животът ѝ щеше да бъде различен. Пенууд Хаус може и да не беше особено гостоприемна, но поне бе безопасна.

Нямаше почти никакви пари. През последните седем години не бе получила и един фардинг от Араминта. За щастие ѝ бяха останали малко от дребните суми за разноски, които бе получавала докато баща ѝ бе жив и към нея се бяха отнасяли като към негова повереница, а не като към робиня на съпругата му. Бе имала много възможности да ги изхарчи, но винаги бе знаела, че този ден може да настъпи и ѝ изглеждаше благоразумно да пази малкото средства, които притежава.

Само че със скромните си няколко лири нямаше да стигне далеч. Имаше нужда от билет, за да напусне Лондон, а това струваше пари. Може би доста повече от половината ѝ спестявания. Вероятно можеше да остане за малко в града, но бордеите на Лондон бяха опасни, а Софи знаеше, че при нейния бюджет не можеше да се настани в по-добър квартал. А и щом трябваше да се справя сама, то тогава поне можеше да се върне в провинцията, която толкова обичаше.

Да не споменаваме, че Бенедикт Бриджъртън бе тук. Лондон бе голям град и Софи не се съмняваше, че е в състояние успешно да го избягва с години, но отчаяно се боеше, че няма да иска да го избягва, и ще се окаже взряна в къщата му с надеждата поне да го зърне, когато излиза през вратата.

А ако той я видеше... Е, Софи не желаше да мисли какво би се случило. Можеше да побеснее заради измамата ѝ. Можеше да поиска да я направи своя любовница. А можеше и изобщо да не я разпознае.

Единственото, което бе сигурно, че той няма да стори, бе да се хвърли в краката ѝ, да признае безсмъртната си любов и да я помоли да се омъжи за него. Синовете на виконти не се женеха за незаконородени нищожества, дори и в романтичните новели. Не, трябваше да напусне Лондон. Да се отдалечи от изкушението. Само че щяха да ѝ трябват повече пари докато си намери работа. Достатъчно, за да...

Погледът ѝ попадна на нещо, което блещукаше в тъмнината — чифт обувки, прибрани в един ъгъл. Само че преди час ги бе почистила и знаеше, че не обувките блестят, а катарамите, инкрустирани със скъпоценни камъни, всяка от които бе достатъчно малка, за да се побере в джоба ѝ.

Би ли посмяла?

Замисли се за всички пари, които Араминта бе получавала, за да се грижи за нея, пари, които всъщност не ѝ се полагаха. И за всичките години, през които бе камериерка, без да получи и една-единствена надница. Помисли и за съвестта си, но после бързо я заглуши. В моменти като този нямаше място за угризения. Взе катарамите на обувките и когато Поузи дойде да я освободи няколко часа по-късно, пренебрегвайки желанията на майка си, Софи събра всичко, което притежаваше и си тръгна.

За своя изненада, не погледна назад.

ГЛАВА 6

„Изминаха три години от последната сватба в семейство Бриджъртън и лейди Бриджъртън няколкократно е била чула да заявява, че въображението ѝ почти се е изчерпало. Бенедикт все още не си е избрал невяста, въпреки че, според настоящия автор, е крайно време да го направи, особено като се има предвид, че вече е навършил тридесет. Същото важи и за Колин, но на него може би трябва да му бъде простено, тъй като все още е само на двадесет и шест.

Вдовстващата виконтеса има и две момичета, за които да се тревожи. Елоиз е почти на двадесет и една и макар да е получила няколко предложения, не е показала желание да се омъжи. Франческа е почти на двадесет — по една случайност двете девойки празнуват рождения си ден на една и съща дата — и изглежда също проявява по-голям интерес към Сезона, отколкото към брака.

Настоящият автор смята, че тревогата на лейди Бриджъртън е излишна. Едва ли е възможно който и да е Бриджъртън да сключи неприемлив брак, а освен това двете ѝ задомени деца вече са ѝ подарили общо петима внуци, каквото със сигурност е било и желанието ѝ.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 30 април 1817

Алкохол и пури. Карти и платени жени. Това би допаднало на Бенедикт Бриджъртън след завършването на университета. Сега просто му беше скучно.

Дори не бе сигурен защо се бе съгласил да присъства на такава сбирка. Вероятно от скука. През 1817-ма Сезонът в Лондон, поне до

този момент, бе точно копие на предходната година, а по начало не смяташе 1816-ма за особено интересна. Да повтори всичко отначало бе повече от банално.

Дори не познаваше домакина — някой си Филип Кавендър. Това беше една от онези ситуации — приятел на приятел на приятел — и в този момент на Бенедикт силно му се искаше да си беше останал в Лондон. Току-що се бе възстановил от простуда и би могъл да използва това като извинение, за да откаже, но приятелят му, когото изобщо не бе видял през последните четири часа, го бе придумвал и убеждавал и накрая се беше предал. За което сега искрено съжаляваше.

Вървеше през главния коридор в дома на родителите на Кавендър. През вратата, вляво от него, можеше да види игра на карти с високи залози. Един от играчите се потеше обилно.

— Глупав идиот — измърмори Бенедикт. Бедният глупак сигурно бе на косъм от това да изгуби наследствения си дом.

Вратата вдясно бе затворена, но се чуваха женски кикот и мъжки смях, последвани от неприятно ръмжене и писъци.

Това бе лудост! Не желаше да е тук. Мразеше игри на карти, в които залозите бяха по-високи, отколкото участниците можеха да си позволят и никога не бе проявявал интерес към правенето на секс по подобен публичен начин. Нямаше представа какво се е случило с приятеля, който го доведе тук, а и не харесваше особено другите гости.

— Тръгвам си — заяви той, макар в коридора да нямаше никой, който да го чуе. Притежаваше малък имот недалеч от тук, всъщност на около един час езда. Беше съвсем обикновена селска къща, но бе негова и точно в този момент му изглеждаше като рая.

Доброто възпитание обаче, изискваше да намери домакина и да го уведоми за заминаването си, дори и мистър Кавендър да бе толкова пиян, че на следващия ден да не си спомни за разговора им. След десетминутно безплодно търсене Бенедикт вече съжаляваше, че майка му бе толкова непреклонна в желанието си да приучи на добри маниери всичките си деца. Щеше да е много по-лесно, ако просто си тръгне.

— Още три минути — изръмжа раздражено. — Ако до три минути не открия проклетия идиот, си тръгвам.

Точно в този момент, олюлявайки и препъвайки се в собствените си крака, се появиха двама млади мъже и избухнаха в груб смях.

Въздухът се изпълни с алкохолни пари и Бенедикт дискретно направи крачка назад в случай, че някой от тях почувства нужда да се раздели със съдържанието на стомаха си. Винаги бе държал на ботушите си.

— Бриджъртън! — извика единият.

Бенедикт рязко кимна за поздрав. И двамата бяха с около пет години по-млади от него и не ги познаваше добре.

— Това не е Бриджъртън — повлече другият. — Това е... ааа Бриджъртън е. Същата коса, същия нос — очите му се присвиха. — Само че кой Бриджъртън?

Бенедикт пренебрегна въпроса.

— Виждали ли сте нашия домакин?

— Имаме домакин?

— Разбира се, че имаме домакин — отвърна първият. — Кавендър. Адски приятен човек. Дори ни позволи да използваме къщата му...

— Къщата на родителите му — поправи го другият. — Още не я е наследил, бедното момче.

— Точно така! Къщата на родителите му. Все пак е мило от негова страна.

— Някой от вас да го е виждал? — изръмжа Бенедикт.

— Навън — отвърна онзи, който първоначално не се бе сетил, че имат домакин. — Отпред.

— Благодаря — отвърна кратко той и ги отмина на път за входната врата. Щеше да слезе по стълбите, да предаде почитанията си на Кавендър и след това да отиде до конюшните, за да вземе файтона си. Дори нямаше нужда да забавя крачка.

* * *

Софи Бекет реши, че вече е време да си потърси нова работа.

Бяха изминали почти две години откакто бе напуснала Лондон. Две години откакто най-последно бе престанала да робува на Араминта и бе съвсем сама.

След като напусна Пенууд Хаус тя заложи катарамите от обувките на Араминта, но се оказа, че диамантите, с които мащехата ѝ толкова обичаше да се перчи, не са истински, така че не ѝ донесоха

много пари. Опита да си намери работа като гувернантка, но агенциите, в които кандидатства, не пожелаха да я приемат. Доброто ѝ образование бе очевидно, но нямаше препоръки, а и повечето жени предпочитаха да не наемат толкова млади и хубави момичета.

В крайна сметка Софи си купи билет за дилижанса за Уилтшир. Това бе единственото място, до което можеше да отиде и в същото време да запази известна част от парите си за спешни случаи. За щастие бързо си намери работа като камериерка в дома на мистър и мисис Джон Кавендър. Те бяха обикновена двойка. Очакваха добра работа от прислужниците си, но не изискваха невъзможното. След като се бе мъчила при Араминта в продължение на толкова години, престоят ѝ при семейство Кавендър ѝ се струваше като истинска ваканция.

След като синът им се върна от обиколка из Европа, всичко се промени. Филип постоянно я притискаше по ъглите, и когато отхвърлеше намеците и предложенията му, ставаше агресивен. Софи точно бе започнала да мисли, че може би трябва да си намери нова работа, когато мистър и мисис Кавендър заминаха за седмица на посещение при сестра му в Брайтън, и Филип реши да организира гуляй за две дузини от най-близките си приятели. И преди това ѝ беше трудно да го отблъсква, но поне се чувстваше сравнително защитена — Филип никога не би се осмелил да я нападне докато майка му е в къщата. В отсъствието на родителите си обаче той изглежда смяташе, че може да вземе каквото си поиска, а приятелите му не бяха по-добри от него.

Софи знаеше, че трябва да напусне веднага, но мисис Кавендър се отнасяше добре с нея и не мислеше, че е учтиво да го направи, без да предупреди две седмици по-рано. След като бе преследвана в продължение на два часа из къщата, все пак реши, че добрите обноски не струват колкото целомъдрието ѝ и каза на икономката — която за щастие прояви разбиране, — че не може да остане, събра малкото си вещи и излезе. До селото имаше две мили, но дори посред нощ пътят ѝ изглеждаше много по-безопасен от това да остане в дома на Кавендър. Освен това знаеше, че наблизко има малка странноприемница, където срещу разумна цена би могла да хапне и да отседне за през нощта.

Тъкмо бе завила покрай къщата и стъпваше на предната алея, когато чу груб вик. Вдигна поглед. О, по дяволите! Беше Филип и

изглеждаше по-пиян и по-подъл от всякога. Софи хукна да бяга, като се молеше алкохолът да е нарушил координацията му, тъй като знаеше, че бързината ѝ не може да се сравнява с неговата. Бягството ѝ обаче, сякаш само го възбуди, тъй като го чу да крещи радостно и чу стъпките му да приближават все повече и повече докато изведнъж ръката му хвана яката на палтото ѝ и я принуди да спре. Филип се изсмя триумфално, а Софи изпита непознат до този момент ужас.

— Вижте какво си имам тук — изкикоти се той. — Малката мис Софи. Ще трябва да те представя на приятелите си.

Устата ѝ пресъхна и не бе сигурна дали сърцето ѝ заби два пъти по-бързо или напълно спря.

— Пуснете ме, мистър Кавендър — изрече твърдо, доколкото можа. Знаеше, че безпомощните ѝ молби ще му харесат, но отказваше да се подчини на желанията му.

— Не мисля — каза Филип, обърна я и тя видя как устните му се извиват в опасна усмивка, когато обърна глава и извика. — Хийсли! Флетчър! Вижте какво си имам тук!

Софи с ужас забеляза още двама мъже да се появяват от сенките. По вида им съдеше, че са пияни колкото Филип, ако не и повече.

— Ти винаги организираш най-добрите партита — мазно изрече единият.

Филип гордо се изпъчи.

— Пуснете ме! — повтори Софи.

Той се ухили.

— Какво мислите, момчета? Да изпълня ли молбата на дамата?

— Не, по дяволите! — бе отговорът на по-младия от двамата мъже.

— „Дама“ — каза другият — онзи, според когото Филип организираше най-добрите партита, — не е съвсем правилно, не мислиш ли?

— Абсолютно вярно! — отвърна домакинът им. — Тази тук е камериерка, а всички знаем, че това племе е родено, за да служи — той бутна Софи в ръцете на един от приятелите си. — Ето. Разгледайте стоката.

Софи извика политайки напред и здраво стисна малкия си вързоп. Бе наясно, че щяха да я изнасят, но ужасеното ѝ съзнание се

вкопчи в последната частица достойнство и отказваше да позволи на тези мъже да разпилеят всичките ѝ вещи върху студената земя.

Мъжът, който я хвана, я завъртя грубо и я блъсна към третия. Той тъкмо плъзгаше ръка около кръста ѝ, когато чу някой да вика:

— Кавендър!

Софи отчаяно затвори очи. Четвърти мъж. За бога, нима трима не са достатъчно?

— Бриджъртън! — извика Филип. — Ела при нас!

Очите ѝ рязко се отвориха. Бриджъртън?

Висок, добре сложен мъж излезе от сенките и се насочи към тях със спокойна, уверена грация.

— Какво става тук?

Мили боже, би разпознала този глас навсякъде. Достатъчно често го чуваше в сънищата си.

Това беше Бенедикт Бриджъртън. Нейният приказен принц.

* * *

След алкохолните изпарения и тютюневия дим, които бе принуден да вдишва вътре, хладният нощен въздух се стори на Бенедикт особено освежаващ. Пълната луна блестеше, а лекият бриз люлееше листата на дърветата. Като цяло бе прекрасна нощ, в която да напуснеш едно скучно парти и да се отправиш към дома.

Но всяко нещо по реда си. Първо трябваше да намери домакина, да благодари за гостоприемството и да го информира за заминаването си. Когато стигна последното стъпало, извика:

— Кавендър!

— Насам! — чу в отговор и обърна глава надясно.

Кавендър бе застанал под един величествен стар бряст заедно с други двама господа. Изглежда се забавляваха с някаква прислужница, побутвайки я напред-назад помежду си.

Бенедикт простена. Бе твърде далеч, за да прецени дали на момичето му е приятно да бъде обект на подобно внимание. Ако случаят не беше такъв щеше да се наложи да я спасява, а не бе планирал да прекара вечерта по този начин. Нямаше склонност към геройски прояви, но пък имаше твърде много по-млади сестри —

четири, ако трябваше да бъде точен, — за да пренебрегне, която и да е жена, изпаднала в беда.

— Ехо! — извика той докато се приближаваше с преднамерено небрежна походка. Винаги бе по-добре човек да се движи бавно, за да прецени ситуацията, отколкото да се втурва слепешката напред.

— Бриджъртън! — извика Кавендър. — Ела при нас.

Младият мъж се приближи точно, когато един от мъжете плъзгаше ръка около талията на младата жена и притискаше гърба ѝ към себе си. Другата му ръка стискаше и мачкаше задните ѝ части.

Той вдигна поглед към очите на камериерката — бяха огромни и изпълнени с ужас. Гледаше го сякаш току-що е паднал от небето.

— Какво става тук? — попита той.

— Малка игричка — изкикоти се Кавендър. — Родителите ми бяха достатъчно мили да наемат тази апетитна хапка за камериерка.

— Вниманието ви изглежда не ѝ е приятно — тихо изрече Бенедикт.

— Много ѝ харесва дори — отвърна Кавендър с усмивка. — Напълно достатъчно, поне според мен.

— Но не и според мен — Бенедикт пристъпи напред.

— И ти можеш да се включиш — изрече весело Кавендър. — Веднага щом ние приключим.

— Не ме разбра — в глас на Бенедикт се усети твърда нотка, при която тримата мъже застинаха и го изгледаха с предпазливо любопитство. — Пусни момичето!

Тъй като все още бе изненадан от внезапната промяна на атмосферата, а и рефлексите му бяха забавени от изпития алкохол, мъжът, който държеше момичето, не реагира.

— Не желая да се бия с вас — заяви Бенедикт и скръсти ръце, — но ще го направя. И мога да ви уверя, че съотношението три към едно не ме плаши.

— Виж сега — ядосано каза Кавендър. — Не може да идваш и да ми нареждаш в собствената ми къща.

— Къщата е на родителите ти — изтъкна Бенедикт, напомняйки на всички, че Кавендър все още има жълто около устата.

— Това е моят дом — изстреля младежът в отговор, — а тя е моя прислужница. И ще прави каквото поискам.

— Не знаех, че в тази страна робството е законно — измърмори Бенедикт.

— Трябва да прави каквото кажа!

— Така ли?

— Ще я уволня, ако не се подчинява.

— Много добре тогава — съгласи се Бенедикт с едва забележима усмивка. — Попитай я. Попитай момичето дали иска да бъде с трима ви. Защото това бяхте намислили, нали?

Кавендър разпръсна слюнки наоколо докато се чудеше какво да каже.

— Попитай я — повтори Бенедикт и този път се ухили, най-вече защото усмивката му щеше да вбеси по-младия мъж. — Ако тя каже „не“, можеш веднага да я уволниш.

— Няма да я питам — изхленчи Кавендър.

— Е, в такъв случай не можете да очаквате от нея да направи каквото искате, нали? — Бенедикт погледна момичето. Беше привлекателна, с къси светлокестеняви къдрици и блестящи очи, които като че ли бяха твърде големи за лицето ѝ. — Добре — каза и се обърна към Кавендър, — аз ще я попитам.

Устните ѝ леко се разтвориха и у Бенедикт се появи странното усещане, че са се срещали и преди. Само че това бе невъзможно, освен ако не бе работила за някое благородническо семейство. А дори и да бе така, би я срещнал само мимоходом. Вкусът му за жени никога не бе изпадал до камериерки, така че като цяло не ги забелязваше.

— Мис... — той се намръщи. — Как се казвате?

— Софи Бекет — задавено изрече тя, сякаш нещо бе заседнало в гърлото ѝ.

— Мис Бекет — продължи той, — бихте ли имала добрината да отговорите на следния въпрос?

— Не! — изстреля тя.

— Няма да отговорите? — попита той развеселено.

— Не, не желая да бъда с тези мъже — думите направо изскочиха от устата ѝ.

— Е, това явно решава нещата — каза Бенедикт и вдигна поглед към мъжа, който все още я държеше. — Предлагам да я пуснете, за да може Кавендър да я освободи от работа.

— И къде ще отиде тя? — изсъска той. — Мога да ви уверя, че никога повече няма да работи в околността.

Софи се обърна към Бенедикт като в момента си задаваше същия въпрос. Той безгрижно сви рамене.

— Ще ѝ намеря работа в домакинството на майка ми — погледна я и вдигна вежди. — Предполагам, че това е приемливо?

Софи изненадано зяпна. Той искаше да я заведе в дома си!

— Това не е точно реакцията, която очаквах — сухо изрече Бенедикт. — Определено ще бъде по-приятно от работата ви тук. Най-малкото мога да ви уверя, че няма да бъдете изнасилена. Какво ще кажете?

Софи погледна като обезумяла тримата мъже, които възнамеряваха да я изнасилят. Наистина нямаше избор. Бенедикт Бриджъртън бе единствената ѝ възможност да напусне къщата на Кавендър. Знаеше, че не е възможно да работи за майка му — да бъде толкова близо до него и да е само прислужница. Нямаше да може да го понесе. Реши, че по-късно ще измисли начин да се справи с този проблем. Сега трябваше да избяга от Филип.

Обърна се към Бенедикт и кимна, защото все още я бе страх да проговори. Той продължаваше да мисли, че нещо я дави, но не бе сигурен дали е от страх или облекчение.

— Добре — каза той. — Ще тръгваме ли? — и изразително насочи поглед към ръката, която все още я държеше. — О, за бога! Ще я пуснеш ли или трябва да прострелям проклетата ти ръка?

Дори не държеше оръжие, гласът му бе достатъчен. Мъжът я пусна моментално.

— Добре — каза Бенедикт и протегна ръка на камериерката.

Тя пристъпи напред и улови лакътя му с треперещи пръсти.

— Не можеш просто да я отведеш! — извика Филип.

Бенедикт го изгледа презрително.

— Току-що го направих.

— Ще съжаляваш за това — каза Кавендър.

— Съмнявам се. А сега се разкарай от погледа ми.

Филип изсумтя, обърна се към приятелите си и каза:

— Да се махаме — след това се обърна към Бенедикт и добави:
— Не мисли, че ще получиш друга покана за парти тук.

— Сърцето ми се къса — провлече той.

Филип ядосано изръмжа и заедно с приятелите си се отправи обратно към къщата.

Софи ги проследи с поглед и след това бавно се обърна към Бенедикт. Знаеше какво искат да правят с нея Филип и приятелите му, когато я бяха обградили и почти ѝ се искаше да умре.

Внезапно се появи Бенедикт Бриджъртън. Изправи се пред нея като герой, излязъл от мечтите ѝ, и тя реши, че може би наистина е умряла, защото нима бе възможно той да е тук... освен ако не се бе озовала в рая? Бе така поразена, че почти забрави унизителния начин, по който приятелят на Филип я притискаше към себе си и стискаше дупето ѝ. Само за секунда целият свят бе изчезнал и единственото, което виждаше, единственото, което осъзнаваше, бе Бенедикт Бриджъртън. Моментът беше съвършен. А след това светът се бе завърнал с трясък и всичко, за което можеше да мисли, бе как, за бога, се бе озовал тук? Партито бе отвратително, пълно с пияници и проститутки. Когато го бе срещнала преди две години, не ѝ бе заприличал на човек, който посещава подобни сбирки. Но пък бе прекарала с него само няколко часа. Може би го бе преценила погрешно. Отчаяно затвори очи. Споменът за Бенедикт Бриджъртън бе най-ярката светлина в мрачния ѝ, труден живот през последните две години. Ако го бе преценила погрешно, ако не бе много по-добър от Филип и приятелите му, то нямаше да ѝ остане нищо.

Дори и спомен за любов.

Само че той я спаси. Това бе безспорно. Може би нямаше особено значение защо бе дошъл на партито на Филип, важно бе само, че бе тук и я спаси.

— Добре ли сте? — внезапно я попита той.

Софи кимна и го погледна в очите, очаквайки да я познае.

— Сигурна ли сте?

Тя отново кимна и продължи да чака. Трябваше да се случи скоро.

— Добре. Те бяха доста груби с вас.

— Ще се оправя — Софи прехапа долната си устна. Нямаше представа как ще да реагира той, когато осъзнае коя е. Ще бъде ли радостен? Или пък бесен? Напрежението я убиваше.

— Колко време ще ви отнеме да си съберете нещата?

Софи премигна глупаво, преди да осъзнае, че все още стиска вързопата си.

— Всичко е тук — каза тя. — Опитвах се да си тръгна, когато ме хванаха.

— Умно момиче — измърмори той одобрително, а Софи се втренчи в него, неспособна да повярва, че не я е познал. — Да вървим в такъв случай — подкани я Бенедикт. — Призлява ми само като стоя тук.

Тя не отговори, но леко вдигна брадичка и склони глава встрани, наблюдавайки лицето му.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — попита я отново.

И тогава Софи се замисли.

Беше го срещнала преди две години, но тогава лицето ѝ бе покрито с маска. Косата ѝ бе леко напудрена и изглеждаше по-руса, отколкото бе в действителност. Предишните ѝ дълги кичури се бяха превърнали в къси къдрици, защото си бе отрязала косата, за да я продаде на един перукер. Без мисис Гибънс, която да я храни, бе отслабнала с почти десет килограма. А и бяха прекарвали заедно само час и половина.

Тя се взря в него. Погледна право в очите му и в този миг разбра.

Той нямаше да я разпознае. Изобщо нямаше представа коя е.

Не знаеше дали да се разсмее или да заплаче.

ГЛАВА 7

„За всички гости на бала на Мотрам в четвъртък стана ясно, че мис Розамунд Рейлинг се е прицелила в мистър Филип Кавендър.

Според настоящия автор те двамата наистина си подхождат.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 30 април 1817

Десет минути по-късно Софи седеше във фойтона до Бенедикт Бриджъртън.

— Да не би да има нещо в окото ви? — любезно попита той.

Това привлече вниманието ѝ.

— М-моля?

— Не спирате да примигвате — обясни той. — Помислих, че може би нещо е влязло в окото ви.

Софи преглътна с усилие и се опита да потисне пристъпа на нервен смях. Какво да му каже? Истината? Примигвам, защото продължавам да очаквам, че ще се събудя от някакъв нереален сън? Или кошмар?

— Сигурна ли сте, че сте добре?

Тя кимна.

— Последствията от шока, предполагам — заключи той.

Софи отново кимна и го остави да мисли, че това е единственото, което я е разстроило. Как можа да не я познае? Тя мечтаеше за този момент от години. Нейният чаровен принц най-после бе дошъл да я спаси, а всъщност дори не знаеше коя е.

— Как беше името ви? — попита той. — Ужасно съжалявам, но винаги запомням имената от втория път.

— Мис София Бекет — нямаше причина да лъже, на бала не му бе казала името си.

— Радвам се да се запознаем, мис Бекет — каза той, без да отделя поглед от тъмния път. — Аз съм мистър Бенедикт Бриджъртън.

Софи прие думите му с кимване, макар той да не гледаше към нея. Замълча за момент, най-вече защото не знаеше какво да каже в тази невероятна ситуация. Това бе представянето, което не се бе състояло преди две години осъзна тя. Накрая просто каза:

— Постъпката ви беше много смела — той само присви рамене. — Те бяха трима, а вие бяхте сам. Повечето мъже не биха се намесили. Този път я погледна и каза:

— Мразя грубияните.

Тя отново кимна.

— Вероятно щяха да ме изнасят.

— Така е — отвърна той и добави: — Имам четири сестри.

Тя почти щеше да отвърне „знам“, но спря навреме. Как една прислужница от Уилтшир би могла да го знае? Вместо това отбеляза:

— Може би затова сте толкова чувствителен на тази тема.

— Иска ми се да мисля, че някой ще им се притече на помощ, ако някога се окажат в подобна ситуация.

— Моля се, никога да не ви се налага да го разберете.

Той мрачно кимна.

— Аз също.

Продължиха напред, обгърнати в мълчание. Софи си припомни бала с маски, когато дори за миг не им бяха липсвали теми за разговор. Осъзна, че сега е различно. Тя бе прислужница, а не прекрасна дама от висшето общество. Нямаха нищо общо.

И все пак продължаваше да очаква той да я познае, да спре рязко файтона, да я притисне към гърдите си; да ѝ каже, че не е спирал да я търси през тези две години. Но това нямаше да се случи. Той не можеше да разпознае дамата в прислужницата. Защо се заблуждаваше?

Хората виждаха това, което очакваха да видят. А Бенедикт Бриджъртън определено не очакваше да види една благородна дама, облечена като скромна прислужница.

Не бе минал и ден, в който да не мисли за него, да не си спомня устните му върху своите или омайващата магия на онази нощ. Той бе станал главния герой във фантазиите ѝ, където тя бе друг човек, с

други родители. В мечтите си се запознаваше с него на някой бал, може би дори на своя собствен бал, организиран от любящите ѝ майка и баща. Ухажваше я нежно и деликатно — с цветя и откраднати целувки. А после, в един топъл слънчев ден, докато птиците пееха и подухваше лек ветрец, той паднаше на колена и я молеше да се омъжи за него, признавайки вечната си любов и обожание.

Беше хубава фантазия. Превъзхождаше я само онази, в която двамата заживяваха щастливо с три или четири прекрасни деца, родени след тайнството на брака.

И все пак, въпреки всичките си фантазии, не си бе представяла, че наистина ще го срещне отново, а още по-малко, че той ще я спаси от трима развратни негодници.

Зачуди се дали понякога си спомня за загадъчната дама в сребристо, с която бе споделил една страдна целувка. Искаше ѝ се да вярва, че е така, но се съмняваше, че за него срещата им е имала същото значение, както за нея. Все пак той бе мъж и най-вероятно бе целувал дузина други жени.

За него онази нощ е била почти като всяка друга. Когато успееше да се добере до него, Софи все още четеше *Уисълдаун*. Знаеше, че той е присъствал на много балове. Защо един да изпъква в паметта му?

Тя въздъхна и сведе поглед към ръцете си, които все още стискаха малкия вързоп. Искаше ѝ се да има ръкавици, но единственият ѝ чифт се бе скъсал и не можеше да си позволи друг. Ръцете ѝ изглеждаха груби и захабени, а пръстите ѝ започваха да замръзват.

— Това ли е всичко, което притежавате? — попита Бенедикт, като посочи вързопа.

Тя кимна.

— Боя се, че нямам много. Само още един чифт дрехи и няколко лични вещи.

Той замълча за момент и после каза:

— Говорите много добре за прислужница.

Не бе първият, който го забелязваше, затова Софи му даде обичайния си отговор.

— Майка ми бе икономка на едно много мило и щедро семейство. Позволяваха ми да споделям част от уроците на дъщерите им.

— Защо не работите там? — Бенедикт майсторски насочи впряга към лявото разклонение на пътя. — Предполагам, че не говорите за семейство Кавендър.

— Не — отвърна тя и се опита да измисли подходящ отговор. Никой не се бе опитвал да разбере повече, отколкото обясняваше първоначалния ѝ отговор. Никой не се бе интересувал дотолкова, че да го е грижа. — Майка ми почина — изрече накрая, — и не се разбирах добре с новата икономка.

Той като че ли прие това и известно време продължиха да пътуват в мълчание. Нощта бе тиха, като се изключат вятъра и ритмичното потраждане на конските подкови. Накрая Софи не успя да сдържи любопитството си и попита:

— Къде отиваме?

— Имам къща недалеч — отвърна той. — Ще останем за една-две нощи, а след това ще ви отведе в дома на майка ми. Сигурен съм, че тя ще ви намери работа в домакинството си.

Сърцето на Софи се разгуптя.

— Тази ваша къща...

— Няма да сме сами — изрече той с лека усмивка. — Хората, които я поддържат, ще са там. Уверявам ви, мистър и мисис Крабтрий не биха позволили в тяхната къща да се случи нещо неприлично.

— Мислех, че къщата е ваша.

Усмивката му се разшири.

— Опитвам се да ги накарам да го разберат от години, но така и не успявам.

Софи усети как ъгълчетата на устните ѝ се повдигат.

— Струва ми се, че са хора, които много ще харесам.

— Предполагам, че е така.

Последва ново мълчание. Софи преднамерено задържа погледа си вперен напред. Изпитваше абсурдния страх, че той ще я познае, ако очите им се срещнат. Това бе само заради въображението ѝ. Вече я бе погледнал право в очите, при това повече от веднъж и все още я смяташе за прислужница.

След няколко минути, обаче усети някакво странно гъделичкане по бузата и когато се обърна да го погледне, видя, че я наблюдава със странно изражение.

— Срецаха ли сме се? — попита внезапно той.

— Не — гласът ѝ прозвуча по-задавено, отколкото ѝ се искаше.
— Не мисля.

— Сигурен съм, че сте права — измърмори, — но все пак ми изглеждате доста позната.

— Всички прислужници изглеждат еднакво — обясни тя с иронична усмивка.

— И аз мислех така — измърмори той.

Софи се обърна напред и зяпна. Защо го бе казала? Да не би да искаше да я разпознае? Не бе ли прекарала последния половин час като се надяваше, мечтаеше и си пожелаваше...

В това бе проблемът. Мечтаеше. В мечтите ѝ той я обичаше. Молеше я да се омъжи за него. А в действителността можеше единствено да я помоли да му стане любовница, нещо, което се бе заклела да не направи никога. В действителността той можеше да се почувства задължен да я върне на Араминта, която навярно веднага щеше да я предаде на полицията заради кражбата на катарамите на обувките ѝ — Софи и за миг не допускаше, че не е забелязала изчезването им.

Не, по-добре бе, че не я бе разпознал. Това само щеше да направи живота ѝ по-труден. Нямаше никакви доходи и не притежаваше почти нищо, освен дрехите на гърба си. Последното нещо, от което се нуждаеше, бяха допълнителни усложнения. И все пак се бе почувствала невероятно разочарована, че не я бе разпознал на мига.

— Това капка дъжд ли е? — попита Софи, нетърпелива да насочи разговора към по-безопасна тема.

Бенедикт вдигна поглед. Облаци закриваха луната.

— Не изглеждаше, че ще вали, когато тръгнахме — измърмори. Голяма капка падна на бедрото му. — Мисля, че сте права.

Тя погледна небето.

— Вятърът доста се усили. Надявам се да няма буря.

— Със сигурност ще има — предрече сухо той, — щом сме в открит фойтон. Ако бях взел каретата, на небето нямаше да има и един облак.

— На какво разстояние сме от къщата ви?

— На около половин час, мисля — отвърна и се намръщи. — Ако дъждът не ни забави.

— Е, нямам нищо против малко дъжд — енергично изрече тя. — Има много по-лоши неща от това да се намокри човек — и двамата знаеха за какво говори. — Мисля, че не се сетих да ви благодаря — тихо добави младата жена.

Бенедикт рязко обърна глава. В името на всичко свято, в гласа ѝ имаше нещо адски познато, само че когато разгледа лицето ѝ, видя просто една прислужница. Много привлекателна, но все пак прислужница. Едва ли пътищата им се бяха пресичали досега.

— Не беше нищо особено — каза той.

— За вас — може би. Но не и за мен.

Бенедикт се почувства неудобно от тази оценка, затова само кимна и изсумтя, както обикновено правят мъжете, когато не знаят какво да кажат.

— Беше много смело от ваша страна — продължи тя.

Той отново изсумтя. А след това небето сякаш се разтвори. Само за минута дрехите им подгизнаха.

— Ще карам възможно най-бързо — извика, за да се чуе гласът му сред вятъра.

— Не се тревожете за мен! — извика Софи в отговор, но когато я погледна, видя, че се е свила и здраво притиска ръце към гърдите си, за да запази топлината на тялото си.

— Нека ви дам палтото си.

Тя поклати глава и дори се засмя.

— Както е подгизнало, вероятно ще се намокря още повече.

Той смуща конете, за да се движат по-бързо, но пътят се беше разкалял, а вятърът разпръскваше дъжд във всички посоки и намаляваше и без това слабата видимост.

По дяволите! Само това му трябваше. Бе прекарал последната седмица с настинка и вероятно още не бе напълно възстановен. Препускането в ледения дъжд сигурно отново щеше да го разболее и да прекара следващия месец с течащ нос, насълзени очи и... всички онези вбесяващи, непривлекателни симптоми. Разбира се...

Бенедикт не можа напълно да сдържи усмивката си. Разбира се, ако отново хванеше настинка, майка му нямаше да може да го придумва да присъства на всяко парти с надеждата, че някой ден ще намери подходяща млада дама и ще се обвърже в спокоен и щастлив брак.

Трябваше да му се признае, че винаги държеше очите си отворени и постоянно се оглеждаше за бъдеща булка. Определено не се противопоставяше на брака по принцип. Брат му Антъни и сестра му Дафни бяха невероятно щастливи с половинките си. Само че браковете им бяха толкова сполучливи, защото бяха проявили здравия разум да се оженят за подходящите хора, а Бенедикт бе съвсем сигурен, че все още не е срещнал подходящата за него.

Не, помисли той и се върна няколко години назад, това не бе съвсем вярно. Веднъж бе срещнал някого...

Дамата в сребристо.

Бе я държал в ръцете си, и когато я бе въртял на балкона в нейния първи валс, бе почувствал нещо различно, някакво пърхащо, гъделичкащо усещане. Това вероятно трябваше да го уплаши, само че не стана така. Беше го оставило бездиханен, развълнуван... и решен да я има.

Но тя бе изчезнала. Сякаш земята наистина бе плоска и тя бе паднала отвъд ръба ѝ. Не бе научил нищо от онзи неприятен разговор с лейди Пенууд, а когато бе разпитал приятелите и семейството си, никой не знаеше нищо за млада дама със сребриста рокля. Тя бе пристигнала сама и си бе тръгнала сама. Сякаш никога не бе съществувала.

Оглежда се за нея на всеки бал, на всяко парти или музикална вечеринка, на които бе присъствал. По дяволите, посещаваше два пъти повече светски събития от обикновено с надеждата да я зърне отново, но винаги оставаше разочарован.

Мислеше, че ще престане да я търси. Беше практичен човек и смяташе, че най-накрая просто ще се откаже. И в известен смисъл го бе направил. След няколко месеца се върна към навика си да отклонява повечето покани. След още няколко осъзна, че отново е в състояние да среща жени, без несъзнателно да ги сравнява с нея.

Но не можеше да спре да се оглежда. Може и да не усещаше същото напрежение, когато посещаваше бал или заемаше мястото си на някоя музикална вечеринка, но се улавяше, как очите му обхождат тълпата, а ушите му се напрягат да доловят нейния смях. Тя бе някъде там. Отдавна се бе примирил с факта, че едва ли някога ще я намери, след като повече от година я бе търсил активно, но...

Усмихна се тъжно. Не можеше да спре да я търси. По някакъв странен начин това се бе превърнало в част от него. Името му бе Бенедикт Бриджъртън, имаше седем братя и сестри, беше доста умел както със сабята, така и с пастелите и скиците, и винаги си отваряше очите за жената, която бе докоснала душата му.

Продължаваше да се надява, да мечтае и... да наблюдава. И макар да си казваше, че вероятно е време да се ожени, просто нямаше достатъчно желание да го направи. Какво щеше да се случи, ако сложеше пръстен на ръката на някоя жена и на следващия ден види *нея*! Това щеше да разбие сърцето му. Не, още по-лошо — щеше да убие душата му.

Бенедикт въздъхна облекчено, когато видя, че приближават селцето Роузмийд. Това означаваше, че до къщата му остават само пет минути път. О, боже, нямаше търпение да влезе и да се хвърли в една вана с гореща вода. Погледна мис Бекет. Тя също трепереше, но изобщо не се бе оплакала, помисли с леко възхищение. Опита се да се сети за друга жена измежду познатите си, която би се справила с подобна стихия по същия начин и не успя. Дори сестра му Дафни, която бе с много силен характер, вече щеше да се оплаква от студа.

— Почти стигнахме — увери я той.

— Аз съм до... О! Добре ли сте?

Бенедикт бе обхванат от дълбок и силен пристъп на кашлица, който раздираше гърдите му. Сякаш дробовете му горяха, а някой стържеше гърлото му с нож.

— Добре съм — задавено изрече той и леко дръпна поводите, за да компенсира това, че не бе направлявал конете докато кашляше.

— Не звучите добре.

— Бях настинал миналата седмица — обясни и трепна. По дяволите, дробовете го боляха.

— Това не звучи като настинка — възрази Софи и го погледна с усмивка, която явно целеше да го подразни приятелски. Само че не изглеждаше точно така. Всъщност личеше, че е силно загрижена.

— Сигурно се е влошила.

— Не искам да се разболявате заради мен.

Той се опита да се усмихне, но скулите го боляха твърде силно.

— Дъждът щеше да ме намокри независимо дали ви бях взел със себе си или не.

— Все пак...

Каквото и да възнамеряваше да каже Софи, то се изгуби сред нов пристъп на силна кашлица.

— Извинете — избъбри той.

— Позволете ми аз да карам — каза тя и посегна към поводите.

Той невярващо се обърна към нея.

— Това е файтон, не двуколка с един кон.

Софи се пребори с желанието да го удуши. Носът му течеше, очите му бяха зачервени, не можеше да спре да кашля и все пак успяваше да се държи арогантно.

— Уверявам ви — говореше бавно, — че знам как да направлявам конски екипаж.

— И къде се научихте?

— При същото семейство, което ми позволяваше да споделям уроците на дъщерите им — излъга тя. — Научих се, когато учеха и момичетата.

— Господарката на къщата трябва много да ви е харесвала.

— Така е — отвърна Софи, като се опитваше да не се засмее. Араминта бе господарка на къщата и се бореше със зъби и нокти всеки път, когато баща ѝ настояваше тя да получава същото обучение като Розамунд и Поузи. И трите се бяха научили да управляват екипаж в годината преди графът да умре.

— Аз ще карам, благодаря ви — остро заяви Бенедикт и развали ефекта от думите си като се разкашля отново.

Софи протегна ръка към поводите.

— В името на...

— Ето — каза той, — вземете ги. Ще ви наблюдавам.

— Не бих очаквала друго — заядливо отбеляза тя. Дъждът не правеше условията идеални, а и от години не бе държала поводи в ръце, но мислеше, че се справя доста добре. Вероятно имаше неща, които човек не забравя.

Всъщност бе доста приятно да прави нещо, което не бе вършила откакто животът ѝ като повереница на графа се бе променил. Тогава имаше хубави дрехи, вкусна храна, интересни уроци и... Въздъхна. Това, което бе имала тогава не беше идеално, но бе много по-добре от всичко, което го бе последвало.

— Какво не е наред? — попита Бенедикт.

— Нищо. Защо мислите, че нещо не е наред?

— Въздъхнахте.

— Чухте ме през вятъра? — попита тя невярващо.

— Внимавах. Достатъчно болен съм — отново се закашля, — и без да ни обърнете в някоя канавка.

Софи реши дори да не го удостоява с отговор.

— Завийте надясно — насочи я той. — Пътят ще ни изведе точно до къщата.

Тя го стори.

— Къщата ви има ли си име?

— „Моята къща“.

— Трябваше да се досетя — измърмори тя.

Той се усмихна самодоволно, което според нея бе сериозно постижение, предвид това, че изглеждаше болен като куче.

— Не се шегувам — каза той.

И след минута наистина спряха пред елегантна провинциална къща, окичена с малък, ненатрапчив надпис: „Моята къща“.

— Предишният собственик е сложил името — каза Бенедикт докато я насочваше към конюшните, — но то изглежда пасва и на мен.

Софи погледна към къщата, която макар и малка, определено не можеше да се нарече скромно жилище.

— Наричате това къща?

— Не аз, а предишният собственик — отвърна той. — Трябва да видите останалата му собственост.

Секунда по-късно вече се бяха скрили от дъжда, а Бенедикт бе скочил долу и разпрягаше конете. Носеше ръкавици, но те бяха напълно подгизнали и се хлъзгаха по оглавника, затова ги свали и ги захвърли настрана. Софи наблюдаваше действията му. Пръстите му бяха набръчкани като сушени сливи и трепереха от студа.

— Нека ви помогна — каза и пристъпи напред.

— Мога да се справя.

— Разбира се, че можете — рече тя умиротворително, — но с моя помощ ще стане по-бързо.

Той се обърна, вероятно за да ѝ откаже отново, но се преви на две под напора на кашлицата. Софи се втурна към него и го отведе до една пейка наблизо.

— Моля ви, седнете — помоли го тя. — Аз ще довърша.

Помисли си, че ще откаже, но този път се предаде и каза дрезгаво:

— Съжалявам, аз...

— Няма за какво да се извинявате — каза тя и се зае бързо за работа. По-точно бързаше, колкото може, тъй като пръстите ѝ все още бяха изтръпнали, а кожата ѝ беше побеляла от продължителния престой под дъжда.

— Не е много... — Бенедикт отново се закашля, този път по-дълбоко и силно от преди, — ... джентълменско от моя страна.

— О, мисля, че този път може да ви простя. Все пак вие ме спасихте по-рано тази вечер — Софи се опита да му се усмихне весело, но по някаква причина не успя и без предупреждение сълзи изпълниха очите ѝ. Бързо се извърна, тъй като не искаше той да види лицето ѝ.

Само че сигурно бе видял или бе почувствал, че нещо не е наред, защото извика:

— Добре ли сте?

— Чудесно! — отвърна тя, но гласът ѝ прозвуча напрегнато и задавено и преди да се усети той застана до нея и тя се озова в обятията му.

— Всичко е наред — каза успокояващо. — Вече сте в безопасност.

И сълзите потекоха като река. Заради това, което можеше да ѝ се случи тази вечер, както и за всичко, което ѝ се бе случвало през последните девет години. Заради спомена за това как я беше държал в обятията си на бала с маски и най-вече защото сега отново бе в прегръдките му.

Плачеше, защото той бе така невероятно мил, въпреки че бе болен и макар в очите му тя да бе само обикновена прислужница, бе пожелал да я защити и да се погрижи за нея.

Плачеше, защото от цяла вечност не си бе позволявала да го прави, и защото се чувстваше така самотна. Защото бе мечтала за него толкова дълго, а той не я бе познал. Така вероятно бе най-добре, но въпреки това сърцето я болеше.

Сълзите ѝ най-сетне пресъхнаха и той отстъпи назад, докосна брадичката ѝ и каза:

— Сега по-добре ли се чувствате?

Тя кимна, изненадана, че наистина е така.

— Добре. Преживяхте голям стрес и... — той се отдръпна от нея и се преви на две, кашляйки.

— Наистина трябва да ви заведе вътре — изрече Софи и изтри и последните следи от сълзите си. — Вътре в къщата, имам предвид.

Той кимна.

— Ще се надбягваме до вратата.

Очите ѝ шокирано се разшириха. Не можеше да повярва, че има сили да се шегува, след като очевидно му беше толкова зле. Стисна здраво вързопа си, вдигна поли и се втурна към предната врата на къщата. Когато стигна стъпалата се смееше от напрежение, кикотеше се на абсурдното положение да бяга диво, за да се скрие от дъжда, след като вече бе мокра до кости.

Не бе изненадващо, че Бенедикт стигна до малката веранда преди нея. Може и да беше болен, но краката му бяха значително по-дълги. Когато спря до него, той вече удряше по вратата.

— Нямате ли ключ? — извика Софи. Вятърът все още виеше и думите едва се чуваха.

Той поклати глава.

— Не възнамерявах да спирам тук.

— Мислите ли, че хората, които се грижат за къщата, ще ви чуят?

— Силно се надявам — измърмори той.

Софи изтри ручейчетата вода, които се стичаха в очите ѝ и надникна през близкия прозорец.

— Много е тъмно — каза тя. — Допускате ли, че може да не са си у дома?

— Не знам къде другаде биха могли да бъдат.

— Не трябва ли да има поне една камериерка или прислужник?

Бенедикт поклати глава.

— Толкова рядко идвам тук, че ми изглеждаше глупаво да наемам пълен персонал. Прислужниците идват само през деня.

Софи направи физиономия.

— Бих предложила да потърсим някой отворен прозорец, но едва ли ще открием такъв в този дъжд.

— Не е необходимо — мрачно изрече Бенедикт. — Зная къде е скрит резервният ключ.

Тя изненадано го погледна.

— И защо това ви ядосва?

Той се изкашля няколко пъти, преди да ѝ отговори.

— Защото това означава, че трябва да се върна обратно в проклетата буря.

Софи осъзнаваше, че той наистина приближава границите на търпението си. Вече бе изругал два пъти, а не изглеждаше като човек, който би използвал такъв език пред жена, била тя и прислужница.

— Почакайте тук — нареди той, и преди да успее да му отговори, слезе от верандата и изчезна в дъжда.

Няколко минути по-късно се чу шум от превъртане на ключ в ключалката и входната врата се отвори, разкривайки Бенедикт, който държеше свещ, а стичащата се от него вода мокреше целия под.

— Не зная къде са мистър и мисис Крабтрий — каза с предрезгавял от кашлицата глас, — но определено не са тук.

Софи преглътна.

— Сами ли сме?

Той кимна.

— Напълно.

Тя се приближи към стълбите.

— Най-добре да намеря помещенията за прислугата.

— О, не, няма да стане — изръмжа той и стисна ръката ѝ.

— Няма ли?

Бенедикт поклати глава.

— Вие, мило момиче, няма да ходите никъде.

ГЛАВА 8

„Изглежда, напоследък в Лондон не можеш да направиш и две крачки, без да се натъкнеш на някоя светска матрона, оплакваща се от трудностите при намирането на добра работна ръка. Миналата седмица, на музикалната вечеринка у Смайт-Смит, настоящият автор помисли, че лейди Пенууд и мисис Федърингтън ще стигнат до размяна на удари. Изглежда преди месец лейди Пенууд е откраднала изпод носа на мисис Федърингтън личната ѝ камериерка с обещания за по-добро заплащане и безплатни дрехи, от тези, които вече не използва. (Трябва да се отбележи, че мисис Федърингтън също е давала стари одежди на бедното момиче, но всеки, който е имал случай да зърне облеклото на момичетата Федърингтън, би разбрал защо това не е било от особена полза за камериерката.)

Интригата се заплела още повече от факта, че въпросната лична камериерка долетяла обратно при мисис Федърингтън с молба да бъде наета отново. Изглежда представата на лейди Пенууд за камериерка включва дейности, които обикновено се изпълняват от кухненска прислужница, дамска камериерка и готвачка.

Някой трябва да каже на тази жена, че едно момиче не може да върши работата на три.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 2 май 1817

— Ще запалим огън и ще се стоплим преди някой от нас да си легне — каза Бенедикт. — Не ви спасих от Кавендър, само за да умрете от простуда.

Той отново се закашля, а спазмите разтърсиха тялото му и го накараха да превие гръб.

— Извинете ме, мистър Бриджъртън — не се сдържа да каже Софи, — но от нас двамата, вие сте по-заstraшеният от простуда.

— Вярно е — зададено отвърна той, — и ви уверявам, че нямам желание това да се случи. Така че... — отново се преви и кашлицата го задави.

— Мистър Бриджъртън? — повика го разтревожено Софи.

Той конвулсивно преглътна и едва успя да каже:

— Само ми помогнете да запаля огън, преди да продължа да кашлям до припадък.

Челото на Софи се набръчка от тревога. Пристъпите на кашлица зачестяваха все повече и всеки път бяха по-дълбоки и по-силни, сякаш идваха от дълбините на гърдите му.

Лесно се справи с огъня, имаше достатъчно опит с това като прислужница и скоро двамата държаха ръцете си толкова близо до пламъците, колкото се осмеляваха.

— Предполагам, че и останалите ви дрехи не са сухи — каза Бенедикт и посочи вързопа на Софи.

— Съмнявам се — тъжно изрече тя, — но няма значение. Ако стоя тук достатъчно дълго, ще изсъхна.

— Не бъдете глупава — смъмри я той и се обърна, за да може огънят да стопли гръба му. — Сигурен съм, че ще ви намеря други дрехи.

— Тук имате дамски дрехи? — невярващо попита тя.

— Не сте толкова претенциозна, че да не можете една вечер да носите бричове и риза, нали?

Досега Софи вероятно бе точно толкова претенциозна, но в този момент това ѝ се стори глупаво.

— Вероятно не — отвърна. Сухите дрехи определено ѝ се струваха привлекателни.

— Добре — дрезгаво каза той. — Защо не запалите камините в двете спални, а аз ще намеря дрехи и за двама ни?

— Мога да остана в помещенията за прислугата — бързо каза Софи.

— Не е необходимо — отвърна той, излезе от стаята и с жест я подкани да го последва. — Има достатъчно стаи, а и тук не сте

прислужница.

— Но аз съм прислужница — изтъкна тя, бързайки след него.

— Тогава правете каквото желаете — Бенедикт тръгна нагоре по стълбите, но кашлицата го спря по средата на пътя. — Можете да намерите някоя малка стаичка в помещенията за прислугата с твърд, малък сламеник или да се разположите в някоя от спалните за гости, всяка от които, уверявам ви, има пухени дюшеци и одеяла.

Софи знаеше, че трябва да помни мястото си и да се отправи към другото стълбище, което водеше към мансардата, но... Мили боже, пухен дюшек и меки завивки... звучеше като рай. От години не бе спала при такива удобства.

— Просто ще намеря някоя малка спалня за гости — съгласи се най-после. — Тъъ, най-малката, която имате.

Тъгълчето на устата му се изви в суха усмивка, която сякаш намекваше „казах ви“.

— Изберете която стая желаете — Бенедикт посочи втората врата отляво. — Тази е моята.

— Веднага ще запаля камината там — каза момичето.

Той се нуждаеше от топлина повече от нея, а и изпитваше необичайно любопитство да види как изглежда спалнята му. Много можеше да се разбере за някого от подредбата на спалнята му. Е, разбира се, помисли мрачно Софи, ако този някой има достатъчно средства да я обзаведе по свой вкус. Искрено се съмняваше, че нейната малка стаичка в мансардата на семейство Кавендър би загатнала нещо за нея на когото и да било, като се изключи факта, че очевидно не разполага и с пени.

Остави вързопата си в коридора и се шмугна в спалнята на Бенедикт. Стаята беше прекрасна — топла, мъжествена и много уютна. Макар да бе казал, че идва рядко тук, по бюрото и масата имаше много лични вещи — миниатюри на братята и сестрите му, книги в кожена подвързия и дори малка стъклена купа, пълна с... камъни?

— Колко странно — измърмори Софи и се приближи, макар да осъзнаваше, че любопитството ѝ надделява и постъпва ужасно невъзпитано.

— Всеки има някакво значение — дочу се дълбок глас зад нея. — Събирам ги от... — той спря, за да се изкашля, — откакто бях дете.

Тя се изчерви задето я хванаха да се оглежда толкова безсрамно, но любопитството ѝ все още не бе задоволено. Взе един камък. Беше с розов оттенък и грапава сива линия, която минаваше точно през средата.

— Ами този?

— Намерих го при една разходка — меко обясни Бенедикт. — Беше в деня, в който баща ми почина.

— О! — Софи пусна камъка обратно сякаш я опари. — Толкова съжалявам.

— Беше отдавна.

— Все пак съжалявам.

Той тъжно се усмихна.

— Аз също — след това се закашля толкова силно, че трябваше да се облегне на стената.

— Трябва да се затоплите — бързо каза Софи. — Оставете ме да запаля огъня.

Бенедикт хвърли купчина дрехи на леглото.

— За вас — изрече само.

— Благодаря — тя насочи вниманието си върху малката камина. Бе опасно да остава в една стая с него. Не мислеше, че има вероятност той да си позволи нещо неприлично, бе твърде голям джентълмен, за да се натрапи на жена, която едва познава. Не, опасността се криеше в самата нея. Честно казано бе ужасена от мисълта, че ако прекара твърде много време в неговата компания, може да се влюби лудо.

И какво щеше да ѝ донесе това?

Разбито сърце!

Софи сви нозе за няколко минути пред камината, като разбутваше пламъка докато се увери, че няма да изгасне.

— Ето — обяви, когато остана доволна. Изправи се, изви леко гръб, след това се изпъна и се обърна. — Това трябва да е достатъчно да... О, боже!

Лицето на Бенедикт Бриджъртън бе придобило странен зелен оттенък.

— Добре ли сте? — попита тя и се втурна към него.

— Не се чувствам много добре — избъбри той и тежко се облегна на колоната на леглото. Звучеше като пиян, но Софи бе прекарала в компанията му повече от два часа, и знаеше, че не е пил.

— Трябва да си легнете — каза и се олюля под тежестта му, когато той реши да се отпусне на нея вместо на колоната.

Той се ухили:

— Вие идвате ли?

Тя се дръпна назад.

— Вече знам, че със сигурност имате треска.

Той вдигна ръка да докосне челото си, но вместо това се удари по носа.

— Оу! — извика.

Софи трепна съчувствено. Ръката му пропълзя към челото.

— Хм, може би съм малко горещ.

Жестът ѝ бе ужасно фамилиарен, но все пак ставаше въпрос за здравето му, затова протегна ръка и пипна челото му. Не гореше, но определено не беше и хладно.

— Трябва да съблечете тези мокри дрехи — каза тя. — Веднага.

Бенедикт погледна надолу и изненадано примигна при вида на подгизналото си облекло.

— Да — измърмори замислено. — Да, мисля, че трябва — пръстите му се насочиха към копчетата на ризата, но понеже бяха изтръпнали и непохватни и те постоянно му се изплъзваха. Накрая просто сви рамене и каза безпомощно: — Не мога.

— О, боже! Ето, аз ще... — Софи се пресегна, за да го разкопчае, нервно дръпна ръце назад, накрая стисна зъби и отново посегна. Бързо се справи с копчетата, като правеше всичко възможно да насочва погледа си встрани докато всяко разкопчано копче разкриваше нови два инча от кожата му. — Почти приключих — измърмори. — Само секунда.

Той не отговори и тя вдигна поглед. Очите му бяха затворени и цялото му тяло леко се олюляваше. Ако не беше изправен, тя бе готова да се закълне, че спи.

— Мистър Бриджъртън? — повика го меко. — Мистър Бриджъртън! — Бенедикт рязко вдигна глава.

— Какво? Какво?

— Заспахте.

Той объркано примигна.

— Има ли причина това да е нещо лошо?

— Не можете да спите облечен.

Той сведе поглед.

— Ризата ми как се разкопча?

Софи не обърна внимание на въпроса и вместо това го побутна към леглото докато не се озова легнал на дюшека.

— Седнете!

Сигурно бе прозвучала достатъчно заповеднически, защото той я послуша.

— Има ли нещо сухо, което да облечете? — го попита.

Той се измъкна от ризата и я хвърли в объркана купчина на пода.

— Никога не спя с дрехи.

Софи усети как стомахът ѝ се преобръща.

— Е, мисля, че тази вечер ще трябва и... Какво правите?!

Той я изгледа сякаш бе задала най-безумния въпрос на света.

— Свалям си бричовете.

— Не можахте ли поне да изчакате да се обърна с гръб?

Той безизразно се втренчи в нея. Тя отвърна на погледа му. Продължиха да се измерват с очи известно време и накрая той попита:

— Е?

— Е, какво?

— Няма ли да се обърнете с гръб?

— О! — изписка Софи и се завъртя сякаш някой бе запалил огън под краката ѝ.

Бенедикт уморено поклати глава докато седнаше на ръба на леглото и издърпваше чорапите си. Бог да го пази от превзети госпожици. Тя беше прислужница, за бога. Дори да бе девствена — а предвид поведението ѝ, подозираше, че е — сигурно и преди бе виждала мъжко тяло. Прислужниците винаги влизаха и излизаха, без да почукат, носеха кърпи и чаршафи и какво ли още не. Не проумяваше, как така никога досега не се бе натъквала на гол мъж.

Събу бричовете, което не бе лесна задача, като се имаше предвид, че бяха доста мокри и буквално трябваше да ги отлепя от кожата си. Когато вече бе напълно гол, смръщи чело в посока на Софи, която все още стоеше сковано със свити в юмруци ръце.

С изненада осъзна, че гледката го кара да се усмихва. Започваше да се чувства леко муден. Едва втория път успя да вдигне крака си достатъчно високо, за да се качи в леглото. Костваше му сериозни усилия да се наведе напред, да улови края на одеялото и да покрие

тялото си. След това, се отпусна на възглавниците, и напълно изтощен, простена.

— Добре ли сте? — извика Софи.

Той опита да каже „чудесно“, което прозвуча като:

— Чддддзну.

Чу, че тя се движи и събра цялата си енергия, за да вдигне наполовина единия си клепач. Видя, че се приближава до леглото. Изглеждаше загрижена. По някаква причина това му се стори много мило. Отдавна жена, която не му бе роднина, не се бе тревожила толкова за него.

— Добре съм — избъбри и опита да ѝ се усмихне успокоително, но гласът му прозвуча така сякаш идва през някакъв дълъг и тесен тунел. Вдигна ръка и дръпна ухото си. Устата му сякаш говореше правилно, явно проблемът бе в ушите.

— Мистър Бриджъртън? Мистър Бриджъртън?

Той отново вдигна леко единия си клепач.

— Лягайте си — изръмжа. — Изсушете се.

— Сигурен ли сте?

Той кимна. Започваше да му става трудно да говори.

— Много добре. Но ще оставя вратата ви отворена. Ако имате нужда от мен през нощта, само извикайте.

Той отново кимна. Или поне опита. След това заспа.

* * *

Софи се приготви за лягане само за четвърт час. Някакъв приток на нервна енергия ѝ даде сили да облече сухи дрехи и да подготви камината в стаята си, но когато положи глава на възглавницата, усети как я обзема силно изтощение, което сякаш извираше направо от костите ѝ.

Денят беше дълъг, помисли си уморено. Много, много дълъг между сутрешните задължения и тичането из къщата, за да избегне Кавендър и приятелите му... Клепачите ѝ се затвориха. Беше изключително дълъг ден и...

Софи внезапно седна, а сърцето ѝ се разтуптя. Огънят в камината бе отслабнал, така че сигурно бе заспала. Бе смъртно уморена и все

пак нещо явно я бе събудило. Дали не бе мистър Бриджъртън? Дали не бе извикал? Не изглеждаше добре, когато го остави, но пък и нямаше вид като да е на прага на смъртта.

Тя скочи от леглото, грабна една свещ и се втурна към вратата на стаята си стискайки междувременно колана на твърде големите бричове, които започнаха да се свличат надолу по бедрата ѝ. Когато стигна коридора, чу звука, който вероятно я бе разбудил.

Дълбок стон, последван от звук сякаш някой се мята, последван от нещо, което можеше да бъде определено единствено като скимтене.

Софи се втурна в стаята на Бенедикт и спря за секунда при камината, за да запали свещта си. Той лежеше в леглото, почти неестествено неподвижен. Пристъпи към него и насочи поглед към гърдите му. Знаеше, че не е възможно да е мъртъв, но щеше да се почувства много по-добре, когато види, че гърдите му се повдигат и спускат.

— Мистър Бриджъртън? — прошепна. — Мистър Бриджъртън?

Не получи никакъв отговор. Пристъпи още по-наблизо и се надвеси на ръба на леглото.

— Мистър Бриджъртън?

Ръката му се стрелна и стисна рамото ѝ, дръпна я и тя падна на леглото.

— Мистър Бриджъртън! — изпищя Софи. — Пуснете ме!

Той започна да се мята, да стене, а тялото му излъчваше толкова силна топлина, че тя разбра: беше го обхванала треска.

Успя някак си да се освободи и да се претърколи от леглото докато той продължаваше да се върти и мята, сипейки потоци от безсмислени думи.

Софи го изчака да се успокои и протегна ръка, за да докосне челото му. Гореше.

Прехапа долната си устна и се опита да реши какво да прави. Нямаше опит с гледане болни хора, но би било логично да го охлади. От друга страна, стаите на болните винаги бяха затворени, задушни и топли, така че може би...

Бенедикт отново започна да се мята и изведнъж промърмори:

— Целуни ме.

Софи изпусна бричовете и те се свлякоха на земята. Леко извика от изненада и се наведе да ги вдигне. Здравно стисна колана с дясната

си ръка и се протегна да потупа неговата с лявата, но след това размисли.

— Просто сънувате, мистър Бриджъртън — каза тихо.

— Целуни ме — повтори той, но не отвори очи.

Софи се наведе напред. Дори на светлината на свещта можеше да види, че очите му бързо се мърдат под клепачите. Странно е, помисли си, да наблюдаваш как някой сънува.

— По дяволите! — изкрещя внезапно той. — Целуни ме!

Софи изненадано се дръпна назад и бързо остави свещта на масичката до леглото.

— Мистър Бриджъртън, аз... — започна тя с намерението да обясни защо не би могла дори да си помисли да го целуне, но след това си каза: „А защо не?“

Сърцето ѝ бясно запрепуска, когато се наведе и положи възможно най-недоловимата, лека и нежна целувка на устните му.

— Обичам те — прошепна тя тихо. — Винаги съм те обичала.

За нейно облекчение Бенедикт не помръдна. Това бе момент, който не би желала той да си спомни на сутринта. И точно когато бе убедена, че отново е заспал дълбоко, главата му започна да се мята наляво-надясно, оставяйки дълбоки следи върху възглавницата.

— Къде отиде? — изръмжа дрезгаво. — Къде отиде?

— Тук съм — отвърна Софи.

Той отвори очи и за частица от секундата изглежда умът му бе напълно бистър, и тогава каза:

— Не ти — после обърна очи и отново започна да мята трескаво глава.

— Е, само мен имате — измърмори Софи. — Не отивайте никъде — каза с нервен смях. — Веднага ще се върна.

И с пренебрегащо от страх и притеснение сърце избяга от стаята.

* * *

Ако Софи бе научила нещо от дните си като прислужница, то бе, че повечето домакинства се управляват горе-долу по един и същ начин. Ето защо не ѝ бе трудно да открие чисти чаршафи, за да смени тези от леглото на Бенедикт, които бяха пропити с пот. Освен това намери

кана, пълна с хладна вода и няколко малки кърпи, с които да навлажнява челото му.

Когато се върна в стаята му, той отново лежеше неподвижно, а дишането му бе плитко и ускорено. Посегна и докосна челото му. Не можеше да бъде сигурна, но ѝ се стори, че е станало още по-топло.

О, боже! Това не беше добре, а тя определено не бе подготвена да се грижи за пациент с треска. Араминта, Розамунд и Поузи не бяха боледували и един ден през целия си живот, а семейство Кавендър също бяха необичайно здрави. Бе се озовавала близо до болен човек, единствено когато помагаше на майката на мисис Кавендър, която не можеше да върви. Никога не се бе грижила за болен с треска.

Потопи парче плат в каната с вода и го изстиска докато спря да капе.

— Това би трябвало да ви накара да се почувствате малко по-добре — измърмори и внимателно го сложи на челото му. След това добави несигурно: — Поне така се надявам.

Той не трепна, когато го докосна и Софи прие това за добър знак. Пригответи още една хладна кърпа, обаче нямаше идея къде да я сложи. Не ѝ се струваше правилно да я постави на гърдите му, а определено нямаше да позволи завивките да се смъкнат под кръста, освен ако бедният човек не бе на смъртно легло... Но дори и тогава, не знаеше какво изобщо би могла да направи, за да го съживи. Накрая прокара кърпата зад ушите и отстрани по врата му.

— Така по-добре ли е? — попита, без да очаква някакъв отговор, но въпреки това ѝ се струваше, че трябва да продължи този едностранен разговор. — Наистина не знам много за грижите за болни, но ми се струва, че бихте искали нещо хладно на челото. Зная, че ако аз бях болна, щях да искам точно това.

Той се раздвижи неспокойно и избъбри нещо не съвсем разбираемо.

— Наистина ли? — отвърна Софи, а опитът ѝ да се усмихне се провали безславно. — Радвам се, че се чувствате така.

Той избъбри още нещо.

— Не — каза тя и прекара хладния плат по ухото му. — Трябва да се съглася с това, което казахте първия път.

Той отново застина.

— Бих се радвала да размисля — разтревожено изрече тя. — Моля ви, не се обиждайте.

Той не помръдна.

Софи въздъхна. Колко може да разговаряш с човек изпаднал в безсъзнание, преди да се почувстваш глупаво? Повдигна кърпата от челото му и докосна кожата. Сега сякаш бе някак лепкава. Лепкава и все още топла — комбинация, която не бе считала за възможно.

Реши за момента да махне кърпата и я остави върху каната. Изглежда не можеше да направи много за него, затова протегна крака и бавно обиколи стаята като безсрамно разглеждаше всичко, което не бе здраво закрепено, а то не бе малко.

Първата ѝ спирка бе колекцията от миниатюри. Върху писалището имаше девет и Софи предположи, че са на родителите на Бенедикт и седемте му братя и сестри. Започна да подрежда братята и сестрите му по възраст, но после се сети, че най-вероятно не са били рисувани по едно и също време, така че можеше да изобразяват поголемия му брат на петнадесет, а по-малкия — на двадесет.

Изненада се колко много си приличат всички — еднаква тъмнокестенява коса, широка уста и изящна костна структура. Внимателно се вгледа, за да сравни цвета на очите им, но бе невъзможно да го различи на слабата светлина на свещта, а и често цветът на очите не бе лесен за разпознаване върху миниатюра.

До миниатюрите бе купата с колекцията от камъни на Бенедикт. Софи последователно взе няколко от тях и леко ги завъртя в дланта си.

— Чудя се защо са толкова важни за теб? — промълви тя и внимателно ги върна в купата. На нея ѝ приличаха на обикновени камъни, но за Бенедикт вероятно бяха интересни и уникални, защото представляваха специален спомен.

Намери малка дървена кутия, която не успя да отвори по никакъв начин. Сигурно бе от онези кутии с таен механизъм, за които бе чувала, че идват от Ориента. Най-интересното от всичко бе, че на писалището лежеше голям скицник, изпълнен с рисунки с молив — най-вече пейзажи, но имаше и няколко портрета. Дали той ги бе рисувал? Софи хвърли поглед към долната част на всяка рисунка. Малките драскулки определено приличаха на две „Б“-та.

Тя затаи дъх и неволна усмивка озари лицето ѝ. Не бе предполагала, че Бенедикт е художник. В *Уисълдаун* нямаше дори

намек за таланта му, а това беше нещо, което един автор на клюкарска рубрика би разбрал през годините, откакто я списваше.

Приблужи скицника до свещта и разгърна страниците. Искаше ѝ се да седне и да разглежда всяка рисунка поне по десет минути, но подобно внимание към детайлите ѝ се струваше твърде натрапчиво. Вероятно просто се опитваше да оправдае любопитството си, но някак не ѝ изглеждаше чак толкова нахално, ако само хвърли по един поглед.

Картините бяха различни. Имаше такива на „Моята къща“ — а може би трябваше да я нарича „Неговата къща“ — както и на по-голяма сграда, която вероятно бе провинциалният дом на семейство Бриджъртън. В повечето пейзажи нямаше никакви архитектурни елементи, а само бълбукащо поточе или дърво, превито от вятъра, или ливада след дъжд. Изумителното във всички бе това, че сякаш улавяха момента в неговата цялост и реалистичност. Софи можеше да се закълне, че чува песента на поточето или вятъра, който шумолеше в листата на дървото.

Портретите бяха по-малко, но ѝ се сториха много по-интересни. Имаше няколко на момиче, което вероятно бе най-малката му сестра, както и на майка му. Любим ѝ стана онзи, който изобразяваше някакъв вид игра на открито. Поне петима членове на семейство Бриджъртън държаха дълги дървени чукове, едно от момичетата бе застанало отпред, а лицето ѝ излъчваше силна решителност, докато се опитваше да прекара топката през една вратичка.

Нещо в рисунката едва не накара Софи да се разсмее на глас. Можеше да почувства веселието на онзи ден и това я накара отчаяно да закопнее за свое собствено семейство.

Погледна назад към Бенедикт, който все още спеше спокойно в леглото. Дали осъзнаваше какъв късмет има, че е роден в такова голямо и любящо семейство?

Софи с въздишка прехвърли още няколко страници и стигна до края на скицника. Последната рисунка бе различна от останалите, та дори и само, защото изобразяваше нощна сцена. Жената, която бе нарисувал държеше полите си над глезените, докато тичаше... Софи зашеметено ахна. Мили боже! Това бе тя! Приблужи скицата до лицето си. Бе уловил съвършено детайлите на роклята — онова вълшебно, сребристо творение, което бе нейно за една-единствена вечер. Дори бе запомнил дългите до лакътя ръкавици и точния начин, по който бе

фризирана косата ѝ. Лицето ѝ бе по-слабо различимо, но човек трябваше да има предвид, че той така ѝ не го бе видял изцяло. Е, поне досега.

Бенедикт внезапно простена и когато Софи погледна назад, видя, че шава неспокойно в леглото. Затвори скицника и го върна на мястото му, а после бързо се приближи до него.

— Мистър Бриджъртън? — прошепна тихо. Отчаяно ѝ се искаше да го нарече Бенедикт. Така мислеше за него, така го бе наричала в мечтите си през тези две дълги години, но в момента това би било недопустимо фамилиарно и определено не подходеше на положението ѝ на прислужница.

— Мистър Бриджъртън? — прошепна отново. — Добре ли сте? — той отвори очи. — Имате ли нужда от нещо?

Премигна няколко пъти и Софи не бе сигурна дали е чул въпроса ѝ. Изглеждаше толкова разконцентриран, че не беше сигурна дали я вижда.

— Мистър Бриджъртън?

Той присви очи.

— Софи — прозвуча дрезгаво, сякаш гърлото му бе пресъхнало и дращеше. — Прислужницата.

Тя кимна.

— Тук съм. От какво имате нужда?

— Вода.

— Веднага — Софи бе топила кърпите в каната с вода, но реши, че сега няма време за капризи, затова грабна чашата, която бе донесла от кухнята и я напълни. — Ето.

Пръстите му трепереха, затова тя не пусна чашата, докато той я повдигаше към устните си. Отпи два пъти и отново се отпусна на възглавниците.

— Благодаря — прошепна.

Софи се пресегна и докосна челото му. Все още бе доста топло, но умът му отново изглеждаше в ред и тя реши да приеме това като знак, че треската е преминала.

— Мисля, че на сутринта ще сте по-добре.

Той се засмя. Не силно, но наистина се засмя.

— Няма такава вероятност — изграчи.

— Е, няма да сте се възстановили — съгласи се тя, — но мисля, че ще се чувствате по-добре, отколкото в момента.

— Определено ще е трудно да се почувствам по-зле.

Софи му се усмихна.

— Мислите ли, че ще може да се преместите в едната половина на леглото, за да сменя чаршафите?

Той кимна и изпълни молбата ѝ, затваряйки уморените си очи докато тя оправяше леглото около него.

— Това е хитър трик — отбеляза, когато тя приключи.

— Майката на мисис Кавендър често идваше на гости — обясни Софи. — Беше прикована към леглото, така че трябваше да се науча да сменям чаршафите без тя да става. Не е много трудно.

Той кимна.

— Сега отново ще заспя.

Софи го потупа успокоително по рамото. Не можа да се сдържи.

— На сутринта ще се почувствате по-добре — прошепна. — Обещавам.

ГЛАВА 9

„Често казват, че лекарите са най-лошите пациенти, но според настоящия автор всеки мъж е ужасен пациент. Предполагам, че се изисква търпение да си пациент, а бог знае, че представителите от мъжки пол на нашия вид не притежават от това качество в изобилие.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 2 май 1817

Първото, което Софи направи на следващата сутрин, бе да изпищи.

Бе заспала на стола до леглото на Бенедикт, отпусната в твърде неизисквана поза, и с глава — неудобно извита встрани. Първоначално задряма леко, като напрягаше слух, за да чуе всеки признак за безпокойство откъм леглото на болния. След около час пълна, благословена тишина изтощението я надви и тя потъна в дълбок сън.

От подобен сън човек трябва да се събуди спокойно, отпочинал и с доволна усмивка на лице и може би затова се изплаши толкова, когато отвори очи и видя двамата непознати, които се взираха в нея. Бяха й нужни цели пет минути да успокои бесния ритъм на сърцето си.

— Кой сте вие? — думите се изгърколиха от устните й, преди да осъзнае, че това трябва да са мистър и мисис Крабтрий — семейството, което се грижеше за „Моята къща“.

— Коя сте вие? — доста войнствено поиска да узнае мъжът.

— Софи Бекет — отвърна тя и преглътна. — Аз... — посочи отчаяно към Бенедикт. — Той...

— Изплюй камъчето, момиче!

— Не я тормозете — дочу се грачене откъм леглото.

Три глави се извиха към Бенедикт.

— Буден сте! — възкликна Софи.

— Страшно ми се иска да не бях — измърмори той. — Имам чувството, че гърлото ми гори.

— Искате ли да ви донеса още малко вода? — загрижено попита Софи.

Той поклати глава.

— Чай. Моля.

Тя скочи на крака.

— Ще донеса.

— Аз ще донеса — твърдо заяви мисис Крабтрий.

— Бихте ли искали да ви помогна? — плахо попита Софи. Нещо в тази двойка я караше да се чувства така, сякаш беше десетгодишна. И двамата бяха ниски и пълни, но определено излъчваха авторитет.

Жената поклати глава:

— Що за икономка съм, ако не мога да приготвя кана чай?

Софи преглътна. Не можеше да разбере дали мисис Крабтрий е обидена или се шегува.

— Нямах намерение да...

Мисис Крабтрий отмина извинението ѝ.

— Да ви донеса ли чаша?

— Няма нужда да носите нищо за мен — каза Софи. — Аз съм присл...

— Донесете ѝ чаша — нареди Бенедикт.

— Но...

Той размаха пръст и изръмжа:

— Замълчете! — а после се обърна към мисис Крабтрий и ѝ подари усмивка, която бе в състояние да разтопи и айсберг. — Бихте ли била така любезна да сложите и една чаша за мис Бекет на подноса?

— Разбира се, мистър Бриджъртън — отвърна тя, — но мога ли да кажа...

— Можете да кажете каквото желаете, след като се върнете с чая — обеща той.

Тя го изгледа строго.

— Имам много за казване.

— Въобще не се съмнявам.

Бенедикт, Софи и мистър Крабтрий я изчакаха мълчаливо да напусне стаята, и след като вече не можеше да ги чуе, съпругът ѝ се изкиска и каза:

— В беда сте, мистър Бриджъртън!

Бенедикт слабо се усмихна, а мистър Крабтрий се обърна към Софи и обясни:

— Когато мисис Крабтрий има много за казване, наистина има много за казване.

— О! — отвърна Софи. Искаше ѝ се да отвърне с нещо малко по-съдържателно, но това бе най-доброто, което можа да измисли, след като бе предупредена в последния момент.

— А когато има много за казване — продължи мистър Крабтрий с широка дяволита усмивка, — обича да го прави с чувство.

— За щастие — сухо изрече Бенедикт, — ние ще имаме чай, с който да се занимаваме — стомахът на Софи изкъркори шумно. — Както и — продължи той, като я погледна развеселено — закуска, доколкото познавам икономката си.

Мистър Крабтрий кимна.

— Вече е готова, мистър Бриджъртън. Видяхме конете ви в конюшната, когато се върнахме от къщата на дъщеря ни тази сутрин и мисис Крабтрий веднага се зае със закуската. Тя знае колко обичате яйца.

Бенедикт се обърна към Софи и ѝ се усмихна заговорнически:

— Наистина обичам яйца.

Стомахът ѝ отново изкъркори.

— Обаче не знаехме, че сте двама — каза мистър Крабтрий.

Бенедикт се изсмя и после потрепна от болка.

— Мисис Крабтрий навярно е направила достатъчно, за да нахрани една малка армия.

— Е, нямаше време да пригответи подходяща закуска с пай с говеждо и риба — отвърна мистър Крабтрий, — но мисля, че има бекон, шунка, яйца и препечени филийки.

Стомахът на Софи направо изръмжа. Тя притисна длан към корема си и едва устоя на желанието да изсъска „Замълчи!“.

— Трябваше да ни предупредите, че ще идвате — добави мистър Крабтрий и размаха пръст към Бенедикт. — Никога нямаше да отидем на гости, ако ви очаквахме.

— Реших го в последния момент — каза Бенедикт и завъртя врат наляво-надясно. — Присъствах на едно неприятно парти и реших да си тръгна.

Мистър Крабтрий посочи с глава към Софи.

— А тя откъде се появи?

— Тя беше на партито.

— Не бях на партито — поправи го Софи. — Просто се случи да съм на същото място.

Мистър Крабтрий подозрително я изгледа.

— Каква е разликата?

— Не бях поканена на партито. Бях прислужница в къщата.

— Вие сте прислужница?

Софи кимна.

— Това се опитвах да ви кажа.

— Не приличате на прислужница — мистър Крабтрий се обърна към Бенедикт. — На вас прилича ли ви на прислужница?

Той безпомощно сви рамене.

— Не знам на каква ми прилича.

Софи се намръщи. Това може и да не беше точно обида, но определено не беше и комплимент.

— Ако тя не е прислужница — настоя мистър Крабтрий, — тогава какво прави тук?

— Може ли да изчакам с обясненията докато се върне мисис Крабтрий? — попита Бенедикт. — Сигурен съм, че тя ще повтори всичките ви въпроси.

Мистър Крабтрий го изгледа за момент, примигна, кимна и отново се обърна към Софи:

— Защо сте облечена така?

Софи погледна надолу и ужасена осъзна, че е забравила, че е облечена в мъжки дрехи. Бяха ѝ толкова големи, че с усилие задържаше бричовите да не се свлекат в краката ѝ.

— Моите бяха мокри — обясни тя. — От дъжда.

Мистър Крабтрий съчувствено кимна.

— Голяма буря се разрази снощи. Затова останахме при дъщеря ни. Иначе имахме намерение да се върнем у дома.

Бенедикт и Софи само кимнаха.

— Тя не живее много далеч — продължи мистър Крабтрий. — В другия край на селото е — погледна Бенедикт, който веднага кимна. — Има си бебе. Роди момиче.

— Поздравления — каза Бенедикт и Софи разбра по изражението му, че не го казва само от учтивост. Наистина го мислеше.

Откъм стълбището се чу силен шум, явно мисис Крабтрий се връщаше със закуската.

— Трябва да помогна — каза Софи, скочи на крака и се втурна към вратата.

— Веднъж прислужница, винаги прислужница — сериозно изрече мистър Крабтрий.

Бенедикт не бе съвсем сигурен, но му се стори, че Софи трепна.

Минута по-късно влезе мисис Крабтрий с прекрасен сребърен сервиз за чай.

— Къде е Софи? — попита Бенедикт.

— Пратих я долу да донесе останалото — отвърна тя. — Ще се върне веднага. Приятно момиче — добави безразлично, — но има нужда от колан за бричовите, които сте ѝ заел.

Бенедикт усети подозрително стягане в гърдите си при мисълта за Софи-прислужницата с бричове около глезените. Притеснено преглътна, когато осъзна, че това напрегнато усещане може би е желание.

След това простена и се хвана за гърлото, тъй като притеснените преглъщания ставаха още по-болезнени след цяла нощ, прекарана в силна кашлица.

— Имате нужда от една от моите отвари — каза икономката.

Бенедикт неистово заклати глава. И преди бе пил от нейните отвари — след това му се гадеше поне три часа.

— Не приемам „не“ за отговор — предупреди го тя.

— Никога не го приема — добави мистър Крабтрий.

— Чаят ще направи чудеса — бързо изрече Бенедикт. — Сигурен съм.

Вниманието на мисис Крабтрий вече бе насочено другаде.

— Къде е това момиче? — измърмори, върна се до вратата и надзърна навън. — Софи! Софи!

— Ако успеете да ѝ попречите да ми донесе отвара — напрегнато прошепна Бенедикт на мистър Крабтрий, — пет лири са ваши.

Той засия.

— Смятайте го за направено!

— Ето я и нея — обяви мисис Крабтрий. — О, боже в небесата!

— Какво има, скъпа? — попита съпругът ѝ и тръгна бавно към вратата.

— Бедното момиче не може едновременно да носи подноса и да си държи бричовите — отвърна тя и съчувствено се засмя.

— Няма ли да ѝ помогнете? — попита Бенедикт откъм леглото.

— О, да, разбира се — тя се втурна навън.

— Веднага се връщам — каза мистър Крабтрий през рамо. — Не искам да пропусна това.

— Някой да даде на проклетото момиче колан! — сърдито извика Бенедикт.

Не му се струваше честно, че всички излязоха в коридора, за да гледат представлението, а той бе прикован към леглото. А той определено бе прикован. Само мисълта да се изправи му причиняваше световъртеж.

Сигурно бе по-болен, отколкото бе сметнал миналата вечер. Вече не му се кашляше през няколко секунди, но тялото му бе изтощено, направо изцедено. Мускулите го боляха, а гърлото му бе силно възпалено. Дори зъбите си не усещаше както трябва.

Имаше неясни спомени как Софи се грижи за него. Бе слагала хладни компреси на челото му, дори му бе изпяла приспивна песен, но така и не бе видял лицето ѝ. През повечето време нямаше сили дори да отвори очи, а когато все пак успяваше, стаята бе тъмна, тя бе винаги в сенките и му напомняше за...

Бенедикт затаи дъх, сърцето му се разтуптя бясно и внезапно си припомни съвсем ясно съня си.

Беше сънувал *нея*.

Сънят не бе нов, макар да бяха изминали месеци от последния път, когато го беше сънувал. Не беше и невинна фантазия. Бенедикт не бе светец и когато сънуваше жената от бала с маски, тя не носеше сребърна рокля. Всъщност, помисли си той с лукава усмивка, не носеше нищо.

Озадачаваше го това, че сънят се бе завърнал сега, след месеци забвение. Дали нещо у Софи го бе предизвикало? Мислеше... Надяваше се, че изчезването на съня означава, че е забравил своята тайнствена непозната.

Очевидно не беше така.

Софи определено не приличаше на жената, с която бе танцувал преди две години. Косата ѝ бе различна, а и бе твърде слаба. Ясно си спомняше усещането за щедрите извивки на маскираната жена в ръцете си. В сравнение с нея Софи би могла да бъде наречена единствено кльоцава. Вероятно гласовете им си приличаха малко, но трябваше да признае, че с времето, спомените му за онази нощ избледняваха и вече не си спомняше съвсем ясно гласа на загадъчната дама. А и акцентът на Софи, макар и изключително изтънчен за прислужница, не бе от такава класа като *нейния*.

Бенедикт раздражено изсумтя. Мразеше да я нарича „нея“. Това изглежда бе най-лошата от тайните ѝ. Бе скрила дори името си. Част от него искаше тя да бе излъгала и да му бе казала фалшиво име. Така поне щеше да може да го използва в мислите си. Щеше да има име, което да прошепва в нощта, когато се взира през прозореца и се чуди къде по дяволите е *тя*.

Шумът от препъване и блъскане, идващ откъм коридора, го спаси от по-нататъшни размишления. Мистър Крабтрий се върна пръв, олюлявайки се под тежестта на подноса със закуската.

— Какво се случи с останалите? — подозрително попита Бенедикт и погледна към вратата.

— Мисис Крабтрий отиде да намери подходящи дрехи за Софи — отвърна мъжът и остави подноса върху писалището на Бенедикт. — Шунка или бекон?

— И двете. Умирам от глад. И какво, по дяволите, означава „подходящи дрехи“?

— Рокля, мистър Бриджъртън. Това носят жените.

Бенедикт сериозно се замисли дали да хвърли поставката на свещта по него.

— Имах предвид — изрече, по свое мнение, с търпението на светец, — откъде ще намери рокля?

Мистър Крабтрий се приближи с чиния храна, сервирана върху поднос с крачета, който разположи в скута на Бенедикт.

— Мисис Крабтрий притежава няколко резервни. Никога не е имала нищо против да ги дава на заем.

Бенедикт се задави с хапката яйца, която бе сложил в устата си.

— Мисис Крабтрий едва ли носи размера на Софи.

— Нито пък вие — изтъкна мистър Крабтрий, — а тя все пак носи вашите дрехи.

— Доколкото си спомням, казахте, че бричовете са паднали в коридора.

— Е, с роклята няма да имаме подобни проблеми, нали? Едва ли раменете ѝ ще минат през дупката за главата.

Бенедикт реши, че за здравия му разум ще бъде по-добре, ако си гледа работата и насочи цялото си внимание към закуската. Приключваше с третата си чиния, когато мисис Крабтрий нахлу в стаята.

— Ето ни и нас! — обяви тя.

Софи се вмъкна след нея, като направо се губеше в огромната рокля на икономката. С изключение, разбира се, на глезените.

Мисис Крабтрий засия.

— Не изглежда ли великолепно?

— О, да — отвърна Бенедикт и устните му потрепнаха.

Софи го изгледа гневно.

— Ще има много място за закуска — изрече той енергично.

— Само докато почистим нейните дрехи — обясни мисис Крабтрий. — Сега поне изглежда благоприлично — след това пристъпи към Бенедикт и попита: — Как е закуската ви, мистър Бриджъртън?

— Вкусна — отвърна той. — Не съм ял толкова добре от месеци.

Тя се наведе напред и прошепна:

— Харесвам вашата Софи. Може ли да я задържим?

Бенедикт се задави. Нямахше представа с какво, но се задави.

— Моля?

— Мистър Крабтрий и аз не сме млади, както навремето. Един допълнителен чифт ръце би бил от полза наоколо.

— Аз... ами... — той се прокашля. — Ще си помисля.

— Прекрасно — мисис Крабтрий отиде в другия край на стаята и грабна ръката на Софи. — Ти ела с мен. Стомахът ти къркори цяла сутрин. Кога си яла за последно?

— Тъъ, по някое време вчера, мисля.

— Кога вчера? — настоя жената.

Бенедикт скри усмивката си зад салфетката. Софи изглеждаше напълно объркана. Мисис Крабтрий обикновено имаше този ефект

върху хората.

— Тъъ... Ами, всъщност...

Икономката сложи ръце на кръста си. Бенедикт се ухили. Софи беше в беда.

— Да не искаш да ми кажеш, че вчера не си яла?

Софи хвърли отчаян поглед към Бенедикт. Той ѝ отвърна със свиване на раменете, което сякаш казваше „не ме моли за помощ“. А и му харесваше да наблюдава как мисис Крабтрий се суети около нея. Бе готов да се обзаложи, че никой не го е правил от години.

— Вчера бях много заета — защити се младата жена.

Бенедикт се намръщи. Вероятно е била заета да се опитва да избягва Филип Кавендър и групата идиоти, които той наричаше свои приятели.

Мисис Крабтрий избута Софи до стола зад писалището и ѝ нареди:

— Яж!

Бенедикт наблюдаваше как Софи се зае с храната. Очевидно се опитваше да покаже най-добрите си маниери, но накрая навярно гладът надделя, защото след минута буквално тъпчеше храната в устата си. Едва когато усети, че челюстта му е стисната подобно на менгеме, осъзна, че е бесен. Не беше съвсем сигурен на кого, но не му харесваше да вижда Софи толкова гладна.

Между тях двамата имаше някаква странна връзка. Той я бе спасил и тя го бе спасила. О, съмняваше се, че треската от предната вечер щеше да го убие, тъй като ако бе наистина сериозна, все още щеше да се бори с нея. Само че тя се бе грижила за него, накара го да се чувства уютно и вероятно ускори оздравяването му.

— Ще се уверите ли, че ще изяде поне още една чиния? — обърна се към Бенедикт мисис Крабтрий. — Ще ѝ приготвя стая.

— В помещенията за прислугата — бързо каза Софи.

— Не бъди глупава. Докато не те наемем тук не си прислужница.

— Но...

— Нито дума повече — прекъсна я икономката.

— Искаш ли да ти помогна, скъпа? — попита съпругът ѝ.

Мисис Крабтрий кимна и след секунда и двамата изчезнаха.

Софи спря да се опитва да поеме максимално количество храна и се втренчи във вратата, през която бяха излезли. Вероятно я считаха за

една от тях, защото ако бе нещо различно от прислужница, никога нямаше да я оставят насаме с Бенедикт. Много по-малко бе нужно, за да се унищожи нечия репутация.

— Вчера изобщо не си яла, нали? — тихо попита Бенедикт.

Софи поклати глава.

— Следващия път, когато видя Кавендър — изръмжа той, — ще го смажа от бой.

Ако бе по-добър човек, Софи вероятно щеше да се ужаси, но при мисълта за това как Бенедикт защитава честта ѝ не можа да сдържи усмивката си. Или за гледката на Филип Кавендър с нос, преместен на челото.

— Напълни си отново чинията — каза Бенедикт. — Дори и само заради мен. Уверявам те, че мисис Крабтрий е преброила колко яйца и парчета бекон е имало на подноса, преди да излезе, и ще ми откъсне главата, ако не са намалели, когато се върне.

— Тя е много мила дама — каза Софи и посегна към яйцата. Първата чиния храна едва бе задоволила глада ѝ, нямаше нужда от допълнителни насърчения, за да яде.

— Най-добрата.

Софи задържа с вешината на експерт парче бекон между вилицата за сервиране и една лъжица и я премести в чинията си.

— Как се чувствате тази сутрин, мистър Бриджъртън?

— Много добре, благодаря. Или поне дяволски по-добре от миналата нощ.

— Много се разтревожих за вас — каза тя, набучи ъгълчето на шунката с вилицата си и отрязва една хапка с ножа.

— Беше много мило от твоя страна да се погрижиш за мен.

Тя преглътна и каза:

— Не беше нищо особено, наистина. Всеки би го направил.

— Може би — каза той, — но не и с такова изящество и добро настроение.

Вилицата на Софи замръзна във въздуха.

— Благодаря — изрече меко. — Прекрасен комплимент.

— Аз не... Тъъ... — той се прокашля.

Софи го изгледа любопитно и го зачака да довърши, това, което бе започнал да казва.

— Няма значение — избъбри накрая.

Тя разочаровано сложи още една хапка в устата си.

— Не съм направил нещо, за което трябва да се извинявам, нали?

— внезапно изстреля той.

Софи изплю шунката в салфетката си.

— Ще приема това за „да“ — измърмори той.

— Не! — бързо изрече тя. — Съвсем не. Просто ме стреснахте.

Очите му се присвиха.

— Не би ме излъгала, нали?

Софи поклати глава и си спомни онази единствена, съвършена целувка, която му бе подарила. Той не бе направил нищо, което да изисква извинение, но дали тя не му дължеше едно?

— Изчервяваш се — констатира Бенедикт.

— Не, не е вярно.

— Да, така е.

— Ако се изчервявам — дръзко отвърна тя, — то е защото се чудя защо смятате, че може да имате причина да се извинявате.

— Имаш доста остър език за прислужница — отбеляза той.

— Съжалявам — бързо изрече Софи. Трябваше да помни мястото си. Само че, когато бе с този мъж — единственият член на висшето общество, който макар и само за няколко часа, се бе отнасял с нея като с равна, ѝ беше трудно.

— Това беше комплимент — каза той. — Не се сдържай заради мен.

Тя не отговори.

— Намирам те за доста... — спря, очевидно, за да намери точната дума, — освежаваща.

— О! — тя остави вилицата. — Благодаря.

— Имаш ли планове за остатъка от деня?

Софи сведе поглед към огромните си дрехи и направи физиономия.

— Мислех да изчакам докато дрехите ми са готови и след това предполагам, че ще проверя дали в някоя от близките къщи нямат нужда от прислужница.

Бенедикт се намръщи.

— Казах, че ще ти намеря работа в дома на майка ми.

— Оценявам го — бързо отвърна тя, — но бих предпочела да остана в провинцията.

Той сви рамене с маниера на човек, пред когото животът никога не е поставял големи препятствия.

— Тогава можеш да работиш в Обри Хол. В Кент.

Софи прехапа долната си устна. Не можеше да му каже, че не желае да работи за майка му, защото ще се наложи да го вижда. Не можеше да се сети за по-изтънчено и болезнено мъчение.

— Не трябва да ме смятате за своя отговорност — каза накрая.

Той я погледна доста високомерно.

— Казах ти, че ще ти намеря нова работа.

— Но...

— Какво „но“?

— Нищо — изръмжа тя. — Абсолютно нищо — очевидно точно в този момент нямаше смисъл да спори с него.

— Добре — той доволно се отпусна на възглавниците. — Радвам се, че мислиш така.

Софи се изправи.

— Трябва да вървя.

— И какво ще правиш?

Тя се почувства доста глупаво докато отговаряше:

— Нищо.

— Приятно прекарване тогава.

Ръката ѝ се стегна около дръжката на лъжицата за сервиране.

— Не го прави — предупреди я той.

— Кое?

— Не хвърляй лъжицата.

— Не бих си и помислила — процеди тя.

Той се изсмя на глас.

— О, напротив. В момента мислиш точно за това. Просто не би го направила.

Ръката ѝ стисна лъжицата толкова здраво, че се разтрепери, а леглото се разтресе от силния смях на Бенедикт. Софи се изправи все още с лъжицата в ръка.

Той се усмихна.

— Имаш намерение да я вземеш със себе си ли?

„Помни си мястото“, напомняше си мислено Софи. „Помни си мястото.“

— Чудя се какво ли си мислиш — замислено попита Бенедикт, — за да изглеждаш така очарователно свирепа? Не, не ми казвай — добави. — Сигурен съм, че има нещо общо с ненавременната ми и болезнена кончина.

Бавно и внимателно Софи се обърна с гръб към него и остави лъжицата на масата. Не искаше да рискува да направи някое рязко движение. Един погрешен жест и щеше да я хвърли по главата му.

Бенедикт вдигна вежди одобрително.

— Това беше много зряло от твоя страна.

Софи бавно се извърна.

— С всички ли сте толкова очарователен или само с мен?

— О, само с теб — ухили се той. — Ще трябва да се уверя, че ще приемеш предложението да работиш при майка ми. Ти предизвикваш най-доброто у мен, мис София Бекет.

— Това е най-доброто? — попита го с очевидно недоверие.

— Боя се, че да.

Тя само поклати глава и се отправи към вратата. Разговорите с Бенедикт Бриджъртън можеха да бъдат изтощителни.

— О, Софи!

Тя се обърна.

Той се усмихна дяволито.

— Бях сигурен, че няма да хвърлиш лъжицата.

Това, което последва определено не бе по нейна вина. Софи бе убедена, че временно е била обладана от демон, тъй като изобщо не позна ръката, която се стрелна към малката масичка и взе поставката на свещта. Ръката наистина изглеждаше съвсем здраво свързана с китката ѝ, но изобщо не ѝ се струваше позната, когато се изтегли назад и хвърли поставката през стаята... право към главата на Бенедикт Бриджъртън.

Не изчака да разбере дали е улучила целта. Докато вървеше към вратата обаче, го чу да избухва в смях, а след това подвикна след нея:

— Браво, мис Бекет!

И осъзна, че за пръв път от години, се усмихва с чиста, неподправена радост.

ГЛАВА 10

„Макар да бе потвърдил поканата — или поне така твърди домакинята — Бенедикт Бриджъртън не се появи на годишния бал на Ковингтън. Из балната зала се чуваха оплакванията на младите дами (и техните мамички).

Според лейди Бриджъртън — неговата майка, а не снаха му — миналата седмица мистър Бриджъртън се бил отправил към провинцията и оттогава нямали вести от него. Онези, които може би се боят за здравето и благосъстоянието на мистър Бриджъртън, нямат причина за тревога — лейди Бриджъртън звучеше по-скоро раздразнена, отколкото притеснена. Цели четири двойки срещнаха бъдещите си партньори на бала на Ковингтън миналата година, а по-предишната — три.

За огромно съжаление на лейди Бриджъртън, ако и тази година се случи нещо подобно на бала на Ковингтън, синът ѝ няма да е сред младоженците.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 5 май 1817

Бенедикт скоро откри, че бавното и продължително възстановяване си има своите предимства.

Най-очевидното от тях бе количеството от невероятно разнообразната храна, носена от кухнята на мисис Крабтрий. Винаги се бе хранил добре в „Моята къща“, но икономката наистина надминаваше себе си, когато имаше болен.

И което бе още по-хубаво, мистър Крабтрий успяваше да замени всички, приготвяни от съпругата му отвари, с най-хубавото бренди на Бенедикт, който съвестно изпиваше всяка капка. Последния път, когато погледна през прозореца, младият мъж установи, че три от розовите

храсти бяха изсъхнали, вероятно защото мистър Крабтрий бе изсипвал отварата точно върху тях. Това бе тъжна загуба, но той бе повече от готов да я приеме, предвид предишния си опит с лековитите отвари.

Другото хубаво нещо на излежаването в леглото бе, че за пръв път от много време, можеше да се наслади на малко спокойствие. Четеше, рисуаше или затваряше очи и си фантазираше и то без да се чувства виновен, че е пренебрегнал някоя задача или задължение. Скоро реши, че би бил съвсем щастлив да води живот на мързеливец.

Най-хубавата част от оздравяването му бе Софи. Тя се появяваше в стаята му няколко пъти на ден, за да му оправи възглавниците, да донесе храна или да му почете. Бенедикт имаше чувството, че прилежността ѝ се дължи на желанието да бъде полезна и да му благодари с дела за това, че я бе спасил от Филип Кавендър.

Той не се интересуваеше особено защо идва, просто му харесваше, че го прави.

В началото бе тиха и резервирана, като очевидно се опитваше да се придържа към етикета, според който прислужниците не бива да бъдат виждани или чувани, но Бенедикт отказваше да го приеме и нарочно подхващаше разговор, за да ѝ попречи да си тръгне. Или пък я предизвикваше и дразнеше, просто за да я ядоса, защото я харесваше много повече, когато бълваше огън, отколкото когато бе кротка и смирена.

Но най-много му харесваше, че е наоколо. Като че ли нямаше значение дали разговарят или тя седи на стола и прелиства книга докато той се взира през прозореца. Самото ѝ присъствие го караше да се чувства спокоен.

Силно почукване го изтръгна от мислите му, той нетърпеливо вдигна поглед и извика:

— Влез!

Софи подаде глава и дългите до раменете къдрици леко се разклатиха, когато опряха в ръба на вратата.

— Мисис Крабтрий реши, че може да искате чай.

— Чай? Или чай с бисквити?

Софи се ухили и бутна вратата с бедро докато балансираше с подноса.

— О, със сигурност второто.

— Прекрасно. А ти ще ми правиш ли компания?

Тя се поколеба, но след това кимна, както всеки път. Отдавна бе научила, че няма смисъл да спори с Бенедикт, когато си е наумил нещо. А на него това много му харесваше.

— Бузите ви са възвърнали цвета си — отбеляза тя, докато поставяше подноса върху близката масичка. — Вече не изглеждате толкова изтощен и вероятно скоро ще станете от леглото.

— О, сигурен съм, че ще е скоро — измъкна се той.

— С всеки ден изглеждате по-здрав.

Той се ухили дръзко.

— Мислиш ли?

Тя вдигна чайника и спря, преди да налее.

— Да — рече с иронична усмивка. — Иначе не бих го казала.

Бенедикт наблюдаваше ръцете ѝ докато приготвяше чая му. Движеше се с вродена грация и го наливаше сякаш това бе нещо напълно естествено. Явно изкуството за приготвяне на следобедния чай, бе още едно от нещата, които бе усвоила при щедрите работодатели на майка си. А може би просто бе наблюдавала внимателно дамите, докато приготвяха чай. Бенедикт бе установил, че е много наблюдателна жена.

Изпълняваха този ритуал достатъчно често, така че нямаше нужда да го пита как пие чая си. Подаде му чашата — с мляко, без захар — и подреди бисквити и кифлички в една чиния.

— Пригответи една чаша и за себе си — каза Бенедикт и захапа една бисквита — и ела да седнеш до мен.

Тя отново се поколеба. Той го очакваше, макар че се бе съгласила да му прави компания. Беше търпелив мъж и търпението му бе възнаградено с тиха въздишка от нейна страна, докато посягаше да вземе още една чаша от подноса.

След като пригответи чай за себе си — с две бучки захар и съвсем малко мляко — тя седна в тапицирания с кадифе стол до леглото му и го изгледа над ръба на чашата докато отпиваше.

— Не искаш ли бисквити? — попита Бенедикт.

Тя поклати глава.

— Изядох няколко още като излязоха от фурната.

— Късметлийка. Винаги са най-хубави, когато са топли — той унищожи още една, изтърси няколко трохи от ръкава си и посегна да си вземе друга бисквита. — И как прекара деня си?

— Откакто ви видях преди два часа?

Бенедикт ѝ хвърли поглед, който говореше, че е усетил сарказма ѝ, но предпочита да не му обръща внимание.

— Помагах на мисис Крабтрий в кухнята — каза Софи. — Тя приготвя яхния от говеждо за вечеря и трябваше да се обелят малко картофи. След това взех на заем една книга от библиотеката ви и почетох в градината.

— Наистина ли? Какво четете?

— Един роман.

— Добър ли беше?

Тя сви рамене.

— Глупав, но романтичен. Хареса ми.

— За романтика ли копнееш?

Тя веднага се изчерви.

— Това е доста личен въпрос, не мислите ли?

Бенедикт сви рамене и понечи да каже нещо лекомислено като „Струваше си да опитам“, но докато наблюдаваше лицето ѝ, прелестно порозовелите бузи и очите, сведени към скута, се случи най-странното нещо.

Осъзна, че я желае. Наистина, наистина я желае.

Не бе сигурен защо това го изненада толкова. Разбира се, че я желаше. Бе мъж като всеки друг, а човек не можеше да прекара твърде дълго време около жена, дръзка и очарователна като Софи, без да я пожелае. По дяволите, той пожелаваше половината от жените, които срещаше, по някакъв ненапрегнат, спокоен начин.

Само че в този момент, с тази жена, нещата станаха напрегнати. Бенедикт смени позата си. След това насъбра одеялото върху скута си и отново се размърда.

— Неудобно ли ви е? — попита Софи. — Искате ли да оправя възглавниците?

Първата му реакция бе да отговори положително, да я грабне, когато се наведе край него и след това да задоволи желанието си, тъй като съвсем удобно, щяха да са в леглото. Само че имаше смътното подозрение, че това няма да се окаже добра идея, затова вместо това каза:

— Добре съм — и потрепна, като осъзна, че гласът му звучи странно изтънял.

Тя се усмихна, погледна бисквитите в чинията му и каза:

— Може би само още една.

Бенедикт отмести ръка, за да не ѝ пречи да достигне чинията, която както със закъснение осъзна, се намираше в скута му. Гледката на ръката ѝ, която посяга към слабините му — макар всъщност да се бе насочила към чинията с бисквити — му причиняваше странни неща, по-точно причиняваше ги на слабините му.

Внезапно усети как нещо... се надига там долу и бързо грабна чинията, за да не се разклати.

— Имате ли нещо против да взема последната...

— Добре! — изграчи той.

Тя взе джинджифиловата бисквита от чинията и се намръщи.

— Изглеждате по-добре — каза и леко подуши бисквитата, — но не звучите по-добре. Гърлото дразни ли ви?

Бенедикт отпи от чая си.

— Съвсем не. Сигурно съм глътнал прах.

— О, пийнете още малко чай тогава. Не би трябвало да ви дразни дълго — тя остави чашата си. — Искате ли да ви почета?

— Да — бързо изрече Бенедикт и надипли одеялото около кръста си. Имаше вероятност тя да опита да вземе стратегически разположената чиния и какво щеше да прави тогава?

— Сигурен ли сте, че сте добре? — попита тя, по-скоро изпълнена с подозрения, отколкото с тревога.

Той се усмихна напрегнато.

— Чудесно.

— Много добре — тя се изправи. — Какво искате да ви прочета?

— О, каквото и да е — каза и жизнерадостно махна с ръка.

— Поезия?

— Прекрасно — би казал „прекрасно“ дори да бе предложила да чете дисертация по ботаниката на арктическата тундра.

Софи се приближи до скрития в една ниша рафт с книги и лениво прегледа съдържанието му.

— Байрон? — попита. — Блейк?

— Блейк — бе твърдият отговор. Един час с романтичните глупости на Байрон и вероятно щеше да прекрачи границата.

Тя взе едно тънко томче поезия от рафта, върна се до стола и прошумоля с твърде непривлекателните си поли, преди да седне.

Бенедикт се намръщи. Преди не бе забелязвал колко е грозна роклята ѝ. Не бе толкова лоша като онази, която мисис Крабтрий ѝ бе заела, но определено не бе създадена, за да подчертае най-доброто у една жена.

Трябваше да ѝ купи нова рокля. Тя никога нямаше да я приеме, разбира се, но може би, ако дрехите, които имаше, случайно изгорят...

— Мистър Бриджъртън?

Само че как би могъл да изгори роклята ѝ? Тя трябваше да я съблече, а това само по себе си бе предизвикателство...

— Слушате ли ме изобщо? — настоя да узнае Софи.

— Хмм?

— Не ме слушате.

— Съжалявам — призна той. — Извини ме. Умът ми се зарея някъде. Моля те, продължи.

Тя започна отначало и в опит да ѝ покаже колко внимава той насочи поглед към устните ѝ, което се оказа голяма грешка. Тези устни внезапно се оказаха единственото, което виждаше. Не можеше да спре да мисли за това как я целува. Тогава разбра — разбра с абсолютна сигурност, — че ако един от двамата им не напусне стаята през следващите тридесет секунди, щеше да извърши нещо, за което след това ще ѝ дължи хиляди извинения. Не че не възнамеряваше да я прельсти, но предпочиташе да го направи с повече финес.

— О, боже — избъбри той.

Софи го изгледа странно. Не я винеше, прозвуча като пълен идиот. Струваше му се, че не е използвал тази фраза от години. Ако изобщо я бе използвал. По дяволите, звучеше като майка си.

— Нещо не е наред ли? — попита Софи.

— Току-що си спомних нещо — изрече той и обяснението му се стори глупаво и на него самия. Тя въпросително вдигна вежди. — Нещо, което бях забравил — каза Бенедикт.

— Нещата, които човек си спомня — започна тя развеселено, — обикновено са неща, които преди това е забравил.

Той се намръщи.

— Трябва да остана за малко насаме.

Софи веднага се изправи.

— Разбира се.

Бенедикт потисна един стон. По дяволите! Тя изглеждаше наранена. Не бе имал намерение да нарани чувствата ѝ. Просто трябваше да я накара да излезе от стаята, за да не я дръпне в леглото.

— Става въпрос за нещо лично — обясни той в опит да я накара да се почувства по-добре, макар да подозираше, че просто се прави на глупак.

— Ооо, разбирам. Бихте ли желали да ви донеса нощното гърне?

— Мога и сам да отида до нощното гърне — отвърна той, забравил, че не изпитва нужда да използва въпросния съд.

Тя кимна и се изправи като остави книгата върху близката масичка.

— Ще ви оставя сам. Просто дръпнете звънеца, ако имате нужда от мен.

— Няма да те викам като някоя прислужница — изръмжа Бенедикт.

— Но аз съм...

— Не, за мен не си.

Думите му прозвучаха малко по-рязко от необходимото, но винаги бе изпитвал презрение към мъжете, които преследват безпомощни прислужници. Мисълта, че самият той може да се превърне в едно от тези отблъскващи същества, бе достатъчна, за да му се повдигне.

— Много добре — изрече тя със смирения тон на прислужница, а след това и кимна като такава — Бенедикт бе сигурен, че го прави, за да го подразни — и си тръгна.

В секундата, в която Софи излезе, той скочи от леглото и се втурна към прозореца. Не се виждаше никой. Добре. Съблече нощната риза и я замени с бричове, риза и жакет. Отново погледна през прозореца. Все още нямаше никой.

— Ботуши, ботуши... — мърмореше, докато оглеждаше стаята. Къде, по дяволите, бяха ботушите му? Не хубавите, а онези, с които бе газил в калта... А, ето ги! Грабна ги и ги нахлузи.

Обърна се пак към прозореца. Все още нямаше никой. Прекрасно!

Прехвърли единия си крак през рамката, след това и другия, улови се за дългия, здрав клон на близкия бряст и с лекота се спусна до

земята. А оттам се запъти направо към езерото — много студеното езеро. За едно много студено плуване.

* * *

— Ако имаше нужда от нощното гърне — мърмореше си Софи, — можеше просто да го каже. Не е като да не съм носила нощни гърнета и преди.

Спусна се по стълбите до долния етаж, без да е съвсем сигурна защо слиза — там нямаше нещо конкретно за вършене — но се насочи в тази посока, защото не можеше да се сети за някакво по-добро занимание.

Не разбираше защо му е толкова неприятно да я третира като такава каквато бе — прислужница. Продължаваше да настоява, че тя не работи за него и няма нужда да прави нищо, за да изкарва прехраната си в „Моята къща“ и в същото време я уверяваше, че ще ѝ намери позиция в домакинството на майка си. Ако се отнасяше с нея като с прислужница, нямаше да ѝ бъде толкова трудно да си спомня, че е незаконородена и никоя, а той — част от едно от най-богатите и влиятелни семейства във висшето общество. Всеки път, когато се държеше с нея като с истински човек — а опитът ѝ показваше, че аристократите не се отнасят с прислужниците си като с такива — Софи си спомняше нощта на бала, онази съвършена нощ, когато тя бе чаровна и изискана дама — жена, която има право да мечтае за бъдеще с Бенедикт Бриджъртън.

Той се държеше така сякаш наистина я харесва и компанията ѝ му е приятна, и може би наистина бе така. Само че това бе най-жестоката измежду всички шеги, защото я караше да го обича, караше една мъничка част от нея да вярва, че има право да мечтае за него. И тогава трябваше да си напомня истината за положението си, а от това болеше ужасно.

— О, ето ви и вас, мис Софи!

Тя вдигна очи от паркета, в чиито шарки се бе загледала разсеяно и видя икономката, която слизаше по стълбището.

— Добър ден, мисис Крабтрий. Как е яхнията с говеждо?

— Чудесно, чудесно — отсъстващо отвърна жената. — Не ни достигат малко моркови, но мисля, че и така ще стане вкусна. Виждали сте мистър Бриджъртън?

Софи изненадано примигна при този въпрос.

— В стаята му. Преди минута.

— Е, сега не е там.

— Мисля, че му се наложи да използва нощното гърне.

Мисис Крабтрий дори не се изчерви — прислугата често водеше подобни разговори по адрес на работодателите си.

— Е, не го е използвал, ако ме разбирате — каза тя. — Стаята миришеше като свеж пролетен ден.

Софи се намръщи.

— И не беше там?

— Нямаше и следа от него.

— Нямам представа къде би могъл да бъде.

Мисис Крабтрий сложи ръце на пълните си бедра.

— Ще претърся долния етаж, а вие огледайте горе. Една от нас трябва да го намери.

— Не съм сигурна, че това е добра идея, мисис Крабтрий. Ако е излязъл от стаята си, вероятно е имал причина. Най-вероятно не иска да бъде намерен.

— Но той е болен — възрази икономката.

Софи се замисли над това и после си представи лицето му. Кожата му имаше цвят като на здрав човек и изобщо не изглеждаше изтощен.

— Не съм толкова сигурна, мисис Крабтрий — каза накрая. — Мисля, че нарочно се преструва.

— Не бъдете глупава — сгълча я тя. — Мистър Бриджъртън никога не би направил нещо подобно.

Софи сви рамене.

— Не, със сигурност не, но честно казано, той вече изобщо не изглежда болен.

— Заради отварите ми е — кимна уверено възрастната жена. — Казах ви, че ще ускорят оздравяването му.

Софи бе виждала мистър Крабтрий да изхвърля отварите в розовите храсти; бе видяла и последствията. Гледката не беше приятна. Така и не разбра как успя да се усмихне и да кимне.

— Е, аз бих искала поне да знам къде е отишъл — продължи жената. — Той не трябва да става от леглото и го знае.

— Сигурна съм, че скоро ще се върне — успокои я Софи. — Междувременно имате ли нужда от помощ в кухнята?

Мисис Крабтрий поклати глава.

— Не, не. Яхнията трябва само да поври. А и мистър Бриджъртън ми се кара, че ви позволявам да работите.

— Но...

— Никакво „но“ — прекъсна я икономката. — Прав е, разбира се. Вие сте гост тук и не трябва да помръдвате и пръст.

— Не съм гост — възрази Софи.

— А каква сте тогава?

Това я накара да замълчи.

— Нямам представа — каза накрая, — но определено не съм гост. Един гост би бил... Един гост би бил... — опита се да подреди мислите и чувствата си. — Предполагам, че гостът би бил човек със същото социално положение или поне близо до него. Гост би бил човек, който никога не е прислужвал на други хора, не е търкал подове или изпразвал нощни гърнета. Гост би бил...

— Всеки, който господарят на къщата реши да покани — отвърна мисис Крабтрий. — Това му е хубавото да си господар на къщата. Можеш да правиш каквото си пожелаеш. А вие трябва да спрете да се подценявате. Ако мистър Бриджъртън е решил да гледа на вас като на гостенка, трябва да приемете преценката му и да се наслаждавате. Кога за последно сте живяла удобно, без в отплата да се скъсвате от работа?

— Не може да ме смята за гостенка — тихо изрече Софи. — Ако беше така, щеше да покани придружителка, за да запази репутацията ми.

— Сякаш аз бих позволила нещо неприлично в къщата си — наежи се мисис Крабтрий.

— Разбира се — увери я Софи, — но когато става въпрос за репутация, външният вид е също толкова важен, колкото и фактите. В очите на обществото една икономка не се брои за придружител, без значение колко строги морални принципи има.

— Ако това е така — възрази мисис Крабтрий, — значи имате нужда от придружителка, мис Софи.

— Не бъдете глупава. Нямам нужда от придружителка, тъй като не съм от неговата класа. Никой не се интересува дали една камериерка живее и работи в домакинството на някой ерген. Никой не си разваля мнението за нея и определено никой, който желае да се ожени за нея, няма да я сметне за пропаднала — Софи сви рамене. — Така стоят нещата. А очевидно и мистър Бриджъртън смята така, без значение дали го признава или не, защото никога не е споменавал и дума по въпроса дали е неприлично да съм тук.

— Е, на мен не ми харесва — обяви мисис Крабтрий. — Изобщо не ми харесва.

Софи само се усмихна. Бе много мило от страна на икономката, че се интересува от това.

— Мисля, че ще изляза на разходка, след като сте сигурна, че нямате нужда от помощ в кухнята. И — добави с дяволита усмивка момичето, — докато съм в това странно, неясно положение. Може да не съм гост, но за първи път от години не съм и прислужница и ще се наслаждавам на свободното си време докато го имам.

Възрастната жена сърдечно я потупа по рамото.

— Направете го, мис Софи, и ми откъснете някое цвете, докато сте навън.

Софи се ухили и тръгна към входната врата. Денят бе прекрасен — необичайно топъл и слънчев за сезона, а във въздуха се носеше лекият аромат на първите пролетни цветя. Не можеше да си спомни последния път, когато се бе разхождала само заради простото удоволствие да се наслади на свежия въздух.

Бенедикт бе казал, че наблизо има езеро и тя реши да се насочи към него и може би, ако се осмели да постъпи наистина дръзко, щеше да потопи пръстите на краката си. Усмихна се на слънцето. Въздухът може и да беше топъл, но толкова рано през май водата сигурно все още бе ледена. Все пак щеше да е приятно. Всичко бе приятно, когато е свързано с почивка и спокойни моменти на усамотение.

Спря за миг и впери замислен взор към хоризонта. Бенедикт бе споменал, че езерото е на юг от „Моята къща“, нали така? Пътят на юг минаваше през една доста гъста горичка, но малко усилие нямаше да я убие.

Софи пое през горичката; стъпваше върху падналите клони и дърпаше по-ниските встрани, като безгрижно ги оставяше да се върнат

на мястото си със свистене. Слънцето едва се виждаше през покрива от листа над главата ѝ. Сякаш не бе ясен ден, а клонеше към залез.

В далечината видя светло петно, което най-вероятно бе езерото. По някое време забеляза отблясъците от слънцето върху водата и въздъхна, доволна, че е тръгнала във вярната посока. Колкото повече приближаваше обаче все по-ясно дочуваше шума от плясък във водите на езерото и едновременно с ужас и любопитство осъзна, че не е сама.

Намираще се само на десет фута от края му, и който и да бе във водата лесно можеше да я забележи, затова бързо се скри зад дънера на един голям дъб. Ако имаше и капка здрав разум, щеше веднага да се обърне и да се върне в къщата, но вместо това не можа да се сдържи да не надникне иззад дървото, за да види кой е достатъчно луд та да скочи в езерото толкова рано през годината.

Бавно и тихо надърна от скривалището си, като се опитваше да остане колкото е възможно по-скрита.

И видя един мъж.

Един гол мъж.

Един гол... Бенедикт?

ГЛАВА 11

„В Лондон бушува война за камериерки. Лейди Пенууд нарече мисис Федърингтън подмолна, зле възпитана крадла пред най-малко три дами от висшето общество, включително известната вдовстваща виконтеса Бриджъртън!

Мисис Федърингтън ѝ отвърна, оприличавайки дома ѝ на работилница, заради лошото отношение към камериерката ѝ, която както научи настоящият автор, не е францужойка и не се казва Естел. Момичето е от Ливърпул, а името ѝ е Бес.

Лейди Пенууд се оттегли сърдита от препирнята, последвана от дъщеря си, мис Розамунд Рейлинг. Другата дъщеря на лейди Пенууд — Поузи, която носеше отровназелена рокля, изостана зад тях с извинителен поглед в очите, докато майка ѝ не се върна, и не я грабна за ръкава, за да я завлече надалеч.

Настоящият автор със сигурност не съставя списъците с гости за светските събития, но едва ли някой би повярвал, че лейди Пенууд ще получи покана за следващото соаре на мисис Федърингтън.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 7 май 1817

Беше грешно да остане.

Много грешно.

Много, много грешно.

И все пак не помръдна и на милиметър.

Намери една голяма, гладка скала, прикрита от гъст храст и седна, без да отделя очи от него.

Все още не можеше да повярва. Той беше гол!

Част от него разбира се бе потопена във водата, която образуваше вълнички около гръдния му кош.

Долната част на гръдния му кош, помисли замаяно Софи.

А може би, ако държеше да бъде честна пред себе си, трябваше да перифразира предишната си мисъл: за *нещастие*, част от него бе потопена във водата.

Софи бе невинна като... Е, беше невинна, но, по дяволите, беше любопитна и беше влюбена в този мъж. Толкова ли бе порочно да ѝ се иска да се появи силен повей на вятъра, достатъчно мощен, за да зароди приливна вълна, която да отдръпне водата от тялото му и да я запрати някъде другаде? Където и да е другаде.

Е, добре, това беше порочно. Тя беше порочна, но не я интересуваше. През целия си живот бе следвала неотклонно правия път. Само една-единствена нощ бе захвърлила всякаква предпазливост и това се бе оказала най-вълнуващата, вълшебна и прекрасна нощ в живота ѝ.

Затова реши да остане на мястото си и да види каквото можеше да види. Нямаше какво да губи. Нямаше работа, нито перспективи, като се изключи обещанието на Бенедикт да ѝ осигури място в домакинството на майка си, а тя имаше чувството, че идеята наистина е много лоша. Затова се отпусна, като опитваше да не помръдва и отвори широко очи.

* * *

Бенедикт не бе суеверен и никога не бе смятал, че има шесто чувство, но веднъж или два пъти в живота му се бе случвало сетивата му внезапно да се изострят, и се появяваше някакво загадъчно, гъделичкащо чувство, което го предупреждаваше, че се случва нещо важно.

За пръв път го изпита в деня, в който умря баща му. Не бе споделил с никого, дори с по-големия си брат Антъни, който бе съкрушен от загубата. Онзи следобед, докато яздеха в глупава надпревара през полята на Кент, бе почувствал някакво необичайно изтръпване в ръцете и краката, последвано от странно туптене в

главата. Не болеше, но в дробовете му не бе останал въздух и го обзе най-силното чувство на ужас, което изобщо би могъл да си представи.

Изгуби състезанието, разбира се — трудно е да държиш юздите, когато пръстите ти не ти се подчиняват. Когато се върнаха у дома, разбра, че ужасът, който бе изпитал не е бил неоснователен. Баща им вече бе мъртъв, покосен от ужилване на пчела. На Бенедикт все още му бе трудно да повярва, че толкова силен и жизнен човек като баща му бе убит от една пчела, но нямаше друго обяснение.

Втория път усещането бе съвсем различно. Случи се в нощта на бала с маски на майка му, точно преди да види жената в сребрилата рокля. Както и предишния път, усещането се появи първо в ръцете и краката му, но вместо изтръпване този път чувстваше странен гъдел, сякаш внезапно бе оживял след години, прекарани в ходене на сън.

Обърна се, видя я и разбра, че тя е причината той да бъде там тази вечер; причината да живее в Англия; причината изобщо да се е родил.

Разбира се, тя го опроверга като изчезна, но за момента бе повярвал и ако му беше позволила, щеше да ѝ го докаже.

Сега, докато стоеше в езерото и водата се плискаше около корема му, странното усещане го завладя отново — почувства се по-жив, отколкото бе преди секунди. Чувството бе приятно, вълнуващо и го оставяше без дъх.

Както преди, когато бе срещнал *нея*.

Нещо щеше да се случи... или може би някой бе наблизил.

Животът му щеше да се промени.

Беше гол, както майка го е родила, осъзна той и иронично изви устни. Това определено не беше предимство за един мъж, не и ако не се намираще между копринени чаршафи с привлекателна млада жена до него.

Или под него.

Той пристъпи малко по-надълбоко и мекото дъно поддаде под краката му. Водата вече бе няколко инча по-високо. Направо замръзваше, но поне по-голямата част от тялото му бе скрита.

Огледа брега, вирайки се в клоните на дърветата и листата на храстите. Сигурно имаше някой. Нищо друго не можеше да обясни странното изтръпване, което обхващаше тялото му.

А щом изтръпваше в езеро, което бе толкова студено, че го бе страх да погледне към слабините си — имаше чувството, че се е свил до почти нищожни размери, нещо, което нито един мъж не би желал да си представя, — то чувството бе наистина много силно.

— Кой е там? — извика.

Не получи отговор. Не че очакваше такъв, но си струваше да опита. Присви очи и отново огледа брега, завъртя се на триста и шестдесет градуса като внимаваше да долови някакъв признак за движение. Видя единствено нежното потрепване на разлюлените от вятъра листа, но когато приключи с огледа, някак си разбра.

— Софи!

Дочу ахване, последвано от бурно раздвижване.

— Софи Бекет — изкрещя той, — ако сега избягаш от мен, кълна се, че ще те последвам и няма да губя време да се обличам.

Шумът на брега понамаля.

— Ще те хвана — продължи той, — защото съм по-силен и по-бърз. И като нищо ще ми се наложи да те съборя на земята, за да не избягаш.

Звуците напълно спряха.

— Добре — изръмжа той. — Покажи се!

Софи не помръдна.

— Софи! — предупредително извика Бенедикт.

Последва кратка тишина, последвана от бавни, колебливи стъпки и той я видя, застанала на брега в една от онези ужасни рокли, които му се искаше да потопи на дъното на Темза.

— Какво правиш тук?

— Излязох да се поразходя. А какво правите *вие* тук? — върна му въпроса тя. — Предполага се, че сте болен. Това... — махна с ръка към него и съответно към езерото, — едва ли е добре за вас.

Той подмина и въпроса и забележката ѝ.

— Следеше ли ме?

— Разбира се, че не — отрече тя и Бенедикт ѝ повярва. Не мислеше, че притежава чак такъв актьорски талант, че да имитира подобна праведност. — Никога не бих ви последвала до тази дупка за плуване. Би било неприлично.

Тя се изчерви на секундата, защото и двамата знаеха, че няма основание точно за този аргумент. Ако приличието наистина я

интересуваше, щеше да си тръгне в момента, в който го бе видяла, случайно или не.

Той вдигна ръка, насочи я към нея и изви китка, за да ѝ покаже да се завърти.

— Обърни се с гръб докато ме чакаш — ѝ нареди. — Ще ми отнеме само минутка да се облека.

— Веднага ще се прибера — предложи тя. — Ще бъдете насаме и...

— Ще останеш — твърдо изрече той.

— Но...

Бенедикт скръсти ръце.

— Изглеждам ли ти като някой, който е в настроение за спор?

Тя се втренчи в него безмълвно.

— Ако побегнеш, ще те хвана — предупреди я той.

Софи измери с поглед разстоянието между двамата, а после се опита да прецени и това до „Моята къща“. Ако Бенедикт спреше, за да нахлузи дрехите си, може би имаше шанс да се измъкне, но ако не го направеше...

— Софи, направо виждам как от ушите ти излиза пара. Престани да измъчваш мозъка си с безсмислени математически изчисления и направи това, за което те помолих.

Единият ѝ крак потрепна. Никога нямаше да разбере дали защото ѝ се искаше да хукне към къщата или просто, за да се обърне.

— Веднага! — нареди Бенедикт.

С шумна въздишка и мърморейки, Софи скръсти ръце, обърна се и се втренчи в една дупка на дънера пред себе си, сякаш от това зависеше живота ѝ. Този дяволски мъж не беше особено тих докато се обличаше, а тя не можеше да се въздържи да се вслушва, опитвайки се да определи всеки звук, който се чуваше зад нея. Сега излизаше от водата, сега посягаше към бричовите си, сега...

Нямаше смисъл. Имаше ужасно порочно въображение и не можеше да го овладее. Трябваше просто да я остави да се прибере в къщата, а вместо това бе принудена да го чака ужасена, докато се облече. Кожата ѝ сякаш гореше и бе сигурна, че бузите ѝ пламтят в осем различни нюанса на червеното. Един джентълмен щеше да я остави да се измъкне от това неудобно положение и да се крие в стаята си поне три дни, с надеждата, че той ще забрави за цялата случка. Но

Бенедикт Бриджъртън очевидно бе решен да не се държи като джентълмен този следобед, защото, когато тя помръдна единия си крак — за да раздвижи пръстите си, които бяха започнали да изтръпват, честна дума! — само след половин секунда той изстреля:

— Дори не си го помисляй!

— Не правех нищо — възрази тя. — Кракът ми изтръпна. Побързайте! Обличането не може да ви отнема толкова много време.

— Ооо? — провлече той.

— Правите го само за да ме измъчвате — изръмжа младата жена.

— Чувствай се свободна да се обърнеш, когато пожелаеш — предложи развеселено Бенедикт. — Уверявам те, че поисках да се обърнеш, за да пощадя твоята чувствителност, а не своята.

— И така съм си добре — отвърна тя.

След период, който ѝ се стори като цял час, а всъщност вероятно бяха три минути, го чу да казва:

— Вече можеш да се обърнеш.

Софи почти се боеше да го стори. С това негово извратено чувство за хумор като нищо можеше да я подкани да се обърне още преди да се е облякъл напълно.

Въпреки това реши да му се довери — не, трябваше да признае, че няма особено голям избор по въпроса — затова се обърна. За нейно облекчение и, ако трябваше да бъде честна пред себе си, за известно разочарование, той бе облечен съвсем прилично, като се изключат няколко мокри петна, там, където водата от кожата му се бе просмукала в тъканта на дрехите.

— Защо не ме оставихте да изтичам до къщата?

— Исках те тук — простичко отговори той.

— Но защо? — настоя тя.

Той сви рамене.

— Не зная. Може би за наказание за това, че ме шпионираш.

— Аз не... — Софи автоматично понечи да отрече, но спря сама по средата на изречението, тъй като определено го бе шпионирала.

— Умно момиче — измърмори той.

Тя се намръщи. Искаше ѝ се да каже нещо забавно и остроумно, но усещаше, че каквото и да излезе от устата ѝ в този момент, ще прозвучи по точно противоположния начин, затова замълча. По-добре мълчалив глупак, отколкото приказлив.

— Много е лошо да се шпионира домакина — каза той, сложи ръце на хълбоците си и някак съумя да изглежда едновременно властен и отпуснат.

— Беше случайно — измърмори тя.

— О, това го вярвам — каза той. — Само че дори да не си имала намерение да ме шпионираш, остава фактът, че когато възможността се появи, ти се възползва от нея.

— Обвинявате ли ме?

Бенедикт се ухили.

— Съвсем не. Аз бих направил абсолютно същото.

Тя зяпна.

— О, не се преструвай на обидена.

— Не се преструвам.

Той се наведе по-близо.

— В интерес на истината съм доста поласкан.

— Беше чисто научно любопитство — процеди тя. — Уверявам ви.

Усмивката му стана дяволита.

— Значи искаш да кажеш, че би шпионирала всеки гол мъж, на когото попаднеш?

— Разбира се, че не!

— Както казах — повлече той и се облегна на едно дърво, — поласкан съм.

— Е, след като уточнихме това — изсумтя Софи, — ще се връщам във „Вашата къща“.

Тя направи само две стъпки преди ръката му да се стрелне и да стисне плата на роклята ѝ.

— Не мисля.

Софи се извърна с уморена въздишка.

— Вече ме накарахте да се чувствам достатъчно неловко. Какво още можете да ми направите?

Той бавно я придърпа.

— Това е много интересен въпрос — измърмори.

Софи опита да забие пети в земята, но не можеше да се мери с неумолимата сила на ръцете му. Леко залитна и се озова само на няколко инча от него. Въздухът внезапно се нажежи и тя имаше странното чувство, че вече не знае как да си служи с ръцете и краката

си. Кожата ѝ бе изтръпнала, сърцето ѝ препускаше, а този проклет мъж само се взираше в нея, без да помръдва; без да я дърпа, за да преодолее последните няколко инча, които ги делиха.

Само се взираше в нея.

— Бенедикт? — промълви тя, забравила, че трябва да го нарича мистър Бриджъртън.

Той се усмихна — лека, знаеща усмивка, която изпрати тръпки надолу по гръбнака ѝ и каза:

— Харесва ми, когато изричаш името ми.

— Нямах намерение — призна тя.

Той докосна устните ѝ с пръст.

— Шшш — смъмри я. — Не ми казвай това. Не знаеш ли, че един мъж не иска да го чува?

— Нямам голям опит с мъжете.

— Ето това иска да чува един мъж.

— Наистина ли? — попита тя невярващо. Знаеше, че мъжете искат съпругите им да са невинни, но Бенедикт нямаше да се ожени за момиче като нея.

Той докосна бузата ѝ с върха на пръста си.

— Това искам да чувам от *теб*.

Леко ахване се изплъзна от устните ѝ. Той щеше да я целуне. Щеше да я целуне. Това бе най-прекрасното и същевременно най-ужасното нещо, което можеше да се случи.

Но как го желаше само.

Знаеше, че на следващия ден ще съжалява. Изсмя се приглушено. Кого заблуждаваше? Щеше да съжалява още след десет минути. Само че бе прекарала последните две години, припомняйки си как се чувстваше в обятията му и не бе сигурна, че ще успее да преживее остатъка от дните си, без да има поне още един спомен, който да ѝ дава сили.

Пръстът му се плъзна по бузата ѝ и достигна слепоочието, проследи извивката на веждата и се спусна надолу по носа.

— Толкова хубава — изрече меко — като фея от приказките. Понякога си мисля, че не може да си истинска.

Единственият отговор бе ускореното ѝ дишане.

— Мисля, че ще те целуна — прошепна той.

— Мислиш?

— Мисля, че трябва да те целуна — отвърна Бенедикт, сякаш не можеше да повярва напълно на собствените си думи. — Това е като дишането. Човек няма особено голям избор по въпроса.

Целувката бе болезнено нежна. Устните му погалиха нейните леко като перце, плъзнаха се напред и назад като я докосваха едва доловимо. Дъхът ѝ направо секна, но имаше и още нещо, което я правеше замаяна и слаба. Софи се вкопчи в раменете му и се зачуди защо се чувства толкова странно и различно и внезапно ѝ просветна...

Беше точно както преди.

Начинът, по който устните му меко и сладко милваха нейните, начинът, по който започваше леко да я дразни, вместо да я атакува със сила — точно това бе направил и на бала. След две години, прекарани в мечти, Софи най-сетне преживяваше отново най-великолепния момент в целия си живот.

— Плачеш — Бенедикт докосна бузата ѝ.

Тя примигна и вдигна ръка да изтрие сълзите, които дори не бе осъзнала, че се стичат по страните ѝ.

— Искаш ли да спра? — промълви той.

Тя поклати глава. Не искаше да спира. Искаше да я целува точно както тогава, искаше нежната ласка да отстъпи място на страстта. Искаше да продължи да я целува, защото този път нямаше часовник, който да удари в полунощ и нямаше да се наложи да избяга. Искаше той да разбере, че тя е била жената на бала с маски. В същото време отчаяно се молеше да не я разпознае. Беше толкова ужасно объркана и...

И той я целуна.

Целуна я истински, с гладни устни и настъпателен език, с цялата страст и желание, за които би могла да мечтае една жена. Накара я да се чувства красива, важна, безценна. Отнасяше се с нея като с жена, не като с прислужница и тя разбра, че до този момент не е осъзнавала колко ѝ липсва това да се отнасят с нея като с личност. Дребните благородници и аристократите не забелязваха прислугата си, опитваха се да не ги чуват и когато бяха принудени да разговарят с тях, се стараеха разговорът да бъде възможно най-кратък и повърхностен.

Но когато Бенедикт я целуна, Софи се почувства истинска.

Той я целуваше с цялото си същество. Устните, които бяха положили началото на тази интимност с нежно внимание, сега бяха

жадни и изискващи. Ръцете му, толкова големи и силни, че сякаш покриваха целия ѝ гръб, я притискаха към него със сила, която я оставяше без дъх. А тялото му... мили боже, сигурно бе незаконно да се притиска така към нейното; топлината му проникваше през дрехите ѝ, и изгаряше душата ѝ. Караше я да тръпне. Караше я да се топи. Караше я да иска да му се отдаде — нещо, което се бе заклела да не прави без благословията на брака.

— О, Софи — дрезгаво прошепна до устните ѝ той. — Никога не съм се чувствал...

Тя се вцепени, защото бе почти сигурна, че той ще каже, че никога преди не се е чувствал по този начин, а тя нямаше представа какво да мисли за това. От една страна бе вълнуващо да бъде единствената жена, която може да го постави на колене, да го замае от желание и копнеж. От друга страна... той вече я бе целувал. Тогава не бе ли усетил същото прекрасно мъчение?

Мили боже, да не би да ревнуваше от самата себе си?

Той се отдръпна съвсем леко назад.

— Какво има?

Тя леко поклати глава.

— Нищо.

Бенедикт допря пръсти до брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре.

— Не ме лъжи, Софи. Какво има?

— Аз... просто съм нервна — заекна тя. — Това е всичко.

Очите му се присвиха едновременно със загриженост и подозрение.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно сигурна — тя се отдръпна от него и се отдалечи на няколко крачки, обвила ръце около себе си. — Обикновено не правя подобни неща.

Бенедикт впи поглед в гърба ѝ.

— Знам — каза меко. — Не си такова момиче.

Тя леко се изсмя при тези думи и макар той да не можеше да види лицето ѝ, добре си представяше изражението му.

— Откъде знаеш? — го попита.

— Личи си по всичко, което правиш.

Тя не се обърна. Не каза нищо.

В този момент без сам да разбира какво говори, от устните на Бенедикт се изплъзна възможно най-странния въпрос:

— Коя си ти, Софи? Коя си наистина?

Тя отново не се обърна и когато проговори гласът ѝ бе едва доловим.

— Какво имаш предвид?

— Нещо с теб не е съвсем наред. Говориш твърде добре, за да си прислужница.

Тя нервно заоправя полите на роклята си докато питаше:

— Престъпление ли е да искаш да говориш правилно? Човек не може да стигне далеч в тази страна, ако говори с бедняшки акцент?

— Но доколкото виждам — отбеляза Бенедикт преднамерено меко, — не си стигнала много далеч.

Тя изпъна ръце. Висяха като вдървени от двете ѝ страни със свити в юмруци длани. В следващия миг, докато той чакаше да каже нещо, започна да се отдалечава.

— Почакай! — извика той, настигна я с по-малко от три крачки и я стисна за китката. Дръпна я докато не я принуди да се обърне. — Не си тръгвай.

— Нямам навика да стоя в компанията на хора, които ме обиждат.

Бенедикт почти потрепери и разбра, че нараненият поглед в очите ѝ вечно ще го преследва.

— Не те обиждах — изрече, — и ти го знаеш. Просто казах истината. Не си родена, за да бъдеш прислужница, Софи. Това ми е ясно, а би трябвало и ти да си го осъзнала.

Тя се изсмя — рязък и твърд звук, какъвто не бе очаквал да чуе от нея.

— И какво предлагате да правя, мистър Бриджъртън? Да си намеря работа като гувернантка?

Бенедикт мислеше, че идеята е добра и понечи да ѝ го каже, но тя го изпревари:

— И кой мислите ще ме наеме?

— Ами...

— Никой — продължи рязко. — Никой няма да ме наеме. Нямам препоръки и изглеждам твърде млада.

— И хубава — добави мрачно той.

Никога не се бе замислял за наемането на гувернантки, но знаеше, че това задължение обикновено се пада на господарката на къщата. Здравият разум му казваше, че никоя майка не би допуснала таква младо и хубаво създание в дома си. Трябваше само да се сети какво ѝ се бе наложило да изтърпи в ръцете на Филип Кавендър.

— Би могла да бъдеш камериерка — предложи. — Поне няма да се налага да чистиш нощни гърнета.

— Ще се изненадаш — измърмори тя.

— Компаньонка на възрастна дама?

Тя въздъхна. Звукът беше тъжен и уморен и почти разби сърцето му.

— Много е мило, че искате да ми помогнете — каза тя, — но вече съм опитала всички тези възможности. А и аз не съм ваша отговорност.

— Би могла да бъдеш.

Тя го погледна изненадано и в този момент Бенедикт разбра, че трябва да я има. Между тях съществуваше някаква връзка — странна, необяснима връзка, която бе чувствал само още веднъж в живота си — със загадъчната дама на бала с маски. И докато тя бе изчезнала, сякаш се бе разтворила във въздуха, то Софи бе истинска. Бе уморен от миражи. Искаше някой, когото може да види и докосне. А тя имаше нужда от него. Може и да не го осъзнаваше все още, но се нуждаеше от него. Бенедикт я дръпна за ръката, улови я, когато загуби равновесие и я притисна към себе си.

— Мистър Бриджъртън! — извика тя.

— Бенедикт — поправи я той с устни до ухото ѝ.

— Пуснете ме...

— Кажи името ми — настоя той. Можеше да бъде много упорит, когато го устройваше и нямаше да я пусне докато не чуе как името му се отронва от устните ѝ.

А може би и тогава нямаше да я пусне.

— Бенедикт — предаде се тя накрая. — Аз...

— Шшш — той я накара да млъкне, захапвайки ъгълчето на устата ѝ. Когато Софи се отпусна омекнала в ръцете му, той се отдръпна колкото да види очите ѝ. Изглеждаха невъзможно зелени на светлината на късния следобед, толкова дълбоки, че би могъл да се удави в тях.

— Искам да се върнеш в Лондон с мен — промълви тихо. Думите изскочиха, преди да успее да ги обмисли. — Ела да живееш с мен.

Тя го изгледа изненадано.

— Бъди моя — продължи напрегнато. — Бъди моя още сега. Бъди моя завинаги. Ще ти дам всичко, което поискаш. Единственото, което искам в замяна, си ти.

ГЛАВА 12

„Продължават догадките във връзка с изчезването на Бенедикт Бриджъртън. Според Елоиз Бриджъртън, която като негова сестра би трябвало да е в течение на нещата, джентълменът е бил очакван в града още преди няколко дни.

Само че Елоиз първа би трябвало да признае, че мъж на възрастта и с положението на мистър Бриджъртън едва ли би давал отчет за местоположението си на своята помлада сестра.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 9 май 1817

— Искате да бъда ваша любовница — равно продума Софи.

Той я гледаше объркано, но тя не бе сигурна дали защото изявлението ѝ бе толкова очевидно, или защото възразяваше срещу избора на думи.

— Искам да бъдеш с мен — настоя Бенедикт.

Моментът бе твърде болезнен, но въпреки това тя откри, че почти се усмихва.

— И с какво се различава от това да съм ваша любовница?

— Софи...

— Каква е разликата? — повтори тя, а гласът ѝ стана рязък.

— Не зная, Софи — звучеше нетърпеливо. — Има ли значение?

— За мен има.

— Добре — кратко каза той. — Добре. Бъди моя любовница и имай *това*.

Софи едва успя да ахне преди устните му да се спуснат към нейните със свирепост, която накара коленете ѝ да омекнат. Това не

приличаше на никоя от предишните им целувки — беше изпълнена с нужда и имаше привкус на странен, непонятен гняв.

Устата му вкусваше нейната с примитивна страст. Ръцете му сякаш бяха навсякъде — на гърдите, на кръста ѝ, дори под полата. Докосваха и притискаха, галеха и милваха.

През цялото време я притискаше толкова силно към себе си, че тя бе сигурна, че се е разтопила и се е вляла в кожата му.

— Искам те — заяви той дрезгаво, а устните му откриха вдлъбнатината в основата на шията ѝ. — Искам те още сега. Искам те тук.

— Бенедикт...

— Искам те в леглото си — изръмжа той. — Искам те утре. Искам те и на следващия ден.

Сигурно бе слаба и порочна, защото се отдаде на момента и изви врат, за да го улесни. Усещането за устните му по кожата ѝ бе прекрасно и изпращаше тръпки в сърцевината на тялото ѝ. Караше я да копнее за него, за всички онези неща, които не можеше да има; караше я да проклина нещата, които ѝ предлагаше. Бе прекарала толкова време мечтаейки за него. Отчаяно се опитваше да си спомни уханието на кожата му, звука на гласа му. Имаше много нощи, в които единствената ѝ компания бяха фантазиите за него. Живееше заради мечтите си, а съвсем малко от тях се бяха сбъднали. И все още не искаше да изгуби тази.

— Бенедикт — промълви тя, докосна копнинената му коса и се престори... престори се, че той не я бе помолил току-що да му стане любовница; и че тя е друг човек... който и да е друг, но не и незаконородената дъщеря на мъртъв граф, която се препитава като прислужва на хората.

Шепотът ѝ сякаш го окуражи и ръката, която толкова дълго милваше коляното ѝ, започна леко да се плъзга нагоре по меката кожа на бедрото ѝ. Годиците на тежък труд я бяха направили стройна, а не модерно закръглена, но той като че ли нямаше нищо против. Тя усети как сърцето му започва да бие още по-бързо, а дъхът му стана хриплив.

— Софи, Софи, Софи — стенеше той, а устните му обхождаха лицето ѝ, докато отново намериха нейните. — Имам нужда от теб — страстно притисна устни към нейните. — Усещаш ли колко се нуждая от теб?

— И аз имам нужда от теб — промълви тя.

Беше истина. Пожарът, който тлееше от години, сега гореше вътре в нея. Когато отново видя Бенедикт, той се бе разгорял наново, а докосването му бе като пламък, който я изгаряше. Пръстите му се бореха с големите, груби копчета на гърба на роклята ѝ.

— Ще изгоря това — изръмжа той, а другата му ръка безмилостно продължи да гали сгъвката на коляното ѝ. — Ще те облека в коприна и сатен — премести се към ухото ѝ, захапа го и после помилва с език нежното място, където то се срещаше с бузата. — Ще те облека в... абсолютно нищо.

Софи се вцепени в ръцете му. Бе казал единственото нещо, което можеше да ѝ напомни защо е тук и защо я целува. Това не беше любов. Не беше нито едно от нежните чувства, за които бе мечтала. Това беше просто похот. Той искаше да я превърне в държанка.

Точно като майка ѝ.

О, боже, бе толкова изкушена. Толкова ужасяващо изкушена да приеме предложението му за спокоен живот в лукс; живот с него. Но цената бе душата ѝ.

Не, това не бе съвсем вярно, нито пък бе проблем в пълния смисъл на думата. Може и да успееш да живее като нечия любовница. Предимствата — какво би бил животът с Бенедикт, ако не предимство — можеше и да надделеят над недостатъците. Но дори да вземеше подобно решение относно собствения си живот и репутация, не би причинила подобно нещо на едно дете. А как бе възможно да няма дете? Всички любовници рано или късно имаха деца. Тя го отблъсна с измъчен вик и се отдръпна. Завъртя се встрани докато не се озова на ръце и колене и спря, за да си поеме дъх, преди да се изправи.

— Не мога да го направя, Бенедикт — каза и едва успя да го погледне.

— Не виждам защо — измърмори той.

— Не мога да бъда твоя любовница.

Бенедикт се изправи на крака.

— И защо?

Нещо в него я ядоса. Може би арогантността в гласа му, а може би безочливостта на позата, която бе заел.

— Защото не искам — срязва го тя.

Очите му се присвиха, но не от подозрение, а от гняв.

— Само преди няколко секунди искаше.

— Не постъпваш честно — тихо пророни тя. — Не мислех.

Брадичката му войнствено се издаде напред.

— Предполага се, че не мислиш. В това е целия смисъл.

Тя се изчерви докато закопчаваше роклята си. Той се бе справил много добре с това да я накара да не мисли. Почти бе захвърлила всичките морални ценности, в които бе вярвала цял живот заради една невероятна целувка.

— Е, аз няма да бъда твоя любовница — повтори тя. Може би ако го казваше по-често, щеше да се почувства достатъчно уверена, че той няма да може да пробие защитните ѝ стени.

— И какво ще правиш вместо това? — изсъска той. — Ще работиш като прислужница?

— Ако се наложи.

— Предпочиташ да слугуваш на хората, да полираш среброто и да търкаш проклетите им нощни гърнета, отколкото да дойдеш да живееш с мен?!

Тя тихо и искрено изрече само една дума:

— Да.

Очите му яростно заблестяха.

— Не ти вярвам. Никой не би направил подобен избор.

— Аз го направих.

— Ти си глупачка! — тя не отговори. — Разбираш ли от какво се отказваш? — настоя той, без да спира да ръкомаха бясно.

Тя осъзна, че го е наранила. Беше засегнала гордостта му и сега той вилнееше като простреляна мечка.

Софи кимна, макар той да не виждаше лицето ѝ.

— Бих могъл да ти дам каквото поискаш — процеди разярен. — Дрехи, бижута... По дяволите, забрави за дрехите и бижутата, бих могъл да ти дам проклет покрив над главата, което е повече, отколкото имаш в момента.

— Вярно е — тихо каза тя.

Бенедикт се наведе напред, а очите му изгаряха нейните.

— Бих могъл да ти дам всичко.

Тя успя някак да се изправи и да не заплаче. Дори успя да запази гласа си равен докато казваше:

— Ако мислиш, че това е всичко, тогава вероятно не би разбрал защо трябва да ти откажа.

Направи крачка назад с намерението да се отправи към „Моята къща“ за да събере скромния си багаж, но той очевидно не бе приключил с нея, защото я спря с едно рязко:

— Къде отиваш?

— Обратно в къщата — отвърна тя. — Да си събера багажа.

— И къде мислиш да отидеш с този багаж?

Софи зяпна. Нямаше начин той да очаква, че ще остане.

— Имаш ли работа? — продължи да я пита. — Място, където да отидеш?

— Не — отговори Софи, — но...

Бенедикт сложи ръце на хълбоците си и я изгледа гневно.

— И мислиш, че просто ще те оставя да си тръгнеш отгук без пари и без никакви изгледи за бъдещето.

Софи бе толкова изненадана, че единственото, което можеше да направи, бе да примигва трескаво.

— Д-добре — заекна. — Не мислех...

— Не! Не, мислеше — тросна се той.

Тя само се взря в него с широко отворени очи и разтворени устни, без да може да повярва на ушите си.

— Ти, проклета глупачка — изруга той. — Имаш ли представа колко е опасно за една жена да е сама в този свят?

— Ами да — успя да каже тя. — Всъщност имам.

Дори да я бе чул, не го показва, а просто продължи да говори за „мъже, които се възползват“, за „безпомощни жени“ и за „съдба, лоша от смъртта“. Софи не бе сигурна, но й се стори, че чува фразата „ростбиф и пудинг“. Горедолу по средата на тирадата му, тя изгуби напълно способността си да се фокусира върху думите. Просто продължи да гледа устата му и да чува гласа му, докато се опитваше да проумее факта, че той изглежда забележително разтревожен за благополучието й, предвид, че току-що го бе отхвърлила.

— Чуваш ли поне дума от това, което говоря? — попита Бенедикт.

Софи не кимна, не поклати глава, а вместо това направи някаква странна комбинация от двете.

Той тихо изруга.

— Това е — обяви той. — Връщаш се с мен в Лондон.

Тези думи като че ли я събудиха.

— Току-що казах, че няма да го направя!

— Няма нужда да си ми проклета любовница — процеди той, — но няма да те оставя да се оправяш сама.

— Съвсем добре се оправях сама и преди да те срещна.

— Добре? — изплю той. — В дома на Кавендър? Ти наричаш това добре?

— Това не е честно!

— А ти не се държиш разумно!

Бенедикт смяташе, че аргументът му е съвсем разумен, макар и малко арогантен, но Софи очевидно не бе съгласна, защото за негова голяма изненада се озова паднал по гръб на земята, покосен от едно забележително бързо дясно кроше.

— Никога повече не ме наричай глупава — изсъска тя.

Бенедикт премигна, в опит да върне зрението си към момента, в който виждаше само една Софи.

— Аз не...

— Напротив — отвърна тя с тих и ядосан глас. След това се завъртя на пети и за частицата от секундата, преди да се отдалечи, той осъзна, че има само един начин да я спре. Определено нямаше да успее да се изправи достатъчно бързо в сегашното си замаяно състояние, затова се протегна и сграбчи единия ѝ глезен с две ръце, при което тя се просна на земята до него.

Това не бе постъпка, достойна за един джентълмен, но отчаяните ситуации изискваха отчаяни мерки, а и тя бе тази, която удари първа.

— Никъде няма да ходиш — изръмжа той.

Софи бавно повдигна глава от пръстта и яростно го изгледа.

— Не мога да повярвам — изрече язвително, — че наистина го направи.

Бенедикт пусна крака ѝ и се надигна, за да застане приведен.

— Повярвай.

— Ти...

Той вдигна ръка.

— Не казвай нищо още. Моля те.

Очите ѝ щяха да изскочат.

— Молиш ме?

— Чувам гласа ти — информира я Бенедикт, — което вероятно означава, че говориш.

— Но...

— Що се отнася до това, че те помолих — отново я прекъсна той, — уверявам те, че беше просто израз.

Софи понечи да каже нещо, но очевидно размисли и стисна устни с упоритото изражение на тригодишно дете. Бенедикт леко въздъхна и ѝ протегна ръка. Все пак седеше в пръста и този факт изглежда не я правеше особено щастлива. Тя се втренчи в ръката му с видимо отвращение, след това премести поглед към лицето му и го изгледа толкова втренчено, че Бенедикт се зачуди дали не са му поникнали рога. Все още без да казва и дума, пренебрегна предложението за помощ и се изправи сама.

— Както искаш — измърмори той.

— Лош избор на думи — тросна се тя и се отдалечи с маршова стъпка.

Тъй като този път Бенедикт бе на крака, реши, че няма нужда да я събаря. Вместо това я последва, като оставаше точно две крачки след нея, с което, сигурен беше, я дразнеше неимоверно. Накрая, след около минута тя се обърна и каза:

— Моля те, остави ме на мира.

— Боя се, че не мога.

— Не можеш или няма да го направиш?

Той се замисли за секунда.

— Не мога.

Софи се намръщи и продължи да върви.

— Точно толкова трудно ми е да го повярвам, колкото и на теб — извика Бенедикт докато я следваше.

Тя спря и се обърна.

— Това е невъзможно.

— Не мога да се сдържа — той сви рамене. — Откривам, че нямам абсолютно никакво желание да те пусна.

— „Нямам желание“ е доста далеч от „не мога“.

— Не те спасих от Кавендър, само за да те оставя да си пропилеееш живота.

— Изборът не е твой.

Тук имаше право, но той нямаше желание да ѝ го признае.

— Може би, но така или иначе ще го направя мой. Идваш с мен в Лондон. Няма повече да го обсъждаме.

— Опитваш се да ме накажеш — обвини го тя, — защото ти отказах.

— Не — бавно отвърна Бенедикт, обмисляйки думите ѝ, — не е така. Бих искал да те накажа и в настоящото си състояние бих отишъл дори дотам да кажа, че го заслужаваш, но не го правя заради това.

— Тогава защо?

— За твое добро.

— Това е най-снизходителното, покровителствено...

— Сигурен съм, че си права — съгласи се той, — но въпреки това, в този конкретен случай и в този конкретен момент, аз знам кое е най-добро за теб, а ти очевидно не знаеш, така че... Не ме удряй пак! — предупреди я внезапно.

Софи сведе поглед към юмука си, който несъзнателно бе изтеглила назад, готов да бъде изстрелян. Превръщаше я в чудовище. Нямаше друго обяснение. Не си спомняше някога през живота си да е удряла човек, а бе готова да го стори за втори път в рамките на един-единствен ден.

Без да отделя очи от ръката си, тя бавно разтвори юмрук, разпери пръстите си и ги задържа така докато преброи до три.

— И как — попита много тихо, — възнамеряваш да ме спреш да не си тръгна?

— Всъщност има ли значение? — попита той и безгрижно сви рамене. — Сигурен съм, че ще измисля нещо.

Тя зяпна.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще ме вържеш и...

— Не съм казал нищо подобно — прекъсна я той с дяволита усмивка, — но идеята определено има своите предимства.

— Направо си жалък — изплю тя.

— А ти звучиш като героиня от зле написан роман. Какво каза, че си чела тази сутрин?

Софи усети как един мускул на бузата ѝ бясно се присвива, а челюстта ѝ се стяга толкова силно, че бе сигурна, че зъбите ѝ ще се строят. Никога нямаше да разбере как Бенедикт успяваше да бъде едновременно най-прекрасния и най-ужасния мъж в целия свят. Точно в момента обаче, ужасната му страна като че ли надделяваше и ако

оставеше логиката настрана, тя бе съвсем сигурна, че ако остане в компанията му дори още секунда, главата ѝ ще експлодира.

— Аз тръгвам! — заяви му решително, и поне по свое мнение, доста драматично.

Само че той ѝ отвърна с иронична полуусмивка и думите:

— Ще те следвам.

И проклетникът остана на две крачки зад нея през целия път до къщата.

* * *

Бенедикт рядко ядосваше умишлено хората, като се изключат братята и сестрите му, но Софи Бекет очевидно събуждаше дявола в него. Стоеше облегат небрежно на вратата на стаята ѝ докато тя събираше багажа си. Ръцете му бяха кръстосани по начин, за който бе сигурен, че ще я вбеси; десният му крак бе леко подвит, а върхът на ботуша опираше в пода.

— Не забравяй роклята си — обади се услужливо той.

Софи му хвърли гневен поглед.

— Онази грозната — добави Бенедикт, сякаш имаше нужда от уточняване.

— И двете са грозни — тросна се тя.

О, реакция!

— Знам.

Тя продължи да пъха вещите си във вързопа. Той жизнерадостно махна с ръка.

— Чувствай се свободна да си вземеш сувенир.

Софи се изправи и ядосано подпря ръце на хълбоците си.

— Това включва ли сребърния сервиз за чай? Защото бих могла да живея няколко години с парите от продажбата му.

— Определено можеш да го вземеш — любезно отвърна той, — тъй като няма да напускаш компанията ми.

— Няма да ти бъда любовница — изсъска тя. — Казах ти, че няма да го направя. *Не мога* да го направя.

Нещо в думите „не мога“ му се стори многозначително. Замисли се над това за няколко секунди докато я гледаше как привършва с

прибирането на нещата си и завързваше вързопа.

— Това е — промърмори той.

Тя не му обърна внимание, вместо това се приближи до вратата и го изгледа остро. Бенедикт знаеше, че иска да се махне от пътя ѝ, за да може да си тръгне, но не помръдна и един мускул, с изключение на пръста, с който замислено поглаждаше челюстта си.

— Ти си незаконородена — заключи той.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Така е — каза по-скоро на себе си, отколкото на нея. Странно, но това откритие го накара да се почувства облекчен. Това обясняваше защо го беше отхвърлила, превръщаше този факт в нещо, свързано с нея, а не с него самия. Намаляваше болката.

— Не ме интересува дали си незаконородена — продължи, като се опитваше да не се усмихва. Моментът беше сериозен, но, мили боже, искаше му се да се разсмее на глас, защото сега тя щеше да дойде в Лондон с него и да стане негова любовница. Нямахте други пречки и...

— Нищо не разбираш — каза тя и поклати глава. — Не става въпрос за това дали съм достатъчно добра да бъда твоя любовница.

— Ще се грижа за всички деца, които може да имаме — сериозно обеща той и се оттласна от рамката на вратата.

Тя се вцепени още повече, ако това изобщо бе възможно.

— Ами съпругата ти?

— Нямам съпруга.

— И никога няма да имаш?

Той замръзна. Споменът за дамата от бала с маски премина през съзнанието му. Беше си я представял по много начини — често беше облечена в сребриста бална рокля, друг път не носеше нищо... А понякога беше в сватбена рокля.

Софи присви очи докато наблюдаваше лицето му, след това подигравателно изсумтя и мина покрай него.

Той я последва.

— Въпросът не е честен, Софи — каза, докато я следваше по петите.

Тя тръгна по коридора и не спря дори, когато стигна стълбището.

— Мисля, че е повече от честен.

Бенедикт се втурна надолу, докато не успя да я изпревари и да я спре.

— Трябва да се ожена някой ден.

Софи спря. Налагаше се, тъй като той блокираше пътя ѝ.

— Да, трябва — каза. — Но аз *не трябва* да бъда нечия любовница.

— Кой е баща ти, Софи?

— Не зная — излъга тя.

— Коя е била майка ти?

— Умряла е при раждането ми?

— Доколкото си спомням каза, че е била икономка.

— Очевидно съм преиначила истината — вече не я интересуваше дали ще я хванат в лъжа.

— Къде си израснала?

— Няма значение — опита се да се провре покрай него.

Едната му ръка се обви около нейната и я задържа на място.

— За мен има голямо значение.

— Пусни ме!

Викът ѝ отекна толкова силно в тишината на коридора, че семейство Крабтрий със сигурност щяха да ѝ се притекат на помощ. Само че мисис Крабтрий бе отишла до селото, а съпругът ѝ бе някъде навън.

— Не мога да те пусна — промълви той. — Не си създадена за живот на прислужница. Това ще те убие.

— Ако беше истина — отвърна тя, — да съм мъртва от години.

— Няма нужда да продължаваш по този начин — настоя той.

— Да не си посмял да ми говориш така — тя почти се тресеше от силата на чувствата си. — Не го правиш от загриженост за моето благополучие. Просто не ти харесва да ти противоречат.

— Вярно е — призна той, — но освен това не искам да останеш на произвола на съдбата.

— Цял живот съм била на произвола на съдбата — промълви тя и усети как в очите ѝ напират предателски сълзи. Господи, не искаше да плаче пред този мъж. Не и сега, когато се чувстваше толкова несигурна и слаба.

Той докосна брадичката ѝ.

— Позволи ми да бъда твойт пристан.

Софи затвори очи. Докосването му бе болезнено сладко и голяма част от нея желаше да приеме предложението му; да изостави живота, който бе принудена да води и да опита късмета си с него — този чудесен, прекрасен, вбесяващ мъж, който преследваше сънищата ѝ от години.

Само че болката от нерадостното ѝ детство бе твърде прясна, а петното от незаконното ѝ раждане бе белязало душата ѝ. Не би причинила това на едно дете.

— Не мога — промълви. — Иска ми се...

— Какво? — нетърпеливо попита той.

Тя поклати глава. Щеше да му каже, че ѝ се иска да можеше, но знаеше, че подобни думи не са разумни. Той просто щеше да се вкопчи в тях и да продължи да я притиска.

И щеше да ѝ стане още по-трудно да каже „не“.

— Тогава не ми оставяш друг избор — мрачно заяви той.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Или идваш с мен в Лондон и... — вдигна ръка, за да я накара да замълчи, когато понечи да възрази. — И ще ти намеря работа в домакинството на майка ми.

— Или? — попита тя враждебно.

— Или ще се наложи да уведомя съдията, че си откраднала от мен.

В устата ѝ започна да горчи.

— Не би го сторил — прошепна.

— Наистина не го искам.

— Но би го направил?

Той кимна.

— Да.

— Ще ме обесят — каза тя. — Или ще ме изпратят в Австралия.

— Не и ако помоля за нещо друго.

— И за какво ще помолиш?

Кафявите му очи изглеждаха странно равнодушни и тя внезапно осъзна, че този разговор му харесва не повече, отколкото на нея.

— Ще помоля да бъдеш освободена под моя опека.

— Колко удобно.

Пръстите, които през цялото време докосваха брадичката ѝ, се плъзнаха към рамото.

— Просто се опитвам да те спася от теб самата.

Софи се насочи към близкия прозорец и погледна навън, учудена, че не опита да я спре.

— Караш ме да те мразя, знаеш ли?

— Мога да живея с това.

Тя рязко кимна.

— Тогава ще те чакам в библиотеката. Бих искала да тръгна днес.

Бенедикт проследи с поглед как се отдалечава и остана напълно неподвижен докато вратата на библиотеката се затваряше зад нея. Знаеше, че няма да избяга. Тя бе човек, който държи на думата си.

Нямаше да понесе ако изгуби и Софи. Тя беше изчезнала. Онази невероятна и загадъчна „тя“, помисли си той с горчива усмивка, единствената жена, която бе докоснала сърцето му. Жената, която дори не му бе казала името си. Но сега имаше Софи и тя го караше да се чувства по същия начин. Емоции, каквито не бе изпитвал след срещата със своята загадъчна дама. Беше му омръзнало да чака жена, която на практика не съществуваше. Софи бе тук и щеше да бъде негова. Софи нямаше да си тръгне, обеща си той с мрачна решителност.

— Мога да живея с омразата ти — изрече Бенедикт към затворената врата. — Но не мога да живея без теб.

ГЛАВА 13

„Неотдавна в тази рубрика настоящият автор предсказа, че е възможна връзка между мис Розамунд Рейлинг и мистър Филип Кавендър. Понастоящем обаче, това е малко вероятно да се случи. Лейди Пенууд — майката на младата дама — е била чута да заявява, че не би се задоволила с обикновен мистър, въпреки че бащата на мис Рейлинг, макар и с добро потекло, също не е бил член на аристокрацията.

Да не споменаваме и факта, че мистър Кавендър е бил забелязан да показва подчертан интерес към мис Кресида Каупър.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 9 май 1817

На Софи започна да ѝ прилошава в момента, в който каретата потегли от „Моята къща“, а докато стигнат до странноприемницата в Оксфордшир, където спряха да пренощуват, вече ѝ се гадеше. Когато навлязоха в предградията на Лондон... е, тогава вече беше съвсем сигурна, че ще повърне.

Все пак успя някак да задържи съдържанието на стомаха си там, където му е мястото, но с напредването им из криволичещите улици на Лондон, все повече се изпълваше с мрачни опасения.

Не, не бяха опасения. Беше чувство на обреченост.

Беше месец май, което означаваше, че Сезонът е в разгара си. Което пък означаваше, че Араминта е в града. А това от своя страна означаваше, че идването ѝ в града е лоша идея.

— Много лоша — измърмори тя.

Бенедикт вдигна поглед.

— Каза ли нещо?

Софи безмълвно скръсти ръце.

— Само, че ти си един много лош мъж.

Той се изсмя. Тя знаеше, че ще го направи и въпреки това се вбеси.

Бенедикт дръпна пердето от прозореца и погледна навън.

— Почти стигнахме — установи той.

Беше й казал, че ще я заведе направо в дома на майка си. Софи си спомняше величествената сграда на Гросвенър Скуеър сякаш я бе видяла предишната вечер. Балната зала бе огромна, със стотици свещници по стените, всеки от тях украсен с по шест свещи от пчелен восък. По-малките стаи бяха декорирани в стил Адам с изрисувани тавани и стени в бледи, пастелни тонове.

Това бе къщата-мечта на Софи. Във всичките й мечти за Бенедикт и техния измислен живот заедно, винаги си представяше, че живее в тази къща. Знаеше, че е глупаво, тъй като той бе втори син и нямаше да я наследи, но все пак това бе най-красивия дом, който някога бе виждала, а и в края на краищата не бе необходимо мечтите да са свързани с реалността. Ако искаше, можеше да си мечтае за двореца Кенсингтън, това бе нейно право. Разбира се, помисли си с иронична усмивка, не бе особено вероятно да види вътрешността на двореца Кенсингтън.

— На какво се усмихваш? — попита Бенедикт.

Тя не си направи труда да вдига поглед докато отговаряше:

— Замислям смъртта ти.

Той се ухили — не че го бе погледнала, но това бе една от онези усмивки, които можеше да усети по промяната в дишането му.

Мразеше факта, че бе толкова чувствителна към всеки детайл, особено след като имаше тайното подозрение, че и той изпитва същото по отношение на нея.

— Поне звучи забавно — отбеляза той.

— Кое? — попита тя и най-после отмести поглед от долния ръб на пердето, в който се взираше, като че ли от часове.

— Кончината ми — усмивката му бе дяволита и изпълнена с хумор. — Ако ще ме убиваш, то най-добре се забавлявай докато го правиш, защото бог знае, че аз няма да се забавлявам.

Тя зяпна.

— Ти си луд!

— Вероятно — небрежно сви рамене, преди да се отпусне на мястото си и да вдигне крака на седалката срещу себе си. — Все пак почти те отвлякох. Мисля, че това може да бъде определено като най-лудото нещо, което някога съм правил.

— Сега можеш да ме пуснеш — предложи тя, макар да знаеше, че той няма да го направи.

— Тук? В Лондон, където всеки момент могат да те нападнат разбойници? Би било изключително безотговорно от моя страна, не мислиш ли?

— Едва ли може да се сравни с това да ме отвлечеш против волята ми!

— Не те отвлякох — мързеливо зараглежда ноктите си. — Изнудих те. Има огромна разлика.

Каретата спря, което спести на Софи необходимостта да отговори. Бенедикт отметна пердето за последен път и после го пусна на мястото му.

— О! Ето ни и нас.

Софи го изчака да слезе и се премести към вратичката. За секунда се замисли дали да пренебрегне протегнатата му ръка и сама да скочи, но каретата бе доста висока и нямаше желание да се направи на глупачка като се препъне и падне на задните си части.

Би било хубаво да го обиди, но не и с цената на навехнат глезен. Пое ръката му с въздишка.

— Много умно от твоя страна — измърмори Бенедикт.

Софи го изгледа остро. Откъде знаеше за какво си мисли?

— Почти винаги зная какво мислиш.

Тя се препъна.

— Уау! — извика той и умело я хвана, преди да се приземи в канавката.

Задържа я секунда по-дълго, отколкото бе необходимо, преди да я пусне на тротоара. Софи имаше желание да каже нещо, но зъбите ѝ бяха стиснати толкова силно, че не позволяваха на думите да излязат.

— Иронията на съдбата не те ли убива? — усмихна се дяволито Бенедикт.

Тя с мъка отвори уста.

— Не, но като нищо може да убие теб.

Проклетникът се разсмя.

— Хайде. Ще те представя на майка ми. Сигурен съм, че тя ще намери някаква работа за теб.

— Може да няма свободни места — изтъкна Софи.

Той сви рамене.

— Тя ме обича. Ще намери.

Софи остана на мястото си, отказвайки да направи и крачка, преди да каже това, което искаше:

— Няма да бъда твоя любовница.

Изречението му бе забележително спокойно докато мърмореше:

— Да, това го каза.

— Не, имам предвид, че планът ти няма да успее.

Той я изгледа невинно.

— Имам план?

— О, моля те! — смъмри го тя. — Ще опиташ да отслабиш съпротивата ми с надеждата, че накрая ще се предам.

— Не съм си го и помислял.

— Сигурна съм, че си го мислиш доста често — измърмори тя.

Вероятно я бе чул, защото се засмя. Софи безмълвно скръсти ръце, нехаейки, че не изглежда особено представителна, застанала в подобна поза на тротоара. Така или иначе никой нямаше да обърне внимание на една прислужница, облечена в груби вълнени дрехи. Вероятно трябваше да престане да се мръщи и да подходи към тази нова работа по-оптимистично, но, по дяволите, точно в този момент искаше да е навъсена. Честно казано, беше си заслужила това право. Ако някой има право да е навъсен и недоволен, това бе тя.

— Бихме могли да стоим на тротоара цял ден — каза Бенедикт леко саркастично.

Тя понечи да го изгледа гневно, но в този момент осъзна къде са застанали. Това не беше Гросвенър Скуеър. Софи не бе сигурна къде точно се намират. Със сигурност бяха в Мейфеър, но къщата пред тях определено не бе онази, която бе посетила на бала с маски.

— Тъъ, това Бриджъртън Хаус ли е? — попита тя.

Той повдигна вежди.

— Откъде знаеш, че домът ми се нарича Бриджъртън Хаус?

— Ти го спомена.

Това, слава богу, бе вярно. Беше споменавал Бриджъртън Хаус и имението им в провинцията Обри Хол на няколко пъти в разговорите

им.

— О... — той изглежда прие отговора ѝ. — Ами не. Всъщност майка ми се изнесе от Бриджъртън Хаус преди около две години. Организира там последния си бал с маски и след това остави къщата на брат ми и съпругата му. Винаги е казвала, че ще се изнесе веднага щом той се ожени и създаде собствено семейство. Мисля, че първото му дете се роди само месец след като тя се премести.

— Момче или момиче? — попита тя, макар да знаеше отговора. Лейди Уисълдаун винаги информираше за подобни неща.

— Момче. Едмънд. По-рано тази година им се роди още един син — Майлс.

— Колко хубаво — измърмори Софи, макар да имаше чувството, че нещо е стиснало сърцето ѝ.

Тя вероятно нямаше да има собствени деца и това бе едно от най-тъжните неща, които ѝ се бе налагало да приеме. Децата изискваха съпруг, а за нея бракът бе химера. Не бе възпитавана за прислужница и имаше твърде малко допирни точки с повечето от мъжете, които срещаше всеки ден. Не че останалите прислужници не бяха добри и достойни хора, но ѝ бе трудно да си представи, че ще сподели живота си с някой, който не може да чете например.

Нямаше нужда да се жени за някой с много добро потекло, но дори и мъжете от средната класа бяха труднодостъпни. Никой уважаващ себе си търговец не би се оженил за прислужница.

Бенедикт я подкани с жест да го последва и тя го стори докато не достигнаха предното стълбище. Софи поклати глава.

— Ще използвам страничния вход.

Устните му се присвиха.

— Ще използваш предния вход.

— Ще използвам страничния — твърдо заяви тя. — Една благородна дама не би наела прислужница, която влиза през централния вход.

— Ти си с мен — изръмжа той. — Ще използваш предния вход.

Лек смях изскочи от устните ѝ.

— Бенедикт, едва вчера искаше да ти стана любовница. Би ли се осмелил да въведеш любовницата си през официалния вход, за да се запознае с майка ти?

Беше успяла да го обърка. Софи се ухили докато наблюдаваше изражението му. Не се беше чувствала толкова добре от дни.

— Изобщо — продължи най-вече за да го измъчва, — би ли я довел, за да се запознае с нея?

— Ти не си ми любовница — отсече той.

— Определено.

Брадичката му се издаде напред, а очите му се впиха в нейните с едва контролирана ярост.

— Ти си една проклетата малка прислужница — изрече с тих глас, — защото настоя да бъдеш такава. И в тази си роля дори и да си ниско в социалната стълбица, все пак си съвсем почитена. Достатъчно почитена за майка ми.

Усмивката на Софи избледня. Може би го бе притиснала твърде много.

— Добре — изръмжа Бенедикт, след като стана ясно, че тя няма да спори повече. — Ела с мен.

Софи го последва по стълбите. Това всъщност можеше да се окаже в нейна полза. Майката на Бенедикт със сигурност нямаше да наеме камериерка, която се осмелява да използва централния вход, и тъй като твърдо бе отказала да му бъде любовница, щеше да му се наложи да приеме поражението си и да ѝ позволи да се върне в провинцията.

Бенедикт спря пред вратата и я задържа, за да може Софи да мине пред него. Икономът се появи само след секунди.

— Уикъм — каза Бенедикт, — бъди така любезен да уведомиш майка ми, че съм тук.

— Със сигурност ще го сторя, мистър Бриджъртън — отвърна той. — А може ли да си позволя волността да ви уведомя, че тя бе доста любопитна относно местонахождението ви през изминалата седмица?

— Щях да бъда шокиран, ако беше другояче — отвърна Бенедикт.

Уикъм кимна към Софи, като се колебаеше между любопитство и презрение.

— Мога ли да я информирам и за пристигането на гостенката ви?

— Ако обичаш.

— А мога ли да я информирам относно нейната самоличност?

Софи погледна Бенедикт с любопитство, като се чудеше какво ли ще каже.

— Името ѝ е мис Бекет — отвърна той. — Тук е за да си търси работа.

Едната вежда на Уикъм се стрелна нагоре. Софи бе изненадана. Не мислеше, че е обичайно икономите да показват каквато и да е емоция.

— Като камериерка? — попита Уикъм.

— Като някаква — отвърна Бенедикт и в тона му започнаха да се усещат първите признаци на нетърпение.

— Много добре, мистър Бриджъртън — и икономът изчезна нагоре по стълбите.

— Той сякаш не смята, че това е много добре — прошепна Софи на Бенедикт като внимателно прикриваше усмивката си.

— Не Уикъм решава тук.

Софи изпусна една въздишка в стил „както кажеш“.

— Предполагам, че Уикъм не би се съгласил с думите ти.

Той я изгледа невярващо.

— Той е иконом.

— Аз съм прислужница. Зная всичко за икономите. Повече от теб, ако смея да отбележа.

Очите му се присвиха.

— Но не се държиш като другите прислужници, които познавам.

Тя сви рамене и се престори, че разглежда един натюрморт на стената.

— Вие предизвиквате най-лошото у мен, мистър Бриджъртън.

— Бенедикт — изсъска той. — Преди ме наричаше с малкото ми име. Използвай го и сега.

— Майка ви всеки момент ще слезе по стълбите — напомни му тя, — а вие настоявате тя да ме наеме като прислужница. Колко от слугите ви наричат с малкото ви име?

Бенедикт я изгледа гневно и тя разбра, че осъзнава правотата ѝ.

— Не може и по двата начина, мистър Бриджъртън — каза тя и си позволи да се усмихне леко.

— Аз исках нещата да стоят само по един начин — изръмжа той.

— Бенедикт!

Софи вдигна поглед и видя една дребна, елегантна жена, която слизаше по стълбите. Косата ѝ бе по-светла от тази на Бенедикт, но от чертите ѝ ясно личеше, че е негова майка.

— Майко! — възкликна той и се тръгна, за да я посрещне в основата на стълбището. — Радвам се да те видя.

— Аз щях да се радвам повече — отвърна тя, — ако знаех къде беше през изминалата седмица. Последното, което чух бе, че си отишъл на партито на Кавендър, а после всички се завърнаха без теб.

— Тръгнах си от там рано — отговори той, — и отидох в „Моята къща“.

Майка му въздъхна.

— Вероятно не мога да очаквам да ме уведомяваш за всяко свое действие, след като вече си на тридесет.

Бенедикт ѝ се усмихна снизходително, а тя се обърна към Софи.

— Това трябва да е твоята мис Бекет.

— Да — отвърна Бенедикт. — Тя ми спаси живота докато бях в „Моята къща“.

Софи започна:

— Аз не...

— Напротив — ловко се намеси той. — Разболях се докато карах файтона в дъжда и тя се грижеше за мен докато оздравея.

— Щяхте да се възстановите и без мен — настоя Софи.

— Но не — думите на Бенедикт бяха насочени към майка му, — толкова бързо и лесно.

— Семейство Крабтрий не бяха ли у дома? — попита Вайълет.

— Не и когато пристигнахме — отвърна Бенедикт.

Майка му погледна Софи с толкова очевидно любопитство, че той се принуди да обясни:

— Мис Бекет работеше при семейство Кавендър, но определени обстоятелства направиха оставането ѝ там невъзможно.

— Аз... разбирам — неубедително изрече Вайълет.

— Синът ви ме спаси от възможно най-лошата съдба — тихо каза Софи. — Дължа му огромна благодарност.

Бенедикт я погледна изненадано. Предвид враждебността ѝ към него, не бе очаквал доброволно да му направи комплимент. А вероятно трябваше — тя имаше високи принципи и не би позволила на гнева да

влие върху честността ѝ. Това бе едно от нещата, които най-много харесваше у нея.

— Разбирам — повтори Вайълет, този път доста по-убедено.

— Надявах се да можеш да ѝ намериш работа в домакинството си — каза Бенедикт.

— Не и ако това ви затруднява — побърза да добави Софи.

— Не — бавно произнесе Вайълет, а очите ѝ с любопитство се спряха на лицето на Софи. — Не, изобщо няма да ме затрудни, но...

Бенедикт и Софи се приведоха напред в очакване на остатъка от изречението.

— Срещали ли сме се? — внезапно попита лейди Бриджъртън.

— Не мисля — леко заекна Софи. Как би могла да си помисли, че я познава? Беше сигурна, че пътищата им не се бяха пресекли на бала с маски. — Не мога да си представя как бихме могли.

— Сигурна съм, че сте права — махна с ръка тя, — но у вас има нещо смътно познато. Вероятно просто съм срещала някой, с когото си приличате. Постоянно се случва.

— Особено на мен — обади се Бенедикт с дяволита усмивка. Лейди Бриджъртън погледна сина си с несъмнена обич.

— Не е моя вината, че всичките ми деца забележително много си приличат.

— Ако не можем да виним теб — попита Бенедикт, — то кого тогава?

— Единствено баща си — енергично отвърна тя и се обърна към Софи. — Всички приличат на покойния ми съпруг.

Софи знаеше, че трябва да замълчи, но моментът бе толкова прекрасен, че каза:

— Мисля, че синът ви прилича на вас.

— Наистина ли? — Вайълет плесна с ръце от удоволствие. — Колко прекрасно. А аз винаги съм смятала, че съм просто средство за възпроизводството на семейство Бриджъртън.

— Майко!

Тя въздъхна.

— Твърде свободно ли говоря? Правя го все по-често с напредването на възрастта.

— Съвсем не си възрастна, майко.

Тя се усмихна.

— Бенедикт, защо не отидеш да видиш сестрите си докато аз заведа твоята мис Бенет...

— Бекет — прекъсна я той.

— Да, разбира се — измърмори майка му. — Ще я заведа горе и ще я настаня.

— Просто ме заведете при икономката — каза Софи. Бе изключително странно господарката на къщата да се занимава с наемането на прислужница. Цялата тази ситуация бе необичайна, като се започне с молбата на Бенедикт да бъде наета, но най-странното беше, че лейди Бриджъртън лично се интересува от нея.

— Сигурна съм, че мисис Уоткинс е заета — каза тя. — А и мисля, че се нуждаем от камериерка за горния етаж. Имате ли някакъв опит на подобна длъжност? — Софи кимна. — Чудесно! Така си и мислех. Говорите много правилно.

— Майка ми беше икономка — автоматично изрече Софи. — Работеше при едно много щедро семейство и... — спря ужасено, когато със закъснение си спомни, че е казала на Бенедикт истината — че майка ѝ бе умряла при раждането ѝ. Погледна го нервно и той ѝ отвърна с едва забележимо, подигравателно повдигане на брадичката, с което тихомълком ѝ каза, че няма да разобличи лъжата ѝ.

— Семейството, при което работеше, бе много щедро — продължи тя и облекчено издиша, — и ми позволяваха да споделям много от уроците на дъщерите им.

— Разбирам — каза лейди Бриджъртън. — Това обяснява много неща. Трудно ми е да повярвам, че сте била обикновена прислужница. Очевидно сте достатъчно образована, за да заемете по-висока позиция.

— Тя чете доста добре — каза Бенедикт.

Софи изненадано го погледна, но той не ѝ обърна внимание, а вместо това се обърна към майка си:

— Четеше ми докато се възстановявах.

— А умеете ли да пишете? — попита лейди Бриджъртън.

Софи кимна.

— Почеркът ми е доста приемлив.

— Чудесно. Винаги е добре да имаш на разположение допълнителен помощник, когато се разпращат покани. По-късно през лятото ще организираме бал. Две от дъщерите ми ще дебютират тази

година — обясни тя на Софи. — Надявам се, че една от тях ще си избере съпруг, преди да е свършил Сезонът.

— Не мисля, че Елоиз иска да се омъжи — вмъкна Бенедикт.

— Замълчи! — нареди майка му.

— Подобно изявление наоколо е светотатство — обърна се Бенедикт към Софи.

— Не го слушайте — каза лейди Бриджъртън и се отправи към стълбите. — Хайде, елате с мен, мис Бекет. Как казахте, че е малкото ви име?

— София. Софи.

— Ела с мен, Софи. Ще те представя на момичетата. Освен това — добави тя и сбърчи нос от неудоволствие, — ще ти намерим нещо ново за обличане. Не мога да позволя някоя от камериерките ни да е облечена толкова зле. Хората ще си помислят, че не ти даваме прилична заплата.

Софи никога не бе смятала, че членовете на висшето общество се притесняват дали заплащането на слугите им е справедливо и щедростта на лейди Бриджъртън я развълнува.

— Ти — каза тя на сина си, — ме изчакай долу. Двамата трябва да обсъдим доста неща.

— Треперя от страх — безизразно отвърна той.

— Не зная кой ще ме довърши пръв — той или брат му — измърмори лейди Бриджъртън.

— Кой брат? — попита Софи.

— Който и да е. И двамата. И тримата. Всички са негодници. До един.

Очевидно обаче бяха негодници, които тя обичаше. Личеше си от начина, по който говореше; по очите ѝ, които бяха светнали от радост, когато бе видяла сина си.

Това изпълни Софи с тъга и завист. Колко различен можеше да бъде животът ѝ, ако майка ѝ бе преживяла раждането. Нямахше да са почтени — мисис Бекет като любовница, а Софи — копеле, но ѝ се щеше да вярва, че майка ѝ я обича.

А това бе повече от всичко, което бе получила, от който и да е друг възрастен, включително от баща си.

— Хайде, Софи — енергично я подкани лейди Бриджъртън.

Тя я последва нагоре по стълбите и се зачуди, защо след като просто започваше нова работа, се чувстваше така сякаш се сдобива с ново семейство.

Чувстваше се... добре.

Беше изминало много, много време, откакто бе усещала нещо подобно.

ГЛАВА 14

„Розамунд Рейлинг се кълне, че е видяла Бенедикт Бриджъртън в Лондон. Настоящият автор е склонен да повярва на истинността на това твърдение — мис Рейлинг е в състояние да забележи един неженен мъж сред петдесет други.

За нейно нещастие обаче, засега не успява да си хване такъв.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 12 май 1817

Бенедикт едва бе направил и две крачки към дневната, когато сестра му Елоиз хукна през коридора към него. Като всички Бриджъртън и тя имаше гъста, кестенява коса и широка усмивка. За разлика от Бенедикт обаче, очите ѝ бяха яснозелени — същия нюанс като тези на брат им Колин.

Стори му се, че много приличат на очите на Софи.

— Бенедикт! — извика тя и буйно обви ръце около него. — Къде беше? Майка мърмори цяла седмица и се чуди къде изчезна.

— Странно, когато говорих с нея преди две минути, мърморенето беше по твой адрес и се чудеше кога най-последно възнамеряваш да се омъжиш.

Елоиз направи физиономия.

— Когато срещна мъж, който си заслужава брака, ето тогава. Искане ми се някой нов да пристигне в града. Имам чувството, че срещам все едни и същи стотина души отново и отново.

— Ти наистина срещаш едни и същи стотина души отново и отново.

— Именно — каза тя. — В Лондон не останаха тайни. Вече знам всичко за всички.

— Наистина ли? — попита Бенедикт с немалко сарказъм.

— Подигравай ми се, колкото искаш — отвърна тя и размаха пръст по начин, който майка им със сигурност би определила като неподходящ за една дама, — но аз не преувеличавам.

— Дори мъничко? — ухили се той.

Тя му се намръщи.

— Къде беше през изминалата седмица?

Младият мъж влезе в салона и се отпусна на едно канапе. Вероятно трябваше да я изчака да седне, но все пак тя му беше сестра и никога не бе считал за нужно да спазва всички протоколни изисквания, когато бяха насаме.

— Ходих на партито на Кавендър — отговори Бенедикт и вдигна краката си на една ниска масичка. — Беше отвратително.

— Майка ще те убие, ако те хване с вдигнати крака — отбеляза Елоиз и седна на един стол до него. — И защо беше толкова ужасно?

— Заради компанията — погледна краката си и реши да ги остави там, където са. — Никога не съм срещал по-скупна сбирщина мързеливи идиоти.

— Щом казваш.

Бенедикт вдигна вежди при саркастичните й думи.

— Забранявам ти да се омъжваш за някой от присъствалите там.

— Заповед, която няма ми да ми е трудно да изпълня — сестра му започна да потупва с ръце по облегалките на стола си.

Бенедикт не можа да сдържи усмивката си. Както винаги, Елоиз беше кълбо от енергия.

— Само че — присви очи тя, — това не обяснява къде беше цяла седмица.

— Някой да ти е казал, че си изключително любопитна?

— О, през цялото време. Къде беше?

— И упорита.

— Неизбежно е. Къде беше?

— Споменах ли, че обмислям да инвестирам в компания, която произвежда намордници за хора?

Тя го замери с една възглавница.

— Къде беше?

— Всъщност — той внимателно хвърли възглавницата обратно към нея, — отговорът изобщо не е интересен. Бях в „Моята къща“ и се

възстановявах от неприятна настинка.

— Мислех, че вече се беше възстановил.

Той я изгледа, а изражението му бе смесица от възхищение и неприязън.

— Откъде знаеш?

— Аз знам всичко, вече трябваше да си го разбрал — ухили се тя. — Настинките могат да бъдат наистина ужасни. Пак ли се влоши?

Той кимна.

— След като карах файтона в дъжда.

— Е, това не е било много умно от твоя страна.

— Има ли някаква причина — той се огледа из стаята сякаш задаваше въпроса на някой друг, а не на Елоиз, — да позволя да бъда обиждан от малката си сестричка?

— Вероятно защото се справям с това толкова добре — тя ритна крака му в опит да го свали от масичката. — Сигурна съм, че майка ще дойде всеки момент.

— Не, няма — отвърна Бенедикт. — Заета е.

— С какво?

Той махна с ръка към тавана.

— Развежда новата камериерка.

Елоиз се изправи в стола.

— Имаме нова камериерка? Никой не ми е казал.

— О, небеса — провлече той, — случило се е нещо, а Елоиз не знае.

Тя се отпусна в стола и отново ритна крака му.

— Домашна прислужница? Камериерка? Кухненска?

— Какво те интересува?

— Винаги е добре човек да знае как стоят нещата.

— Мисля, че камериерка.

На Елоиз ѝ отне половин секунда, за да осмисли думите му.

— И откъде знаеш?

Бенедикт реши, че може да ѝ каже истината. Бог му бе свидетел, че тя щеше да разбере цялата история до изгрев, дори и сега да не ѝ отговореше.

— Защото аз я доведох.

— Камериерката?

— Не, майка. Разбира се, че камериерката.

— И откога се занимаваш с наемането на прислуга?

— Откакто тази конкретна млада дама почти ми спаси живота като се грижеше за мен докато бях болен.

Елоиз зяпна.

— Толкова ли беше болен?

Можеше да я остави да вярва, че е бил почти на смъртно легло. Малко загриженост и съчувствие щяха да са му от полза следващия път, когато се наложеше да я придума да направи нещо.

— И по-добре съм бил — отвърна любезно. — Къде отиваш?

Тя вече се бе изправила.

— Да намеря майка и да се запозная с новата камериерка. Вероятно ще се грижи за мен и Франческа, след като Мари я няма.

— Изгубили сте камериерката си?

Елоиз се намръщи.

— Изостави ни заради онази противна лейди Пенууд.

Бенедикт се ухили на описанието. Много добре си спомняше единствената си среща с въпросната дама и бе останал със същото впечатление.

— Лейди Пенууд е известна с лошото отношение към прислугата си. Смени вече три камериерки тази година. Открадна тази на мисис Федърингтън направо изпод носа ѝ, но бедното момиче издържа едва две седмици.

Бенедикт търпеливо изслуша тирадата на сестра си, изненадан, че изобщо се интересува от това. Странно, но всъщност го интересуваше.

— Мари ще се върне с подвита опашка след седмица и ще ни моли да я вземем обратно, помни ми думите — заяви Елоиз.

— Никога не забравям думите ти — отвърна той, — просто невинаги се интересувам от тях.

— Ти — размахва пръст сестра му, — ще съжаляваш, че си казал това.

Той поклати глава със слаба усмивка.

— Съмнявам се.

— Хмм... Качвам се горе.

— Приятно изкарване.

Тя му се изплези, което определено не бе уместна постъпка за изискана дама на двадесет и една, и излезе. Бенедикт успя да се

наслади само на три минути уединение преди в коридора отново да се чуят ритмично приближаващи се стъпки. Вдигна поглед към вратата и видя майка си.

Веднага се изправи. Човек може да пренебрегне някои изисквания на етикета в присъствието на сестра си, но никога пред майка си.

— Видях краката ти на масичката — каза Вайълет, преди дори да бе успял да отвори уста.

— Просто полирах повърхността с ботушите си.

Тя вдигна вежди, отправи се към стола, който Елоиз бе освободила и седна.

— Добре, Бенедикт — изрече с изключително сериозен глас. — Коя е тя?

— Имаш предвид мис Бекет — Вайълет кимна. — Не знам нищо, с изключение на това, че работеше за семейство Кавендър и синът им определено не се отнасяше с нея както подобава.

Вайълет пребледня.

— Той дали... О, боже! А тя...

— Не мисля — мрачно изрече Бенедикт. — Всъщност сигурен съм, че не е. Но не защото не е опитал.

— Горкичката! Какъв късмет е имала, че си бил там, за да я спасиш.

Бенедикт откри, че му е неприятно да си припомня нощта на моравата на семейство Кавендър. Макар всичко да бе завършило благополучно, не можеше да спре да премисля всички възможни развития. Ако не се бе появил навреме? Ако Кавендър и приятелите му бяха по-малко пияни и по-упорити? Софи можеше да бъде изнасилена. Софи *щеше* да бъде изнасилена. Сега, когато вече я познаваше и се интересуваше от нея, от самата мисъл за това го побиваха тръпки.

— Е — каза Вайълет, — тя не е тази, за която се представя. Сигурна съм в това.

Бенедикт се стегна.

— Защо го казваш?

— Твърде образована е за камериерка. Работодателите на майка й може и да са й позволявали да споделя някои от уроците на дъщерите им, но всички? Съмнявам се. Бенедикт, момичето говори френски.

— Така ли?

— Е, не мога да бъда сигурна — призна майка му, — но я хванах да гледа към една книга на френски върху писалището на Франческа.

— Гледането не е като четенето, майко.

Тя го изгледа сърдито.

— Казвам ти, че видях как очите ѝ се движат. Четеше.

— Щом казваш, сигурно си права.

Очите на Вайълет се присвиха.

— Това сарказъм ли беше?

— Обикновено — изрече Бенедикт с усмивка, — бих казал „да“, но в този случай говоря напълно сериозно.

— Може би е отритната дъщеря на някое благородно семейство.

— Отритната?

— Защото е родила дете — обясни тя.

Бенедикт не бе свикнал майка му да бъде толкова откровена.

— Тъъ, не — каза, като си спомни твърдия отказ на Софи да му стане любовница. — Не мисля.

И след това си каза... защо не? Може би отказваше да създаде незаконно дете, защото вече имаше едно и не искаше да повтара същата грешка.

Внезапно му загорча. Ако Софи бе родила дете, значи бе имала любовник.

— Или може би — продължи Вайълет с предположенията — е незаконородено дете на някой благородник.

Това бе доста по-правдоподобно... и по-приемливо.

— Ако е така, бих предположил, че ще ѝ е оставил достатъчно средства, за да не се налага да работи като камериерка.

— Много мъже напълно пренебрегват издънките си — каза майка му и лицето ѝ се намръщи от отвращение. — Кое е направо скандално.

— По-скандално от факта, че изобщо имат издънки?

Вайълет изглеждаше раздразнена.

— А и ако тя е копеле на някой благородник — Бенедикт се облегна и праметна глезен върху другото си коляно — и той се е грижил за нея достатъчно, че да ѝ осигури добро образование, тогава защо сега няма и петаче?

— Хм, имаш право — Вайълет потупа бузата си с показалец и прехапа устни. — Не се бой — каза накрая, — ще разбере

самоличността ѝ до месец.

— Бих ти препоръчал да помолиш за помощ Елоиз — сухо каза синът ѝ.

Тя замислено кимна.

— Добра идея. Това момиче е в състояние да накара дори Наполеон да разкрие тайните си.

Бенедикт се изправи.

— Трябва да вървя. Изморен съм от пътя и ми се иска да се прибера.

— Винаги можеш да останеш тук.

Той ѝ подари една полуусмивка. Най-много от всичко майка му обичаше децата ѝ да са наблизко.

— Трябва да се прибера — той наведе се и я целуна по бузата. — Благодаря, че прие Софи на работа.

— Имаш предвид мис Бекет? — попита Вайълет и многозначително изви устни.

— Софи, мис Бекет — каза Бенедикт, като се престори на равнодушен. — Наричай я както желаш.

Обърна се и пропусна да види широката усмивка, озарила лицето на майка му.

* * *

Софи знаеше, че не трябва да свиква с удобството на Бриджъртън Хаус — нали щеше да си тръгне при първа възможност — но щом огледа стаята, която определено бе най-хубавата, получавана някога от прислужница, и помисли за приятелското отношение на лейди Бриджъртън и спокойната ѝ усмивка...

Просто не можа да се сдържи да не си пожелае това да продължи вечно.

Ала беше невъзможно. Знаеше го, както знаеше, че името ѝ е София Мария Бекет, а не София Мария Гънингсуърт. Преди всичко, защото винаги съществуваше опасността да срещне Араминта, особено след като лейди Бриджъртън я бе повишила от домашна прислужница в камериерка. Една камериерка би могла да играе ролята на придружител при разходки навън, при посещения на места, където

Араминта и момичетата биха могли да присъстват. А Софи не се и съмняваше, че мащехата ѝ би намерила начин да направи живота ѝ истински ад. Мразеше я по начин, който не бе подвластен на здравия разум и минаваше всякакви разумни граници. Ако видеше Софи в Лондон, не би се задоволила само да я пренебрегне. Омразата ѝ беше толкова силна, че без съмнение щеше да лъже, мами и краде, само за да усложни живота ѝ.

Обаче, ако Софи трябваше да бъде честна пред себе си, истинската причина да не може да остане в Лондон не беше Араминта. Беше Бенедикт. Как би могла да го избягва, след като работеше в дома на майка му? Точно сега му беше бясна — и това бе слабо казано — но дълбоко в себе си знаеше, че този гняв ще бъде краткотраен. Как би успяла да му устоява ден след ден, когато дори само вида му я караше да омеква от копнеж? Някой ден, съвсем скоро, той щеше да ѝ се усмихне с онази своя крива усмивка и тя щеше да се окаже с пръсти вкопчени в някоя мебел в опит да не се разтопи и да се превърне в жалка локва на пода. Беше се влюбила в грешния човек. Никога не би могла да го има при своите условия, а отказваше да бъде с него при неговите. Беше безнадеждно.

Енергично почукване по вратата спаси Софи от депресиращите мисли. Тя извика:

— Да.

Вратата се отвори и лейди Бриджъртън влезе в стаята. Софи мигновено скочи на крака и направи реверанс.

— Имате ли нужда от нещо, милейди? — попита.

— Не, съвсем не — отвърна тя. — Просто проверявам дали си се настанила. Нуждаеш ли се от нещо?

Софи примигна. Лейди Бриджъртън питаше *нея* дали има нужда от нещо? Това противоречеше на обичайните отношения дама-камериерка.

— Ами, не, благодаря ви — успя да промълви. — Ще се радвам да донеса нещо на вас, ако имате нужда.

Лейди Бриджъртън махна с ръка.

— Не. Недей да мислиш, че трябва да правиш нещо за нас днес. Предпочитам да се настаниш, за да не се разсейваш, когато започнеш.

Софи погледна малката си чанта.

— Нямам много за разопаковане. А и наистина, бих се радвала да започна работа веднага.

— Глупости. Вече е почти края на деня и не планираме да излизаме тази вечер. Момичетата и аз се справяхме само с една камериерка през изминалата седмица, определено ще преживеем още една вечер.

— Но...

Лейди Бриджъртън се усмихна.

— Не спори, моля те. Да ти дам един последен свободен ден е най-малкото, което мога да направя, след като си спасила сина ми.

— Сторих много малко — каза Софи. — Той щеше да се оправи и без мен.

— И все пак си му помогнала, когато е имал нужда, и затова съм ти длъжница.

— Удоволствието беше мое. Това бе най-малкото, което му дължах след всичко, което той направи за мен.

За голяма нейна изненада лейди Бриджъртън седна на стола зад писалището. Писалище! Софи все още се опитваше да го проумее. Коя камериерка някога е била благословена с писалище?

— Кажете ми, Софи — каза лейди Бриджъртън с обезоръжаваща усмивка, която веднага ѝ напомни за тази на Бенедикт, — откъде си?

— От Източна Англия — отвърна тя, тъй като не виждаше причина да лъже. Семейство Бриджъртън бяха от Кент, не беше особено вероятно дамата да познава добре Норфолк, където бе израснала Софи. — Не много далеч от Сандрингам, ако знаете къде се намира.

— Всъщност знам. Не съм била там, но съм чувала, че сградата е прекрасна.

Софи кимна.

— Така е. Разбира се, аз никога не съм влизала. Но отвън е много красива.

— Къде работеше майка ти?

— Блекхийт Хол — отвърна Софи. Лъжата се изплъзна лесно от устните ѝ. Достатъчно често ѝ бяха задавали този въпрос и отдавна бе избрала име на измисления си дом. — Познато ли ви е?

Лейди Бриджъртън сви вежди.

— Не, не мисля.

— Малко на север от Суафхам.

Дамата поклати глава.

— Не, не го зная.

Софи нежно ѝ се усмихна.

— Малко хора са чували за него.

— Имаш ли братя или сестри?

Софи не бе свикнала работодателите ѝ да проявяват такова любопитство към личния ѝ живот; обикновено се интересуваха само от опита и препоръките ѝ.

— Не — отвърна. — Само аз съм.

— О! Е, поне си имала компанията на момичетата, чиито уроци си споделяла. Това трябва да е било хубаво.

— Беше забавно — излъга Софи. Всъщност да учи заедно с Розамунд и Поузи бе истинско мъчение. Много повече ѝ харесваха самостоятелните уроци, които бе имала с гувернантката си, преди идването им в Пенууд Парк.

— Трябва да кажа, че е било много щедро от страна на работодателите на майка ти... съжалявам — лейди Бриджъртън млъкна и сбърчи чело, — как спомена, че се казват?

— Гренвил.

Челото ѝ отново се набръчка.

— Не ги познавам.

— Те не идват често в Лондон.

— О, ами това обяснява нещата. Както казвах, много щедро от тяхна страна да ти позволят да споделяш уроците на дъщерите им. Какво си учила?

Софи замръзна, несигурна дали лейди Бриджъртън я разпитва или просто се интересува. Никой никога не си бе правил труда да се разрови толкова надълбоко във фалшивото минало, което си бе създала.

— Ами, обичайните предмети — започна да увърта. — Аритметика и литература. История, малко митология. Френски.

— Френски? — лейди Бриджъртън изглеждаше доста изненадана. — Колко интересно! Учителите по френски могат да бъдат доста скъпи.

— Гувернантката говореше френски — обясни Софи. — Така че не се заплащаше допълнително.

— Как е френският ти?

Софи нямаше намерение да казва истината, а именно, че е перфектен. Или почти перфектен. През последните няколко години не бе имала възможност да го практикува и бе изгубила част от лекотата, с която го говореше.

— Приемлив — каза. — Достатъчно добър, за да мина за френска камериерка, ако това е желанието ви.

— О, не — лейди Бриджъртън весело се засмя. — За бога, не. Зная, че сега това е модерно, но никога не бих те молила да изпълняваш задълженията си докато се опитваш да не забравяш да говориш с френски акцент.

— Много предвидливо от ваша страна — каза Софи, като се опитваше да не показва подозрителността си. Беше сигурна, че лейди Бриджъртън е прекрасна дама, трябваше да е такава, за да отгледа такова семейство. Но никой не беше чак толкова добър.

— Е... О, добър ден, Елоиз. Какво те води тук?

Софи погледна към вратата и видя момиче, което можеше да принадлежи единствено към семейство Бриджъртън. Гъстата ѝ кестенява коса бе елегантно навита на тила, а устата ѝ бе широка и изразителна, точно като на Бенедикт.

— Бенедикт ми каза, че имаме нова камериерка — каза Елоиз.

Лейди Бриджъртън кимна към Софи.

— Това е Софи Бекет. Точно разговаряхме. Мисля, че ще се разбираме прекрасно.

Елоиз погледна странно майка си — или поне Софи реши така. Може би имаше някаква вероятност момичето винаги да хвърля на майка си подобни леко подозрителни, леко объркани коси погледи, но Софи не мислеше, че е така.

— Брат ми спомена, че си спасила живота му — каза Елоиз и премести поглед от майка си към новата камериерка.

— Преувеличава — лека усмивка се появи на устните на Софи.

Елоиз ѝ хвърли изненадващо пронизателен поглед и Софи остана с неясното впечатление, че анализира усмивката ѝ, като се опитва да реши дали се подиграва на Бенедикт и ако е така дали е просто на шега или е грубост.

Времето като че ли спря и накрая Елоиз изви устни в изненадващо дяволита усмивка.

— Мисля, че майка ми е права. Ще се разбираме прекрасно.
На Софи ѝ се стори, че е преминала някакъв жизненоважен изпит.

— Запозна ли се с Франческа и Хаясинт? — попита Елоиз.

Софи поклати глава и в същия момент лейди Бриджъртън каза:

— Те не са у дома. Франческа отиде да посети Дафни, а Хаясинт е у семейство Федърингтън. Тя и Фелисити като че ли са се сдобрили и отново са неразделни.

Елоиз се изкикоти.

— Бедната Пенелопе. Сигурна съм, че се е радвала на малко тишина и спокойствие докато Хаясинт не ги посещаваше. Признавам, че на мен ми беше приятно да си почина от Фелисити.

Лейди Бриджъртън се обърна към Софи и обясни.

— Дъщеря ми Хаясинт най-често може да бъде открита в дома на най-добрата си приятелка Фелисити Федърингтън. А когато не е там, то Фелисити може да бъде намерена тук.

Софи се усмихна и кимна докато се чудеше защо споделят подобни неща с нея. Държаха се така сякаш бе член от семейството, нещо, което дори собствените ѝ роднини не бяха правили. Беше много странно. Странно и чудесно.

Странно, чудесно и... ужасно. Защото не можеше да продължи. Но вероятно би могла да остане за известно време. Не много. Няколко седмици... може би дори месец. Колкото да постави делата и мислите си в ред. Колкото да се отпусне и да се престори, че е нещо повече от прислужница. Знаеше, че никога не би могла да бъде част от семейство Бриджъртън, но навярно можеше да бъде техен приятел. Беше изминало толкова много време, откакто бе имала приятел.

— Нещо не е наред ли, Софи? — попита лейди Бриджъртън. — В окото ти има сълза.

Тя поклати глава.

— Просто прашинка — измърмори и се престори, че се заема с разопаковането на малкото си вещи. Знаеше, че никой не ѝ повярва, но това не я интересуваше особено. И макар да нямаше представа, какво ще се случи от този момент нататък, имаше странното чувство, че животът ѝ току-що е започнал.

ГЛАВА 15

„Настоящият автор е уверен, че мъжката част от читателите няма да се заинтересува от информацията, която следва в тази рубрика, затова им позволяваме да я прескочат. Но нека уведомя дамите, че напоследък семейство Бриджъртън също е въввлечено в битката на камериерките, която бушува през целия Сезон между лейди Пенууд и мисис Федърингтън. Изглежда камериерката, която се е грижила за младите дами Бриджъртън е избягала при Пенууд, за да замени онази, която е дотичала обратно в домакинството на Федърингтън, след като лейди Пенууд я е принудила да излъска триста чифта обувки.

Що се отнася до другите новини относно семейство Бриджъртън — Бенедикт Бриджъртън наистина се е завърнал в Лондон. Изглежда се е разболял докато е бил в провинцията, което е наложило удължаването на престоя му там. На човек му се иска да имаше някое по-пикантно обяснение — особено, след като настоящия автор, си изкарва прехраната с писането на интересни истории, но за съжаление това е всичко.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 14 май 1817

До следващата сутрин Софи се бе запознала с пет от седемте братя и сестри на Бенедикт. Елоиз, Франческа и Хаясинт все още живееха с майка си, Антъни се бе отбил на закуска с малкия си син, а Дафни, която сега бе херцогиня на Хейстингс, бе повикана, за да помогне на лейди Бриджъртън с плановете за бала за края на Сезона. Единствените членове на семейството, с които не се бе срещнала бяха

Грегори, който бе в Итън, и Колин, който по думите на Антъни бе „Бог знае къде“.

Макар че ако искаше да бъде абсолютно точна, Софи вече бе срещала Колин — две години по-рано на бала с маски. Изпита силно облекчение, когато разбра, че той не е в града. Съмняваше се, че би я разпознал, все пак Бенедикт не бе успял, но някак си самата мисъл да го срещне отново бе доста обезпокоителна. Не че това би имало значение, помисли си тъжно. Напоследък всичко бе доста обезпокоително.

За Софи не беше изненадващо, че на следващата сутрин Бенедикт се появи за закуска. Тя би трябвало да успее да го избегне напълно, само че той се шляеше в коридора, когато тя се опита да стигне до кухнята, където имаше намерение да закуси заедно с останалите от прислугата.

— Как мина нощта ти в Номер Шест на Брутън Стрийт? — попита той с мързелива, мъжествена усмивка.

— Прекрасно — отвърна Софи и отстъпи встрани, за да може да го заобиколи безопасно.

Понечи да го подмине от ляво, но той пристъпи бързо напред и ѝ препречи пътя.

— Много се радвам, че ти е било приятно — любезно каза Бенедикт.

Софи отстъпи назад и натърти:

— Беше.

— Разведоха ли те из къщата? — попита той, облягайки се на масата, така че да ѝ попречи да продължи по пътя си.

— Икономката го стори.

— А из земите?

— Няма земи.

Усмихна ѝ се, а кафявите му очи я гледаха с топлина и нежност.

— Има градина.

— С размера на банкнота от една лира — отвърна тя.

— И все пак...

— Все пак — прекъсна го Софи, — трябва да закуся.

Той галантно се отдръпна встрани и промърмори:

— До следващия път.

Софи остана със смътното чувство, че следващият път ще бъде много, много скоро.

* * *

Тридесет минути по-късно Софи се измъкна бавно от кухнята, като почти очакваше Бенедикт да изскочи иззад някой ъгъл. Е, може би не почти. Като имаше предвид, че едва успява да си поема дъх, тя направо го очакваше.

Само че той не бе там. Тръгна бавно напред. Сигурно щеше всеки момент да се спусне от засада по стълбите... Все още нямаше никаква следа от него. Софи отвори уста и след това прехапа език, когато осъзна, че бе на път да извика името му.

— Глупаво момиче — измърмори.

— Кой е глупав? — попита Бенедикт. — Определено не и *ти*.

Тя едва не подскочи.

— Откъде се появихте? — попита, след като успя да поуспокои дишането си.

— От тук — отвърна той съвсем невинно и посочи една отворена врата.

— Значи сега ще ме дебнете по килерите?!

— Разбира се, че не — изглеждаше обиден. — Това е стълбище.

Софи надникна зад него. Беше страничното стълбище. Стълбището за прислугата. Определено не бе място, където член на семейството би се разхождал случайно.

— Често ли се промъквате по страничното стълбище? — попита тя и скръсти ръце.

Той се наведе напред, колкото да я накара да се почувства леко притеснена, и макар че не би го признала дори пред себе си — леко развълнувана.

— Само, когато причаквам някого.

Тя се опита да мине покрай него.

— Трябва да се залавям за работа.

— Сега?

Софи стисна зъби.

— Да, сега.

— Но Хаясинт закусва. Едва ли можеш да ѝ направиш прическа докато закусва.

— Освен нея се грижа и за Елоиз и Франческа.

Той сви рамене и невинно се усмихна.

— Те също закусват. Наистина няма какво да правиш.

— Което само показва колко малко знаете за това как се изкарват пари с труд — изстреля тя в отговор. — Трябва да гладя, да шия, да лъскам...

— Карат те да лъскаш среброто?

— Обувките! — направо изкрещя. — Трябва да лъскам обувки.

— О! — той се наведе назад, опря рамо на стената и скръсти ръце. — Звучи скучно.

— Скучно е — изръмжа тя и се опита да не обръща внимание на сълзите, които внезапно изпълниха очите ѝ. Знаеше, че животът ѝ е скучен, но бе болезнено да го чуе от някой друг. Едното ъгълче на устата му се изви в мързелива, прелъстителна усмивка.

— Знаеш, че не е необходимо животът ти да бъде скучен.

Тя се опита да го заобиколи отново.

— Предпочитам да е такъв.

Той величествено махна с ръка, давайки ѝ знак да мине.

— Щом така желаш.

— Да — но думата не прозвуча толкова твърдо, колкото бе възнамерявала. — Така искам — натърти отново. Е, добре, нямаше смисъл да се самозалъгва. Не го искаше. Поне не напълно. Но така трябваше да бъде.

— Мен ли се опитваш да убедиш или себе си? — меко попита той.

— Дори няма да удостоя този въпрос с отговор — отвърна тя, но не посмя да срещне погледа му.

— Тогава е най-добре да се качваш горе — той вдигна вежди, понеже тя не помръдна. — Сигурен съм, че имаш много обувки за лъскане.

Софи хукна по стълбите, без да поглежда назад.

* * *

Следващия път я откри в градината — малко зелено кътче, което съвсем наскоро сполучливо и леко подигравателно бе оприличила на банкнота от една лира. Сестрите Бриджъртън бяха отишли на посещение при сестрите Федърингтън, а майка им си почиваше. Софи бе изгладила и приготвила роклите им за вечерното светско събитие, панделките за косите бяха избрани и бе лъснала достатъчно обувки за поне седмица напред.

Тъй като бе свършила всичката си работа, Софи реши да си почине и да почете малко в градината. Лейди Бриджъртън ѝ бе казала свободно да избира книги от малката библиотека, така че тя бе взела един нов роман, и се настани на един стол от ковано желязо в малкия вътрешен двор. Бе прочела едва една глава, преди да чуе приближаващи се откъм къщата стъпки. Някак си успя да се сдържи да не вдигне поглед, докато върху нея не падна сянка. Както и очакваше, беше Бенедикт.

— Да не би да живеете тук? — сухо попита Софи.

— Не — отвърна той и се отпусна на стола до нея, — макар че майка ми постоянно ми казва да се чувствам като у дома си.

Тя не можа да измисли остроумен отговор, затова само изпусна едно „Хмм“ и отново заби нос в книгата.

Той вдигна крака върху малката масичка пред себе си.

— И какво четем днес?

— Този въпрос — тя затвори рязко книгата, като остави единия си пръст вътре, за да отбележи докъде е стигнала — предполага, че чета, което, повярвайте, в действителност не е възможно докато седите тук.

— Толкова завладяващо ли е присъствието ми?

— Толкова обезпокоително.

— По-добре от скучно — изтъкна той.

— Харесвам живота си скучен.

— Щом харесваш живота си скучен, това означава единствено, че не разбираш същността на вълнението.

Тонът му бе ужасно снизходителен. Софи стисна книгата толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Уверявам ви, че съм преживяла достатъчно вълнения — процеди през зъби.

— Бих се радвал да взема по-дейно участие в този разговор — провлече той, — само че ти не намери за нужно да споделиш с мен каквито и да е подробности за живота си.

— Не е било случайно.

Той неодобрително изцъка с език.

— Такава враждебност!

Очите ѝ направо щяха да изскочат.

— Вие ме отвлякохте...

— Принудих — напомни ѝ той.

— Да не би да искате да ви ударя?

— Не бих имал нищо против — бе учтивият отговор. — А и след като вече си тук, наистина ли беше толкова ужасно, че те насилих да дойдеш? Харесваш семейството ми, нали?

— Да, но...

— И те се отнасят добре с теб?

— Да, но...

— Тогава — попита високомерно, — какъв е проблемът?

Софи почти изгуби контрол. Видя се как скача на крака, сграбчва го за раменете и го разтърсва, разтърсва, разтърсва, но в последния момент осъзна, че той иска точно това. Затова просто изсумтя и каза:

— Ако не можете да осъзнаете какъв е проблемът, то няма начин да успея да ви го обясня.

Той се засмя.

— Мили боже, това беше изкусно отстъпление.

Тя вдигна книгата си и я отвори.

— Чета.

— Поне се опитваш — измърмори той.

Тя обърна страницата, макар че не бе прочела последните два абзаца. Наистина се опитваше, съвсем демонстративно, да го игнорира, а и винаги можеше да ги прочете и по-късно, след като той си тръгне.

— Книгата ти е на обратно — обади се той.

Софи ахна и сведе поглед.

— Не е!

Бенедикт дяволито се усмихна.

— Но все пак трябваше да погледнеш, за да си сигурна, нали?

Тя се изправи и обяви:

— Влизам вътре!

Той мигновено стана.

— И ще изоставиш прекрасния пролетен въздух?

— И ще изоставя вас — отвърна тя, макар да не й убягна жеста на уважение. Джентълмените обикновено не се изправяха в присъствието на прислужници.

— Жалко — измърмори той. — Толкова се забавлявах.

Софи се зачуди колко ли тежка контузия би получил, ако хвърли книгата по него. Вероятно не достатъчно сериозна, за да си струва загубата на достойнството ѝ. Беше невероятно, че толкова лесно успяваше да я вбеси. Обичаше го отчаяно — отдавна се бе отказала да се самозалъгва — и въпреки това той караше цялото ѝ тяло да се тресе от гняв само след една лека шега.

— Довиждане, мистър Бриджъртън.

Той махна с ръка, а после обеща:

— Ще се видим по-късно.

Софи спря, несигурна дали това небрежно отношение ѝ харесва.

— Мислех, че тръгваш — отбеляза той леко развеселено.

— Така е — увери го тя.

Той леко изви глава настрана, но не каза нищо. Нямаше и нужда. Леко подигравателното изражение в очите му говореше достатъчно.

Софи се обърна и тръгна към вратата, която водеше към къщата, но не бе изминала и половината път, когато гласът му достигна до нея:

— Новата ти рокля е доста хубава.

Тя спря и въздъхна. Може и да се бе превърнала от повереница на граф в обикновена камериерка, но добрите маниери си бяха добри маниери и нямаше начин да пренебрегне един комплимент. Обърна се и изрече:

— Благодаря. Подарък е от майка ви. Мисля, че е била на Франческа.

Той се облегна на оградата измамно мързеливо.

— Това е обичай, нали? Роклите да се споделят с камериерката?

Софи кимна:

— Когато вече не се използват, разбира се. Никой не би подарил нова рокля.

— Разбирам.

Софи подозрително го изгледа и се зачуди защо за бога, се интересува от новата ѝ рокля.

— Не искаше ли да влезеш вътре?

— Какво сте замислили? — поинтересува се тя.

— Защо смяташ, че съм замислил нещо?

Тя прехапа устни, преди да отговори:

— Нямахте да сте себе си, ако не замисляхте нещо.

Той се усмихна при това изявление.

— Мисля, че това беше комплимент.

— Намерението ми не беше точно такава.

— И все пак — любезно настоя той, — искам да го приема така.

Софи не бе сигурна как да отговори затова замълча. Освен това не помръдна към вратата. Не бе сигурна защо, след като съвсем ясно бе изразила желанието си да бъде сама, но думите, които казваше, и това, което чувстваше, невинаги съвпадаха. В сърцето си копнееше за този мъж. Мечтаеше за един абсолютно невъзможен живот.

Не биваше да му се ядосва толкова. Той не трябваше да я насилва да дойде в Лондон против желанието си, това бе вярно, но не можеше да го вини, че ѝ предложи да му стане любовница. Беше сторил същото, като всеки друг мъж на негово място. Софи нямаше илюзии относно положението си в лондонското общество. Тя бе камериерка. Прислужница. Единственото, което я разграничаваше от останалите слуги, бе фактът, че като дете се бе докоснала до лукса. Бе отгледана с внимание, макар и без любов, а житейският опит бе оформил идеалите и ценностите ѝ. Сега бе приклепена завинаги между два свята, без да има конкретно място в никой от тях.

— Изглеждаш много сериозна — тихо каза Бенедикт.

Софи го чу, но не можеше напълно да се отърси от мислите си. Той посегна, за да докосне брадичката ѝ, но спря. В този момент тя изглеждаше недостижима.

— Не мога да понеса да те виждам толкова тъжна — изрече Бенедикт и се изненада от собствените си думи. Нямахше намерение да говори, думите просто му се изплъзнаха.

Тя вдигна глава.

— Не съм тъжна.

Той поклати глава съвсем леко.

— Дълбоко в очите ти има тъга. Тя рядко изчезва.

Ръката ѝ политна към лицето, сякаш можеше да докосне тази мъка, сякаш тя бе нещо материално, което можеше просто да бъде изтрито.

Бенедикт хвана ръката ѝ и я вдигна към устните си.

— Искан ми се да споделиш тайните си с мен.

— Аз нямам...

— Не лъжи! — прекъсна я той по-остро, отколкото бе възнамерявал. — Имаш повече тайни от всяка жена, която съм... — замлъкна, тъй като внезапно в съзнанието му се появи образа на жената от бала с маски. — Повече от почти всяка жена, която съм познавал.

Погледът ѝ срещна неговия за частица от секундата, преди да го отмести.

— В тайните няма нищо лошо. Ако реша...

— Тайните те изяждат жива — остро каза той. Не желаше да стои и да слуша извиненията ѝ, объркването убиваше цялото му търпение. — Имаш възможност да промениш живота си, да се пресегнеш и да сграбчиш щастието и въпреки това не го правиш.

— Не мога — болката в гласа ѝ почти го обезкуражи.

— Глупости. Можеш да направиш това, което пожелаеш. Просто не искаш.

— Не прави нещата по-трудни, отколкото вече са — промълви тя.

При тези думи нещо в него се прекърши. Усети го ясно — странно пукване, което освободи приток на кръв и разпали объркания гняв, който от дни тлееше в него.

— Да не мислиш, че на мен ми е много лесно? — попита гневно. — Мислиш, че не ми е трудно?

— Не съм го казала!

Той грабна ръката ѝ и притисна тялото ѝ към своето, за да я накара да разбере точно как се чувства.

— Горя за теб — прошепна и докосна с устни ухото ѝ. — Всяка нощ лежа в леглото, мисля за теб и се чудя защо, по дяволите, си тук с майка ми, а не с мен.

— Не исках...

— Не знаеш какво исках — прекъсна я рязко.

Думите му бяха жестоки и звучаха невероятно снизходително, но вече не го интересуваха. Бе го наранила по начин, който дори не

знаеше, че е възможен; със сила, която не подозираше, че притежава. Бе избрала робския живот пред този с него и сега бе обречен да я вижда почти всеки ден, да усеща вкуса и уханието ѝ, които само поддържаха желанието му остро и силно. Вината бе негова, разбира се. Можеше да я остави в провинцията и да си спести това болезнено мъчение. Вместо това бе изненадал самия себе си настоявайки тя да го придружи в Лондон. Беше необичайно за него; страхуваше се да анализира значението на това свое действие, но необходимостта да знае, че тя е добре, че е в безопасност бе по-силна от желанието да я има.

Софи произнесе името му. Гласът ѝ бе изпълнен с копнеж и Бенедикт осъзна, че не ѝ е безразличен. Тя го желаше, въпреки че не разбираше какво точно означава да изпитваш желание към някой мъж. Той улови устните ѝ със своите и в същия момент се закле, че ако тя каже „не“, ако даде и най-малкия знак, че има нещо против, ще спре. Щеше да е най-трудното нещо, което му се бе налагало да направи, но въпреки това щеше да го стори.

Само че тя не каза „не“, не го отблъсна, не започна да се бори или да се извива. Вместо това направо се разтопи в обятията му, ръцете ѝ се заровиха в косата му, а устните ѝ се разтвориха под неговите. Не знаеше защо внезапно бе решила да му позволи да я целуне — не, защо бе решила да го целуне — но не възнамеряваше да отделя устни от нейните, за да попита. Възползва се от момента, за да я вкуси, да се опие от нея, да я вдиша. Вече не бе толкова уверен, че ще успее да я убеди да му стане любовница, и внезапно стана изключително важно тази целувка да се превърне в нещо повече. Можеше да се окаже най-важната в целия му живот.

Продължи да я целува с подновена страст, пренебрегвайки дразнещия глас в главата си, който му казваше, че вече е изживявал този момент. Преди две години бе танцувал с една жена, беше я целунал и тя му бе казала, че трябва да събере цял един живот в една целувка. Тогава бе твърде самонадеян и не ѝ беше повярвал. Беше я загубил, може би бе изгубил всичко. От онзи бал не беше срещал жена, с която дори да си представи, че би могъл да изгради бъдещето си.

Докато не се появи Софи.

За разлика от дамата в сребристо, тя не бе жена, с която би могъл да създаде семейство, но отново, за разлика от въпросната дама, Софи

беше тук. И той нямаше да ѝ позволи да изчезне.

Беше тук, с него, и го караше да се чувства като в рая. Нежното ухание на косата ѝ, леко соления вкус на кожата ѝ... тя бе родена, за да бъде в обятията му. А той бе роден, за да я прегръща.

— Ела у дома с мен — промълви в ухото ѝ.

Тя не отговори, но той усети как се вцепенява.

— Ела с мен у дома — повтори.

— Не мога — думите се плъзнаха като повей по кожата му.

— Можеш.

Тя поклати глава, но не се отдръпна и той се възползва от това. Доближи отново устни до нейните. Езикът му се стрелна напред, за да изследва мекотата на устата ѝ и да вкуси същността ѝ. Ръката му намери извивката на гърдата ѝ и нежно я стисна, а дъхът му спря, когато усети как се стяга под дланта му. Но това не беше достатъчно. Искаше да усети кожата ѝ, а не плата на роклята.

Само че мястото не беше подходящо. Бяха в градината на майка му, за бога. Всеки би могъл да попадне на тях, а и в интерес на истината, ако не я бе дръпнал в нишата на вратата, всеки би могъл да ги види. Софи можеше да изгуби работата си заради подобно нещо.

Може би трябваше да я изведе навън, където целия свят би могъл да ги забележи. Тогава тя отново щеше да бъде сама и нямаше да има друг избор, освен да му стане любовница. Точно както желаете, напомни си той. Въпреки това му хрумна — а честно казано бе изненадан, че може да разсъждава достатъчно ясно, за да му хрумне каквото и да било, — че една от причините да я харесва толкова много бе забележително ясната, неизменна представа, която тя имаше за себе си. Знаеше коя е, и за негово съжаление, личността, която беше, не ѝ позволяваше да излиза извън ограниченията, наложени от висшето общество. Ако я съсипеше публично пред хората, на които тя се възхищаваше, и към които изпитваше искрено уважение, щеше да пречупи духа ѝ. А това би било непросримо престъпление.

Той бавно се отдръпна. Все още я желаете и продължаваше да иска да му бъде любовница, но нямаше да я принуждава, като я компрометира в къщата на собствената си майка. Когато тя дойдеше при него — а тя щеше да го направи, закле се той, — щеше да е по собствена воля.

Междувременно щеше да я ухажда, да я убеждава. Междувременно щеше...

— Ти спря — прошепна изненадано тя.

— Не е това мястото — отвърна той.

За момент лицето ѝ бе напълно безизразно. И внезапно, сякаш някой бе дръпнал завеса, на него се изписа ужас. Появи се първо в очите ѝ, които се разшириха невероятно много и станаха някак позелени от обикновено, и достигна до устата ѝ — тя разтвори устни и рязко си пое въздух.

— Не мислех — промълви по-скоро на себе си тя.

— Знам — той се усмихна. — Знам. Мразя, когато мислиш, тогава за мен резултатът винаги е лош.

— Не можем да направим това отново.

— Определено не можем да го направим тук.

— Не, имам предвид...

— Разваляш всичко.

— Но...

— Угоди ми — помоли той, — и ме остави да вярвам, че следобедът е приключил без ти да ми казваш, че това няма да се повтори.

— Но...

Той докосна устните ѝ с пръст.

— Не ме слушаш.

— Но...

— Не заслужавам ли да ми оставиш поне тази малка фантазия?

Най-после думите му достигнаха до нея. Тя се усмихна и каза:

— Добре.

— Така е по-добре — устните ѝ потрепнаха и изненадващо, усмивката ѝ се разшири. — Прекрасно — измърмори той. — Сега ще си тръгна. А ти имаш една-единствена задача, докато си отивам. Ще останеш точно тук и ще продължиш да се усмихваш, защото сърцето ми се къса, когато виждам друго изражение на лицето ти.

— Няма да можеш да ме виждаш — изтъкна тя.

Той докосна брадичката ѝ.

— Ще знам — и си тръгна, преди от лицето ѝ да е изчезнала очарователната комбинация на шок и обожание.

ГЛАВА 16

„Семейство Федърингтън организираха вечерно парти в тесен кръг предишната вечер и макар настоящият автор да нямаше привилегията да присъства, до него достигна, че събитието е било много успешно. Присъствали са трима представители на семейство Бриджъртън, но за съжаление на момичетата Федърингтън нито един от тях не е бил от мъжки пол. Винаги любезният Найджъл Бербрук, който също е присъствал на партито, е обърнал голямо внимание на мис Филипа Федърингтън.

Настоящият автор научи, че Бенедикт и Колин Бриджъртън също са били поканени, но са изпратили писма с извинение.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 19 май 1817

Дните отминаваха, превърнаха се в седмица и Софи откри, че работата за семейство Бриджъртън може да държи една камериерка наистина заета. С три неомъжени момичета, за които да се грижи, дните ѝ бяха изпълнени с оформянето на прически, кърпене, гладене на рокли, лъскане на обувки... Не бе напускала къщата дори веднъж... ако не се брой онова излизане в градината. Но докато подобен живот при Араминта бе потискащ и унизителен, домът на семейство Бриджъртън бе изпълнен със смях и усмивки. Момичетата се пребираха и дразнеха, но никога със злобата, която Розамунд бе показвала към Поузи. А когато лейди Бриджъртън и дъщерите ѝ пиеха неофициално чай на горния етаж, винаги канеха Софи да се присъедини към тях. Тя обикновено вземаше кошницата си с работа и кърпеше дрехи или шиеше копчета, докато останалите бърбеха, но бе толкова прекрасно, че може да седи, да отпива от красива чаша чай с

прясно мляко и да похапва топли кифлички. След няколко дни бе започнала да се чувства достатъчно удобно и от време на време дори вземаше участие в разговора. Това се превърна в любимата ѝ част от деня.

— Къде — попита Елоиз един следобед, около седмица след събитието, което Софи наричаше „голямата целувка“, — мислите, че е Бенедикт?

— Оу!

Четири Бриджъртънови лица се обърнаха към Софи.

— Добре ли си? — попита лейди Бриджъртън, а чашата чай спря по средата на пътя между чинийката и устата ѝ.

Софи направи физиономия.

— Убодох си пръста.

Устните на дамата се извиха в лека, потайна усмивка.

— Майка ти е казвала поне хиляда пъти... — започна четиринадесетгодишната Хаясинт.

— Хиляда пъти? — вдигна вежди Франческа.

— Сто пъти — поправи се Хаясинт и раздражено изгледа по-голямата си сестра, — че няма нужда да си носиш работа, когато пиеш чай.

Софи потисна усмивката си.

— Бих се чувствала много мързелива, ако не го правя.

— Е, аз няма да си нося бродерията — обяви Хаясинт без никой да я пита.

— Чувстваш ли се мързелива? — попита Франческа.

— Съвсем не — отвърна по-малката ѝ сестра.

Франческа се обърна към Софи.

— Караш Хаясинт да се чувства мързелива.

— Не е вярно! — възрази сестра ѝ.

Лейди Бриджъртън отпи от чая си.

— Работиш над тази бродерия от доста време, Хаясинт. От февруари, ако не ме лъже паметта.

— Паметта никога не я лъже — обясни Франческа на Софи.

Хаясинт гневно изгледа сестра си, която се усмихваше над чашата си. Софи се закашля, за да прикрие собствената си усмивка. Двадесетгодишната Франческа, която бе само година по-малка от

Елоиз, имаше потайно и подмолно чувство за хумор. Някой ден Хаясинт щеше да я настигне, но този ден все още не беше дошъл.

— Никой не отговори на въпроса ми — заяви Елоиз и остави чашата си върху чинийката. — Къде е Бенедикт? Не съм го виждала от цяла вечност.

— Мина едва седмица — каза майка ѝ.

— Оу!

— Имаш ли нужда от напръстник? — попита Хаясинт.

— Обикновено не съм толкова несръчна — измърмори Софи.

Лейди Бриджъртън вдигна чаша към устните си и като че ли я задържа там цяла вечност. Софи стисна зъби и яростно продължи да кърпи. За нейна изненада Бенедикт не се появи дори за малко след „голямата целувка“ миналата седмица. Улавяше се да наднича през прозорците и иззад ъглите в очакване да го зърне. Но него го нямаше. А Софи не можеше да реши дали е съкрушена или облекчена от това. Или и двете.

Въздъхна. Определено и двете.

— Каза ли нещо, Софи? — попита Елоиз.

Тя поклати глава и измърмори, без да отделя поглед от бедния си, измъчен пръст:

— Не — леко присви очи и притисна кожата си, наблюдавайки как кръвта бавно се плъзга по върха на пръста ѝ.

— Къде е той? — настоя Елоиз.

— Бенедикт е на тридесет години — мило изрече лейди Бриджъртън. — Не е нужно да ни уведомява за всяка своя стъпка.

Елоиз шумно изсумтя.

— Не говореше така миналата седмица, майко.

— Какво имаш предвид?

— Къде е Бенедикт? — Елоиз чудесно имитира гласа на майка си. — Как смее да заминава, без да каже и дума?! Сякаш е изчезнал от лицето на земята.

— Тогава беше различно — каза лейди Бриджъртън.

— Защо? — попита Франческа с обичайната си лукава усмивка.

— Беше казал, че отива на партито на онова ужасно момче на Кавендър и после изобщо не се върна докато този път... — майка им спря и прехапа устни. — Защо изобщо ви давам обяснения?

— Не мога да си представя — измърмори Софи.

Елоиз, която седеше най-близо до нея, се задави с чая си. Франческа я потупа по гърба, а после се наведе напред и попита:

— Каза ли нещо, Софи?

Тя поклати глава и заби иглата в роклята, която кърпеше, като изобщо не уцели подгъва. Елоиз ѝ хвърли подозрителен поглед, а лейди Бриджъртън се прокашля.

— Е, мисля... — спря и изви глава настрана. — Има ли някой в коридора?

Софи потисна един стон и погледна към вратата в очакване да се появи икономът. Уикъм винаги се мръщеше неодобрително, преди да съобщи новините, които носи. Не одобряваше, че камериерката пие чай с дамите на дома, и макар никога да не бе изразявал мислите си гласно пред семейство Бриджъртън, рядко си правеше труда да ги прикрие.

Само че вместо Уикъм през вратата влезе Бенедикт.

— Бенедикт! — извика Елоиз и скочи на крака. — Точно говорехме за теб.

Той погледна към Софи.

— Така ли?

— Не и аз — измърмори тя.

— Каза ли нещо, Софи? — попита Хаясинт.

— Оу!

— Ще ти забраня да кърпиш — рече лейди Бриджъртън с развеселена усмивка. — Ще изгубиш поне литър кръв преди края на деня.

Софи се изправи на крака.

— Ще си взема напръстник.

— Нямах напръстник?! — попита Хаясинт. — Не бих си и помислила да кърпя без напръстник.

— Някога изобщо мислила ли си да кърпиш? — подигра ѝ се Франческа.

Сестра ѝ я ритна и едва не събори сервиза за чай.

— Хаясинт! — смъмри я майка ѝ.

Софи се втренчи във вратата в отчаян опит да държи погледа си далеч от Бенедикт. Бе прекарала цяла седмица надявайки се да го зърне, а сега, когато той бе тук, ѝ се искаше единствено да избяга. Когато погледнеше лицето му, очите ѝ неизбежно се насочваха към

устните. А ако гледаше устните му, неизбежно си спомняше целувката им. А ако мислеше за целувката...

— Трябва ми напръстник — избъбри и скочи на крака. Имаше неща, за които човек не трябва да мисли в компанията на други хора.

— Това го каза — измърмори Бенедикт и едната му вежда подскочи, образувайки съвършена и твърде арогантна дъга.

— Долу е — измърмори тя. — В стаята ми.

— Но стаята ти е горе — обади се Хаясинт.

На Софи ѝ се прииска да я убие.

— Точно това казах — изръмжа тя.

— Не — изрече спокойно Хаясинт, — не каза това.

— Напротив — включи се и лейди Бриджъртън. — Чух я.

Софи рязко обърна глава, за да погледне лейди Бриджъртън и веднага разбра, че по-възрастната жена бе излъгала.

— Трябва да си взема напръстника — каза вече за трети път. Забърза към вратата и преглътна, когато се приближи към Бенедикт.

— Не бихме желали да се нараниш — каза той и отстъпи в страни, за да ѝ направи път. Когато тя се плъзна покрай него, Бенедикт се приближи и прошепна: „Страхливка“.

Бузите ѝ пламнаха и тя измина половината път надолу по стълбите, преди да осъзнае, че всъщност трябваше да се качи в стаята си. По дяволите! Не искаше да се връща и да минава покрай Бенедикт отново. Вероятно все още стоеше на вратата и докато го подминава щеше да извие устни в една от онези леко подигравателни, леко прелъстителни усмивки, които винаги я оставяха без дъх.

Това беше катастрофа. Не би могла да остане тук. Как да продължи да работи за лейди Бриджъртън щом всеки път, когато зърнеше Бенедикт, коленете ѝ омекваха? Просто не бе достатъчно силна. Той щеше да преодолее съпротивата ѝ, да я накара да забрави всичките си принципи и обети. Налагаше се да си тръгне. Нямахте друга възможност.

А това бе твърде неприятно, тъй като сестрите Бриджъртън ѝ харесваха много. Те се отнасяха с нея като с човешко същество, а не като със зле платен работен кон. Задаваха ѝ въпроси и изглежда се интересуваха от отговорите. Софи знаеше, че не е една от тях и никога няма да бъде, но те така ѝ помагаша да се преструва! А в интерес на истината, това, което най-много бе искала през целия си живот, бе

семейство. С Бриджъртънови почти можеше да се престори, че има такава.

— Изгуби ли се?

Тя вдигна поглед и видя Бенедикт в горната част на стълбището, мързеливо облегат на стената. Сведе поглед и осъзна, че все още стои на стълбите.

— Излизам — каза.

— Да си купиш напръстник?

— Да — предизвикателно отвърна тя.

— Не ти ли трябва пари?

Можеше да излъже и да каже, че има пари в джоба си или да признае истината и да се покаже като жалка глупачка, каквато си и беше. Или просто да се втурне по стълбите и да излезе. Щеше да е страхливо, но...

— Трябва да вървя — измърмори и хукна толкова бързо, че съвсем забрави, че трябва да използва входа за прислугата. Прекоси фойето, отвори тежката врата и се запрепъва по стъпалата отпред. Когато стигна тротоара се обърна на север без определена причина, просто трябваше да тръгне нанякъде. И в този миг чу глас — ужасен, страшен, плашещ глас.

Мили боже! Араминта! Сърцето на Софи спря и тя бързо притисна гръб към стената. Араминта бе с лице към улицата и освен ако не се обърнеше обратно, нямаше как да я види. Поне не ѝ бе трудно да пази тишина, тъй като дори не можеше да диша.

Какво прави Араминта? Пенууд Хаус бе поне на осем пресечки, по-близо до... И тогава Софи си спомни. Беше го прочела миналата година в *Уисълдаун* — един от малкото екземпляри, до които бе успяла да се докопа, докато работеше за семейство Кавендър. Новият граф на Пенууд най-последно бе решил да се премести в Лондон, така че Араминта, Розамунд и Поузи бяха принудени да си потърсят ново жилище.

Съседни на Бриджъртън? Софи не би могла да си представи по-ужасен кошмар дори ако се опиташе.

— Къде е това непоносимо момиче? — дочу да казва Араминта и мигновено изпита съжаление към въпросната девойка, тъй като бе имала „честта“ да бъде предишното „непоносимо момиче“, и беше наясно, че тази позиция не притежава много положителни страни.

— Поузи! — изкрещя Араминта и се насочи към една спряла карета.

Софи прехапа устната си и сърцето ѝ се сви. В този момент разбра точно какво се бе случило, когато бе напуснала. Араминта бе наела нова камериерка и вероятно се държеше точно толкова ужасно и с бедното момиче, но не можеше да я потъпква и унижава по същия начин както Софи. Трябва да познаваш човека и наистина да го мразиш, за да бъдеш толкова жесток. Някоя стара прислужница не би свършила работа.

И тъй като Араминта не можеше да се чувства добре в кожата си, без да издевателства над някого, бе избрала дъщеря си за изкупителна жертва. Поузи излезе тичешком. Лицето ѝ бе измъчено и изпито. Изглеждаше нещастна и може би малко по-тежка от преди две години. На Араминта това не би ѝ харесало, мрачно си помисли Софи. Тя така и не успя да приеме факта, че по-малката ѝ дъщеря не е дребна и руса като нея и Розамунд. Ако Софи бе възмездието за Араминта, то Поузи бе нейното разочарование.

Проследи с поглед Поузи, която се спря на върха на стълбите и посегна надолу да оправи връзките на ниските си ботуши. Главата на Розамунд се показа от каретата и тя извика с неприятно писклив глас:

— Поузи!

Софи се дръпна назад и обърна глава встрани. Беше точно пред погледа на Розамунд.

— Идвам! — извика Поузи.

— Побързай! — тросна се сестра ѝ.

Поузи приключи с връзките и се втурна надолу, но кракът ѝ се подхлъзна на последното стъпало и секунда по-късно тя лежеше просната на тротоара. Софи инстинктивно помръдна напред, за да ѝ помогне, но след това отново се залепи за стената. Поузи не бе наранена, а и нямаше нещо, което Софи Бекет да желае по-малко от това Араминта да разбере, че е в Лондон и на практика живее в съседство.

Поузи се надигна, спря, за да раздвижи врата си, първо надясно, после наляво, после... После я видя. Софи бе сигурна. Очите ѝ се разшириха, устата ѝ се разтвори леко, а устните ѝ се присвиха, за да оформят „С“. За „Софи“.

Младата жена бясно започна да клати глава.

— Поузи! — разнесе се отново гневният вик на Араминта.

Софи отново поклати глава, а очите ѝ молеха, умоляваха Поузи да не я издава.

— Идвам, майко! — извика момичето, кимна леко и се качи в каретата, която, за щастие, тръгна в противоположната посока.

Софи се отпусна до стената. Не помръдна цяла минута.

След това не помръдна още пет.

* * *

Бенедикт не възнамеряваше да пренебрегва майка си и сестрите си, но щом Софи изтича от салона, изгуби интерес към чая и кифличките.

— Тъкмо се чудех къде си — казваше Елоиз.

— Хмм? — той леко изви врат наляво и се зачуди каква част от улицата би могъл да види през прозореца от този ъгъл.

— Казах — буквално изкрещя Елоиз, — че тъкмо се чудех...

— Елоиз, снижи тона си — намеси се лейди Бриджъртън.

— Но той не ме слуша.

— Ако не слуша — каза майка ѝ, — тогава виковете няма да привлекат вниманието му.

— Но хвърлянето на някоя кифличка може да свърши работа — предложи Хаясинт.

— Хаясинт, да не си пос...

Само че тя вече бе метнала кифличката. Бенедикт се дръпна от пътя ѝ, само секунда преди да го уцели по главата. Погледна първо към стената, върху която имаше малко петно на мястото, където се бе ударила кифличката, а след това и към пода, където се бе приземила, все още цяла.

— Мисля, че това е знак да си тръгвам — изрече спокойно той и се усмихна нахално на най-малката си сестра. Летящата ѝ кифличка му бе дала идеалното извинение да се измъкне от стаята, за да види дали би могъл да проследи Софи там, където отиваше.

— Но ти току-що дойде — изтъкна майка му.

Бенедикт я изгледа подозрително. За разлика от обичайното „но ти току-що дойде“ този път изобщо не звучеше разстроена, че той си

тръгва. Това означаваше, че е намислила нещо.

— Бих могъл да остана — каза синът ѝ, за да я изпробва.

— О, не — отвърна тя и вдигна чашата към устните си, макар че да бе почти сигурен, че е празна. — Не бихме искали да те задържаме, ако си зает.

Бенедикт успя да запази равнодушното си изражение или поне да прикрие шока. Последния път, когато бе информирал майка си, че е „зает“, тя бе отвърнала: „Прекалено зает за собствената си майка?“.

Първата му реакция бе да седне на някой стол и да обяви „Ще остана“, но все още притежаваше достатъчно здрав разум, за да прецени, че е абсурдно да остава напук на майка си, след като наистина искаше да си тръгне.

— Тогава ще тръгвам — каза бавно и тръгна заднишком към вратата.

— Върви — рече тя и го отпрати. — Забавлявай се.

Той реши да напусне стаята преди майка му да е успяла да го озадачи още повече. Наведе се, взе кифличката и леко я подхвърли към Хаясинт, която я улови с усмивка. След това кимна на всички, излезе в коридора и когато стигна стълбите, чу майка си да казва:

— Мислех, че никога няма да си тръгне.

Много странно, наистина.

Слезе бавно и спокойно по стълбите и излезе навън. Софи едва ли бе наблизил, но ако бе отишла на пазар, можеше да е тръгнала само в една посока. Обърна се надясно с намерението да се разходи до малката редица магазини, но направи само три крачки и я видя, притисната към тухлената стена на къщата. Изглеждаше така сякаш не помни как се диша.

— Софи? — Бенедикт се втурна към нея. — Какво се е случило? Добре ли си?

Когато го видя тя все пак си пое дъх и кимна. Не ѝ повярва, разбира се, но нямаше смисъл да ѝ го казва.

— Трепериш — установи, докато гледеше ръцете ѝ. — Кажи ми какво стана. Някой притесни ли те?

— Не — гласът ѝ бе непривично разтреперан. — Просто... аз... — погледът ѝ попадна на стълбището до него. — Спънах се надолу по стълбите и се изплаших — усмихна се слабо. — Сигурна съм, че знаеш какво имам предвид. Сякаш всичко в теб се преобръща.

Бенедикт кимна, защото наистина знаеше за какво говори. Но това не означаваше, че ѝ вярва.

— Ела с мен — помоли я той.

Софи вдигна поглед и нещо в дълбините на очите ѝ накара сърцето му да се свие.

— Къде?

— Където и да е, само не тук. Жилището ми се намира през пет къщи.

— Така ли? — очите ѝ се разшириха и после измърмори. — Никой не ми е казал.

— Обещавам, че добродетелта ти ще бъде в безопасност — прекъсна я Бенедикт и добави, просто защото не може да се сдържи: — Освен ако *ти* не пожелаеш нещо друго.

Имаше чувството, че би възразила, ако не бе толкова замаяна, но му позволи да я поведе надолу по улицата.

— Само ще поседим в салона ми, докато се почувстваш по-добре.

Тя кимна и той я поведе към дома си — скромна градска къща, малко по на юг от тази на майка му.

След като я настани удобно и затвори вратата, за да не бъдат безпокоени от прислугата му, Бенедикт се обърна към нея с намерение да каже „Защо сега не ми кажеш какво се случи в действителност“, но в последната секунда нещо го принуди да спре. Можеше да я попита, но знаеше, че няма да му отговори. Щеше да я принуди да се отбранява, а това нямаше да помогне особено.

Затова запази неутрално изражение и каза:

— Харесва ли ти да работиш за семейството ми?

— Те са много мили — отвърна тя.

— Мили? — повтори той и на лицето му се изписа очевидно недоверие. — Влудяващи по-скоро. Може би дори изтощителни, но мили?

— Мисля, че са много мили — упорито настоя Софи.

Бенедикт понечи да се усмихне, защото искрено обичаше семейството си и се радваше, че и тя започва да изпитва същото, но след това осъзна, че така само си вреди, защото колкото повече се привързваше Софи към тях, толкова по-малка бе вероятността да приеме да падне в очите им, като си съгласи да му стане любовница.

По дяволите! Миналата седмица бе допуснал сериозна грешка! Но бе така решен да я убеди да дойде с него в Лондон, че работата в домакинството на майка му изглеждаше единствената възможност да я убеди. В комбинация със сериозна принуда, разбира се.

По дяволите! По дяволите! По дяволите! Защо не я бе изнудил да направи нещо, което да улесни решението ѝ да му се отдаде?

— Трябва да благодарите на съдбата, че ги имате — каза Софи, а гласът ѝ прозвуча по-твърдо отколкото през целия следобед. — Бих дала всичко за...

Но не довърши изречението.

— За какво би дала всичко? — попита Бенедикт, изненадан от това колко му се иска да чуе отговора.

Тя развълнувано се загледа навън през прозореца и отвърна:

— Да имам семейство като вашето.

— Нямах си никого — това бе изявление, не въпрос.

— Никога не съм имала.

— Дори твоята... — в този момент си спомни, че тя се бе изпуснала и му бе казала, че майка ѝ е починала при раждането ѝ. — Понякога — нарочно запази гласа си безгрижен, — не е лесно да си Бриджъртън.

Главата ѝ бавно се завъртя.

— Не мога да си представя нещо по-хубаво.

— Няма нищо по-хубаво — отвърна той, — но невинаги е лесно.

— Какво имате предвид?

Бенедикт усети, че изразява гласно чувства, които не е споделял с друго човешко същество, дори и... Не, особено със семейството си.

— За по-голямата част от света — отвърна той, — аз съм просто Бриджъртън. Не съм Бенедикт или Бен или дори джентълмен, разполагащ със средства и може би мъничко разум — усмихна се тъжно и добави — Аз съм просто Бриджъртън. По-точно Номер Две.

Устните ѝ потрепнаха и тя се усмихна.

— Ти си много повече от това.

— Бих искал да го вярвам, но по-голямата част от света не мисли така.

— По-голямата част от света са глупаци.

Той се засмя. Нямахше нищо по-привлекателно от Софи, която се мръщи.

— Не възнамерявам да ти противореча.

И точно когато реши, че темата е приключена, тя го изненада като каза:

— Ти изобщо не си като останалите от семейството си.

— Как така? — попита той, без да среща погледа ѝ. Не искаше да види колко е важен за него отговорът ѝ.

— Ами, брат ти Антъни... — лицето ѝ замислено се смръщи. — Целият му живот е бил предопределен от факта, че е най-големия. Очевидно чувства отговорност към семейството, каквато ти не усещаш.

— Почакай сега...

— Не ме прекъсвай — тя успокоително опря длан до гърдите му. — Не казвам, че не обичаш семейството си, или че не би дал живота си за тях, но при брат ти е различно. Той се чувства отговорен и наистина ще сметне, че се е провалил, ако някой от братята и сестрите му не е щастлив.

— Колко пъти си срещала Антъни? — измърмори той.

— Само веднъж — ъгълчетата на устните ѝ се стегнаха сякаш се опита да потисне усмивката си, — но ми беше достатъчно. Що се отнася до брат ти Колин... е, аз не съм го срещала, но съм чувала доста...

— От кого?

— От всички — отвърна тя. — А и да не забравяме, че постоянно го споменават в *Уисълдаун*, който трябва да признае, чета от години.

— Значи си знаела за мен и преди да ме срещнеш — установи той.

Тя кимна.

— Но не те *познавах*. Ти си много повече, отколкото лейди Уисълдаун осъзнава.

— Каж ми — той положи ръка върху нейната, — какво виждаш?

Софи срещна погледа му, взря се в шоколадовите дълбини на очите му и видя, нещо, което не си бе и помисляла, че може да съществува. Малка искрица ранимост. Нужда. Той изпитваше нужда да разбере, какво мисли тя за него, да знае, че е важен за нея. Този мъж, така самоуверен и горд, имаше нужда от нейното одобрение.

Може би имаше нужда от нея.

Тя обърна ръка докато дланите им се докоснаха и проследи с показалец ръбовете и извивките по меката кожа на ръкавицата му.

— Ти си... — започна бавно, защото знаеше, че в този момент всяка дума е изключително важна. — Не си точно човекът, който показваш пред останалата част на света. Искаш да те мислят за привлекателен, ироничен и остроумен и наистина си такъв, но зад всичко това се крие много повече. Грижа те е — гласът ѝ бе станал дрезгав под напора на чувствата, — грижа те е за семейството ти и дори за мен, макар бог знае, че невинаги го заслужавам.

— Винаги — прекъсна я той, вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна с жар, която спря дъха ѝ. — Винаги.

— И... и... — бе трудно да продължи, когато прикованият в очите ѝ поглед бе изпълнен с толкова силна емоция.

— И какво? — попита той.

— Вярно е, че голяма част от това, което си, идва от семейството ти — думите се изплъзнаха бързо от устните ѝ. — Не може да израснеш сред такава любов и лоялност и благодарение на тях да не станеш по-добър човек. Но дълбоко в себе си, в сърцето и душата си, ти си човекът, който си роден да бъдеш. Ти не си нечий син или брат. Просто си *ти*.

Бенедикт я гледаше напрегнато. Отвори уста да проговори, но откри, че му липсват думи. Нямаше достатъчно думи за момент като този.

— Дълбоко в себе си — промълви тя, — криеш душа на артист.

— Не — поклати глава той.

— Да — настоя тя. — Виждала съм рисунките ти. Брилянтни са. Не мисля, че осъзнавах точно колко, преди да срещна семейството ти. Уловил си ги съвършено — от дяволитостта в усмивката на Франческа до пакостливия начин, по който Хаясинт свива рамене.

— Не съм показвал рисунките си на никой друг.

— Не говориш сериозно! — вдигна рязко глава тя.

— Напротив.

— Но те са невероятни. Ти си невероятен. Сигурна съм, че майка ти ще се радва да ги види.

— Не зная защо — беше смутен, — но никога не съм искал да ги споделям.

— Сподели ги с мен — меко изрече тя.

— Просто — докосна брадичката ѝ с пръсти, — изглеждаше правилно.

И в този момент сърцето му прескочи един удар, защото внезапно *всичко* изглеждаше правилно.

Обичаше я. Не знаеше как се е случило, но беше така.

Не защото беше приемлива. Приемливи жени колкото щеш. Софи бе различна. Караше го да се смее. Искаше му се и той да предизвиква усмивката ѝ. А когато бе с нея... е, когато бяха заедно, я желаше до болка, но в моментите, в които успяваше да запази контрол над тялото си... Беше доволен.

Бе странно да намери жена, която го прави щастлив само с присъствието си. Дори не беше нужно да я вижда, да чува гласа ѝ или да усеща уханието ѝ. Само трябваше да знае, че е там.

Ако това не бе любов, не знаеше какво друго би могло да бъде.

Загледа се в нея, опитвайки се да удължи момента, да запази тези свършени мигове. Нещо в очите ѝ се смекчи, цветът им сякаш се разтопи и от блестящи, сияйни смарагди те се превърнаха в мек и нежен горски мъх. Устните ѝ се разтвориха и той разбра, че трябва да я целуне. Не, че иска, а че *трябва*.

Имаше нужда от Софи. Да бъде до него, под него, върху него, да бъде част от него. Беше му необходима като въздуха.

Имам нужда от нея точно сега, помисли той, секунда преди устните му да докоснат нейните.

ГЛАВА 17

„Авторът на настоящото научи от възможно най-достоверен източник, че преди два дни, докато е пиела чай в Гантърс, лейди Пенууд е била ударена по главата от летяща бисквита.

Настоящият автор не е в състояние да определи кой е хвърлил въпросният сладкиш, но всички подозрения сочат най-младите посетители на заведението — мис Фелисити Федърингтън и мис Хаясинт Бриджъртън.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 21 май 1817

Бенедикт бе целувал Софи и преди, но никоя от предишните им целувки не я бе подготвила за това. Това не бе целувка. Беше рай.

Целуваше я с настойчивост, която тя не разбираше. Устните му дразнеха нейните, милваха, гъделичкаха, галеха. Разпалваше в нея огън, желание да бъде обичана, желание да обича. И бог да ѝ е на помощ, когато я целуваше, единственото, което искаше, бе да му отвърне.

Чу, че мълви името ѝ, но едва долавяше гласа му сред бученето в ушите си. Това бе желание. Това бе копнеж. Колко глупаво бе от нейна страна да мисли, че би могла да го отрича. Колко високомерна е била да смята, че може да бъде по-силна от страстта.

— Софи, Софи — повтаряше той отново и отново, устните му бяха върху бузата, врата, ухото. Изрече името ѝ толкова пъти, че то сякаш се просмука в кожата ѝ.

Почувства ръцете му върху копчетата на роклята, усети как платът се отпуска, докато ги освобождаваше от илиците. Беше се клела никога да не допуска подобно нещо и все пак, корсажът се свлече до

кръста ѝ, оставяйки я безсрамно разголена, а тя изстена името му и изви гръб, за да му се предложи подобно на забранен плод.

Когато я видя, Бенедикт спря да диша. Беше си представял този миг толкова много пъти — всяка нощ, докато лежеше в леглото си, във всеки сън, докато спеше. Но това... Реалността беше много по-сладка и далеч по-възбуждаща от всеки сън. Ръката, която галеше топлатата кожа на гърба ѝ, бавно се плъзна по ребрата.

— Толкова си красива — промълви Бенедикт, съзнавайки, че думите са прекалено слаби да опишат чувствата му. В мига, в който пръстите му приключиха пътя си и обхванаха гръдта ѝ, той изстена и потръпна. И повече не промълви и дума. Нуждата му бе твърде силна, твърде първична и отнемаше способността му да говори. По дяволите, едва успяваше да мисли. Не бе сигурен, кога тази жена бе започнала да означава толкова много за него. Сякаш в един ден бе непозната, а на следващия му бе необходима като въздуха. И все пак това не се бе случило бързо. Бе станало бавно и неусетно и тя постепенно бе завладяла чувствата му, докато в един миг не бе осъзнал, че без нея животът му няма смисъл.

Докосна брадичката ѝ и я повдигна, за да надникне в очите ѝ. Те сякаш сияеха, блестяха от непролети сълзи. Устните ѝ също трепереха и той разбра, че е развълнувана точно, колкото него. Наведе се напред. Бавно, съвсем бавно. Искаше да ѝ даде възможност да каже „не“. Това би го убило, но много по-лошо щеше да бъде да посрещне съжалението ѝ после.

Тя не каза „не“, и когато ги делиа едва няколко инча, затвори очи и леко изви глава настрана в безмълвна покана. Беше забележително — всеки път, когато я целуваше, устните ѝ ставаха все по-сладки, а уханието ѝ — все по-омайващо. Копнежът му също растеше. Кръвта му кипеше от желание. Нуждаеше се от целия си самоконтрол, за да не я бутне на дивана и да разкъса дрехите ѝ. Щеше да го направи по-късно, помисли си с потайна усмивка. Но сега, при този първи път, щеше да бъде бавен и нежен, щеше да бъде всичко, за което едно младо момиче си е мечтало.

Е, може би не. Усмивката му се разшири. Тя дори не би *посмяла* да мечтае за половината от нещата, които щеше да направи с нея.

— На какво се усмихваш? — попита Софи.

Той се отдръпна леко и обхвана лицето ѝ с длани.

— Откъде знаеш, че се усмихвам?

— Усетих го върху устните си.

Бенедикт приближи пръст до тези устни, проследи контура им, а след това докосна нежната им повърхност.

— Ти ме караш да се усмихвам — прошепна. — Когато не ме караш да ти крещя, изпитвам желание да се усмихвам.

Устните ѝ трепнаха и той усети горещия ѝ влажен дъх под пръста си. Пое ръката ѝ и я поднесе към устните си, потърквайки ги с един от пръстите, както бе направил той самият с нейните. Докато наблюдаваше как очите ѝ се разширяват, плъзна пръста ѝ в устата си, леко засмука връхчето му и започна нежно да дразни кожата ѝ със зъби и език. Тя ахна и звукът му се стори едновременно сладък и еротичен.

Имаше хиляди неща, които искаше да я попита... Как се чувства? Какво усеща? Но бе адски уплашен, че тя може да промени решението си, ако ѝ дадеше възможност да изрази мислите си с думи. Затова вместо с въпроси я обсипваше целувки. Отново покри устните ѝ със своите в пламенен, едва контролиран, танц на желанието. Промълви името ѝ като благословия и я наведе към дивана докато гърба ѝ не се опря на тапицерията.

— Желая те — простена. — Нямах представа. Никаква представа.

Единственият ѝ отговор бе леко гърлено стенание, и поради някаква причина, то подейства като масло за огъня, който го изгаряше. Пръстите му се вкопчиха в нея още по-силно, впиха се в кожата ѝ докато устните му очертаха пътечка надолу по шията ѝ. Местеше се все по-ниско и по-ниско, оставяйки пламтяща диря по кожата ѝ. Спря за момент едва когато достигна нежната извивка на гърдите ѝ. Тя вече лежеше под него, очите ѝ горяха от желание и усещането бе много по-хубаво, отколкото в мечтите му. А как само бе мечтал за нея!

Бенедикт изръмжа тихо и собственически пое зърното ѝ в устата си. Софи леко изписка, а той не успя да потисне собствения си доволен стон.

— Шшш — успокой я той, — просто ми позволи...

— Но...

Младият мъж притисна пръст до устните ѝ, малко грубо навярно, но му ставаше все по-трудно да контролира движенията си.

— Не мисли — прошепна. — Просто се отпусни и ми позволи да ти доставя удоволствие.

Тя изглеждаше несигурна, но когато устата му се премести върху другата ѝ гърда и поднови чувствената си атака, очите ѝ се замъглиха, устните ѝ се разтвориха, а главата ѝ се отметна назад във възглавниците.

— Това харесва ли ти? — прошепна той и проследи връхчето на гърдата ѝ с език.

Софи не успя да отвори очи напълно, но кимна.

— Харесва ли ти това? — езикът му се премести към долната извивка на гърдата и гризна чувствителната кожа.

Дишането ѝ се накъса и учести и тя отново кимна.

— А това? — дръпна роклята ѝ и се спусна надолу докато достигна пъпа ѝ.

Този път Софи не успя дори да кимне. Мили боже, на практика бе гола пред него, а можеше само да стене, да въздиша и да се моли за още.

— Имам нужда от теб — изрече накъсано.

— Знам — измърмори той срещу меката кожа на корема ѝ.

Софи се изви под него, победена от първичната нужда да се движи. Нещо много странно се надигаше в нея, нещо горещо и вълнуващо. Сякаш самата тя растеше и се подготвяше да изскочи от кожата си. Сякаш след двадесет и две години съществуване, най-после се събуждаше за живот. Отчаяно искаше да почувства кожата му, затова сграбчи фината риза и я набра в ръцете си, докато не я измъкна от бричовете. Докосна го, плъзна ръце по гърба му, изненадана и доволна, че мускулите му потреперват под пръстите ѝ.

— О, Софи — изръмжа той и потръпна, когато ръцете ѝ се плъзнаха под ризата и докоснаха кожата му.

Реакцията му я окуражи и тя продължи да го гали. Премести се нагоре докато не достигна раменете му — широки и мускулести.

Той отново изстена и изруга приглушено докато се надигаше.

— Проклетото нещо пречи — измърмори, разкъса ризата си и я хвърли през стаята.

Софи успя да зърне само за секунда голите му гърди, преди той отново да се отпусне върху нея. Този път бяха кожа до кожа. Това беше най-невероятното чувство, което можеше да си представи. Той бе

толкова топъл и макар мускулите му да бяха твърди и силни, кожата бе съблазнително мека. Ухаеше приятно. Топла, мъжествена миризма на сандалово дърво и сапун. Софи докосна косата му с пръсти, когато той зарови лице във врата ѝ. Беше гъста и мека и гъделичкаше брадичката ѝ, както той гъделичкаше врата ѝ.

— О, Бенедикт! Това е толкова съвършено. Не мога да си представя нищо по-хубаво.

Той вдигна глава, а погледът му беше толкова дяволит, колкото и усмивката му.

— Аз мога.

Софи усети как устните ѝ се разтварят и осъзна, че сигурно изглежда невероятно глупаво, легнала и втренчена в него като идиот.

— Само почакай — обеща той. — Само почакай.

— Но... О! — изписка тя, когато той събу обувките ѝ. Една от ръцете му се обви около глезена ѝ и се плъзна нагоре по крака.

— Представяла ли си си това? — попита той и погали сгъвката на коляното ѝ.

Тя френетично поклати глава, като се опитваше да не се извива.

— Наистина ли? — измърмори той. — В такъв случай съм сигурен, че не си си представяла и *това* — протегна се и разкопча жартиерите ѝ.

— О, Бенедикт, не трябва...

— О, не. Трябва — агонизиращо бавно плъзна чорапите надолу. — Наистина трябва.

Софи проследи, с разтворена от удоволствие уста, как той ги хвърля зад себе си. Чорапите ѝ не бяха от най-качествените, но бяха доста леки и се зареяха във въздуха като листенца на глухарче докато не се приземиха — единият върху лампата, а другия — на пода.

Докато тя се смееше, загледана в чорапа, увиснал върху абажура, той се промъкна върху нея и плъзна ръце по задната част на краката ѝ достигайки до бедрата.

— Смея да кажа, че никой не те е докосвал тук — изрече дяволито.

Софи поклати глава.

— Освен това смея да кажа, че дори не си си го представяла.

Тя отново поклати главата си.

— И ако не си си представяла това... — стисна леко бедрата ѝ, при което тя изписка и се изви, — ... тогава съм сигурен, че за *това* не си и помисляла — докато говореше, той плъзна пръсти нагоре, а ноктите му леко драскаха кожата ѝ, докато пръстите му не достигнаха меката ѝ женственост.

— О, не — отвърна тя по-скоро инстинктивно. — Не можеш...

— О, мога. Уверявам те.

— Но... Ооо! — внезапно се почувства така сякаш мозъкът ѝ бе отлетял през прозореца; не можеше да мисли за нищо докато пръстите му я галеха. Е, почти за нищо. Изглежда успяваше да мисли за това колко неприлично е всичко това и колко ѝ се иска той да не спира.

— Какво правиш? — ахна тя и всеки мускул в тялото ѝ се стегна, когато пръстите му направиха нещо особено порочно.

— Всичко — отвърна Бенедикт и улови устните ѝ със своите. — Всичко, което пожелаеш.

— Искам... О!

— Това, така ли? — измърмори до бузата ѝ.

— Не зная какво искам.

— Аз знам — премести се към ухото ѝ и леко го гризна. — Знам точно какво искаш. Довери ми се.

И наистина, беше толкова просто. Тя напълно му се отдаде... не че вече почти не го бе направила. Но когато той каза „довери ми се“, тя осъзна, че наистина му се доверява и нещо вътре в нея се промени. Беше готова за това. Беше грешно, но тя бе готова и го желаше. Поне веднъж в живота си щеше да направи нещо диво, лудо и напълно нетипично за нея. Просто защото го искаше.

Сякаш прочел мислите ѝ, Бенедикт се отдръпна леко и обхвана бузата ѝ с голямата си длан.

— Ако искаш да спра — гласът му бе болезнено дрезгав, — трябва да ми кажеш сега. Не след десет минути, дори не след една. Трябва да е сега.

Трогната, че си е направил труда да попита, тя протегна ръка и докосна бузата му по същия начин, но когато отвори уста, единственото, което успя да пророни бе:

— Моля те.

Очите му заискриха от копнеж и в този миг нещо в него сякаш се прекърши и той за секунда се преобрази. Нежният, замечтан любовник

изчезна и на негово място се появи един обхванат от страст мъж. Ръцете му бяха навсякъде — върху краката, на кръста, докосваха лицето ѝ. Преди Софи да се усети роклята ѝ изчезна и се озова на пода при чорапите. Беше съвсем гола; усещането бе много странно и в същото време правилно, защото *той* я докосваше. Диванът бе тесен, но това изглежда нямаше значение докато Бенедикт сваляше ботушите и бричовите си. Седеше до нея докато хвърляше ботушите си, и не можеше да спре да я докосва дори, когато се освобождаваше от дрехите. Събличането по този начин му отне повече време, но имаше странното усещане, че ще да умре на мига, ако спре да я докосва.

Мислеше, че и преди е пожелавал жена. Че и преди се е нуждаел от жена. Но това... това бе много повече. Това бе духовно — докосваше душата му.

Най-после дрехите му изчезнаха. Той легна върху нея и поспря за секунда, за да се наслади на усещането за тялото ѝ под своето, кожа до кожа, от глава до пети. Беше твърд като камък, по-твърд от когато и да е било, но се бореше с импулсите си и се опитваше да действа бавно.

Щеше да ѝ бъде за пръв път. *Трябваше* да бъде съвършено. Или ако не съвършено, то поне адски хубаво. Плъзна ръка между телата им и я докосна. Бе готова, повече от готова за него. Плъзна един пръст в нея и доволно се ухили, когато тялото ѝ трепна и се стегна около него.

— Това е много... — гласът ѝ бе дрезгав, а дишането — накъсано. — Много...

— Странно? — довърши той вместо нея.

Тя кимна.

Той се усмихна бавно като котка.

— Ще свикнеш — обеща. — Смятам да ти помогна да го превърнеш в навик.

Софи отметна глава назад. Това бе лудост. Треска. Нещо се натрупваше вътре в нея, дълбоко в сърцевината ѝ, извиваше се, пулсираше. То се нуждаеше от отдушник, беше я сграбчило и въпреки напрежението се чувстваше невероятно, сякаш току-що се бе родила.

— О, Бенедикт — въздъхна тя. — О, любов моя.

Той замръзна... само за част от секундата, но тя разбра, че я е чул. Не каза и дума, само я целуна по врата и стисна крака ѝ докато се разполагаше между бедрата ѝ, опирайки се до...

Устните ѝ шокирано се разтвориха.

— Не се безпокой — развеселено каза той, прочел мислите ѝ, както обикновено. — Ще се получи.

— Но...

— Довери ми се — измърмори до устните ѝ.

Усети как бавно навлиза в нея. Чувстваше се разтегната, атакувана и въпреки това усещането не бе точно лошо. Беше... Беше...

Той докосна бузата ѝ.

— Изглеждаш сериозна.

— Опитвам се да реша как се чувствам — призна тя.

— Щом си достатъчно спокойна, за да го правиш, значи определено не се справям достатъчно добре.

Тя стреснато вдигна поглед. Той ѝ се усмихваше с онази крива усмивка, която винаги я разтопяваше.

— Престани да мислиш толкова усилено — промълви.

— Само че е трудно да не... О! — завъртя очи тя и се изви под него.

Бенедикт зарови лице във врата ѝ, за да не види развеселеното му изражение. Изглежда, че най-добрият начин да я накара да спре да анализира непрекъснато това, което трябваше да бъде само усещане и емоция, бе да продължи да се движи.

И той го стори. Напредваше неумолимо, плъзгаше се навън и навътре докато не достигна крехката бариера на девствеността ѝ. Потрепери. Никога преди не бе имал девственица. Беше чувал, че боли, че няма какво да направи, за да ѝ спести тази болка, но ако бе нежен, със сигурност щеше да ѝ е по-лесно. Сведе поглед надолу. Лицето ѝ бе зачервено и дишаше тежко. Очите ѝ бяха като стъклени — замаяни и очевидно унесени от желание. Това подхрани огъня, който гореше и в него. Господи, желаше я толкова отчаяно, че костите го боляха.

— Може да те заболи...

Излъга. Щеше да боли. Разкъсваше се между желанието да ѝ каже истината, за да бъде подготвена или да ѝ спести притесненията, като ѝ поднесе смекчената версия.

— Не ме интересува — задавено изрече тя. — Моля те. Нуждая се от теб.

Бенедикт се наведе за една последна страстна целувка и тласна бедрата си напред. Усети как тя се вцепени леко, когато разкъса

девствеността ѝ и ухапа, наистина ухапа ръката си, за да не свърши още в тази секунда сякаш беше неопитен шестнадесетгодишен младеж, а не тридесетгодишен мъж с опит. Тя му причиняваше това. Само тя. Тази мисъл го смири. Отново стисна зъби, за да заглуши първичните си нужди и започна да се движи в нея. Галеше я бавно, а в същото време искаше единствено да захвърли напълно всички задръжки.

— Софи, Софи — изръмжа. Повтаряше името ѝ и се опитваше да не забравя, че този път всичко е за нея. Той бе тук, за да задоволи нейните нужди, а не своите.

Щеше да бъде свършено. *Трябваше* да бъде свършено. Имаше нужда тя да обикне това. Имаше нужда да обикне него.

Софи се раздвижи под него и всяко трепване, всяко движение разпалваше вихъра, който бушуваше в тялото му. Стараеше се да бъде изключително нежен, но тя правеше въздържането толкова трудно. Ръцете ѝ бяха навсякъде — на бедрата му, по гърба, стискаха раменете му.

— Софи — простена отново. Не можеше да издържи още дълго. Не бе достатъчно силен. Не бе достатъчно благороден. Не беше...

— Ооо!

Софи потръпна, тялото ѝ се изви като дъга и тя изкрещя. Пръстите ѝ се впиха в гърба му, ноктите ѝ се забиваха в кожата, но това не го интересуваше. Знаеше само, че е стигнала върха и това го радваше, защото най-после можеше...

— Ааа!

Той експлодира. Нямаше друга дума, с която да го опише. Не можеше да спре да се движи, да трепери... и след миг се отпусна върху нея, смътно осъзнавайки, че вероятно я притиска, но не бе способен да помръдне и мускул. Трябваше да каже нещо. Трябваше да ѝ каже колко прекрасно е било. Но езикът му бе залепнал, а устните — подпухнали, а освен това дори не бе в състояние да отвори очи. Нежните думи щяха да почакаат. Той бе просто мъж и се нуждаеше от време, време, за да си поеме въздух.

— Бенедикт? — промълви тя.

Той леко отпусна ръка върху нея. Успя да направи само това, за да ѝ покаже, че я е чул.

— Винаги ли е така?

Поклати глава с надеждата, че тя ще го види и ще разбере какво има предвид. Софи въздъхна и като че ли потъна още по-дълбоко сред възглавниците.

— Така си и мислех.

Бенедикт целуна главата ѝ — единственото място, което можеше да достигне. Не, невинаги бе така. Толкова пъти бе мечтал за нея, но това... Това...

Бе по-хубаво от всяка мечта.

* * *

Софи не би допуснала, че е възможно, но очевидно бе задрямала въпреки вълнуващото усещане за Бенедикт, чиято тежест я притискаше към дивана и леко затрудняваше дишането ѝ. Сигурно бяха заспали, защото се събудиха едновременно и Софи се стресна от внезапния прилив на студен въздух, който я обля, щом той се надигна от тялото ѝ.

Бенедикт я покри с едно одеяло, преди да е успяла да се засрами от голотата си. Изчерви се, но се усмихна, тъй като нямаше нещо, което да може да успокои притеснението ѝ. Не съжаляваше за действията си, но една жена не можеше да изгуби девствеността си върху диван и после да не се чувства поне малко засрамена. Просто бе невъзможно. Одеялото бе внимателен жест, който не я изненада. Все пак Бенедикт бе внимателен мъж.

Той обаче изглежда не споделяше срамежливостта ѝ, защото не направи дори опит да се покрие докато обикаляше стаята и събираше разхвърляните си дрехи. Софи го зяпаше безсрамно докато обуваше бричовите си. След като се изправи — висок и горд — Бенедикт улови погледа ѝ и ѝ отправи топла и пряма усмивка.

Господи, колко обичаше този мъж!

— Как се чувстваш?

— Добре — отвърна тя. — Добре. Невероятно — усмихна се свенливо.

Той вдигна ризата си и пхна ръка в единия ръкав.

— Ще изпратя някой да събере вещите ти?

Софи примигна.

— Какво имаш предвид?

— Не се безпокой, ще се уверя, че е дискретен. Зная, че за теб това е смущаващо, след като вече познаваш семейството ми.

Софи притисна одеялото към себе си и ѝ се прииска роклята да не бе извън обсега ѝ, защото внезапно изпита срам. Бе извършила едно от нещата, които винаги се бе заричала да не прави, и сега Бенедикт смяташе, че ще стане негова любовница. И защо не? Предположението бе съвсем логично.

— Моля те, не изпращай никого — изрече тихо.

Той изненадано я погледна.

— Предпочиташ да го направиш сама?

— Предпочитам нещата ми да останат там, където са си — меко изрече тя. Много по-лесно бе да произнесе тези думи, отколкото директно да му каже, че няма да му бъде любовница.

Веднъж би могла да си прости. Би могла дори да се радва. Но да прекара целия си живот с мъж, който не е неин съпруг — това не можеше да направи. Софи сведе поглед към корема си, молейки се да не се появи някое незаконно дете.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — той се взираше напрегнато в лицето ѝ.

По дяволите! Нямах да ѝ позволи да се измъкне лесно.

— Казвам — Софи преглътна огромната буца, която внезапно се бе появила в гърлото ѝ, — че не мога да бъда твоя любовница.

— А как наричаш това? — попита през зъби Бенедикт и махна с ръка към нея.

— Наричам го отклонение от правия път — отвърна тя, без да среща погледа му.

— О, значи аз съм отклонение — тонът му бе неестествено любезен. — Колко мило! Не мисля, че някога съм бил считан за нечие отклонение.

— Знаеш, че не това имах предвид.

— Така ли? — грабна единия си ботуш и седна на ръба на един стол, за да го обуе. — Честно казано, скъпа моя, вече нямам представа какво искаш да кажеш.

— Не трябваше да правя това...

Той рязко извърна глава. Усмиваше се невъзмутимо, но очите му мятаха мълнии.

— О! Сега съм „не трябваше“? Прекрасно! Това е още по-хубаво от „отклонение“. „Не трябваше“ звучи много по-неприлично. Отклонението е просто обикновена грешка.

— Няма нужда да се държиш толкова грубо.

Той обърна глава настрани сякаш наистина обмисляше думите й.

— Това ли правя? Всъщност мислех, че се държа изключително приятелски и проявявам разбиране. Само виж, дори не викам и не драматизирам...

— Предпочитам викането и драматизирането пред *това*.

Той грабна роклята й и й я хвърли не особено внимателно.

— Е, невинаги получаваме това, което искаме, нали, мис Бекет? Аз поне със сигурност мога да го потвърдя.

Тя сграбчи роклята и я напъха под завивката с надеждата, че ще намери начин да я облече, без да маха одеялото.

— Ще бъде цяло чудо, ако успееш да се справиш — погледна я снизходително Бенедикт.

Тя го изгледа гневно.

— Не те моля да се извиняваш.

— Какво облекчение! Съмнявам се, че бих могъл да намеря думи.

— Моля те, не бъди толкова саркастичен.

Усмихна й се подигравателно.

— Едва ли си в положение, да ме молиш за каквото и да било.

— Бенедикт...

Той се надвеси над нея и я изгледа похотливо.

— Освен, разбира се, да се присъединя към теб, което бих направил с удоволствие.

Тя не отговори.

— Разбираш ли — погледът му леко омекна, — какво е чувството да бъдеш отблъснат? Колко пъти мислиш, че можеш да ме отхвърляш, преди да престана да опитвам?

— Не искам...

— О, спри с това старо извинение. Уморих се от него. Ако искаше да бъдеш с мен, щеше да бъдеш с мен. Щом казваш „не“, значи искаш да кажеш „не“.

— Не разбираш — тихо изрече тя. — Ти винаги си бил в положението да можеш да правиш каквото пожелаеш. Някои от нас не

разполагат с този лукс.

— Колко съм глупав! А аз си мислех, че ти предлагам точно този лукс.

— Луксът да бъде твоя любовница — горчиво отвърна тя.

Той скръсти ръце и изви устни докато казваше:

— Няма да вършиш нищо, което вече не си правила.

— Постъпих неразумно — бавно произнесе Софи, като се опитваше да не обръща внимание на обидата. Заслужаваше я. Защо той да не смята, че тя ще му бъде любовница? — Направих грешка — продължи, — но това не означава, че ще я повторя.

— Мога да ти предложа по-добър живот — тихо каза той.

Тя поклати глава.

— Няма да бъде твоя любовница. Няма да бъде ничия любовница.

Бенедикт шокирано разтвори устни, когато проумя думите ѝ:

— Софи — изрече невярващо, — знаеш, че не мога да се оженя за теб.

— Разбира се, че го знам — тросна се тя. — Аз съм прислужница, а не идиот.

Бенедикт се опита за момент да се постави на нейното място. Знаеше, че тя желае порядъчност, но сигурно знаеше и че той не може да ѝ я даде.

— За теб също би било трудно — изрече меко, — ако се оженя за теб. Няма да бъдеш приета. Висшето общество може да бъде жестоко.

От устните на Софи се изтръгна силен, кух смях.

— Знам — в усмивката ѝ нямаше и следа от хумор. — Повярвай ми, знам.

— Тогава защо...

— Направи ми услуга — прекъсна го тя и се извърна, за да не го гледа повече. — Намери някоя, за която да се ожениш. Намери някоя приемлива, която ще те направи щастлив. И ме остави на мира.

Думите ѝ докоснаха някаква струна и Бенедикт внезапно си спомни за жената от бала с маски. Тя бе от неговия свят, от неговата класа. Щеше да бъде приемлива. И в този миг, докато стоеше там, втренчен в Софи, която се бе свила на дивана и се опитваше да не го гледа, той осъзна, че нея си бе представял всеки път, когато мислеше за бъдещето. Всеки път, когато си представяше живота си с жена и деца.

Бе прекарал последните две години държейки под око всяка врата, в постоянно очакване неговата дама в сребристо да влезе в помещението. Понякога се чувстваше наивен, дори глупав, но така и не успя да я изтрие от мислите си. Нито успя да прогони мечтата — онази, в която даваше обет пред нея и заживяваха щастливо.

Това бе глупава фантазия за човек с неговата репутация, ужасно сладникава и сантиментална, но не можеше да избяга от нея. Така ставаше, когато човек израсне в голямо, любящо семейство — искаше да получи същото. Само че жената от бала се бе превърнала в мираж. По дяволите, дори не знаеше името ѝ. А Софи беше тук. Не можеше да се ожени за нея, но това не означаваше, че не могат да бъдат заедно. Това налагаше компромис — най-вече от нейна страна, призна той. Но можеха да го направят. И определено щяха да са по-щастливи, отколкото ако останеха разделени.

— Софи — започна, — знам, че ситуацията не е идеална...

— Недей — прекъсна го тя едва чуто.

— Само ако ме изслушаш...

— Моля те, недей!

— Но ти не...

— Спри! — този път гласът ѝ се повиши.

Бе изпънала рамене толкова силно, че те почти докосваха ушите ѝ, но въпреки това Бенедикт продължи. Обичаше я. Трябваше да я накара да проумее нещата.

— Софи, знам, че ще се съгласиш, ако...

— Няма да родя незаконно дете! — изкрещя тя накрая, опитвайки се да задържи одеялото около себе си, докато скачаше на крака. — Няма да го направя! Обичам те, но не чак толкова. Никога не обичам толкова.

Очите му се плъзнаха към корема ѝ.

— Може и да е късно за това, Софи.

— Знам — тихо отвърна тя, — и това ме разяжда отвътре.

— Съжалението обикновено го прави.

Тя отмести поглед.

— Не съжалявам за това, което направихме. Искан ми се да можех. Знам, че трябва. Но не мога.

Бенедикт се загледа в нея. Искан да я разбере, но просто не можеше да проумее как може да е толкова твърда в нежеланието си да

му бъде любовница и да роди децата му и в същото време да не съжалява за това, че са се любили. Как можеше да твърди, че го обича? Това само усилваше болката му.

— Ако нямаме дете — тихо изрече тя, — ще се считам за късметлийка и повече няма да изкушавам съдбата.

— Не, просто ще изкушаваш мен — долови подигравателната нотка в собствения си глас и се намрази заради нея.

Тя не му обърна внимание, обви одеялото още по-плътно около себе си и се втренчи невиждащо в една картина на стената.

— Ще имам спомен, който вечно ще пазя. Вероятно затова не мога да изпитам съжаление за това, което направихме.

— Той няма да те топли нощем.

— Не — тъжно се съгласи тя, — но ще изпълва мечтите ми.

— Ти си страхливка — обвини я той. — Страхливка си, щом не преследваш тези мечти.

Софи се обърна.

— Не — гласът ѝ бе забележително спокоен предвид гнева, който струеше от погледа му, — аз съм копеле. И преди да кажеш, че не те интересува, нека те уверя, че мен ме интересува. Както и всички останали. Не минава и ден без нещо да ми напомни за обстоятелствата около раждането ми.

— Софи...

— Ако имам дете — гласът ѝ започваше да се пропуква, — знаеш ли колко ще го обичам? Повече от живота, от въздуха, повече от всичко останало. Как бих могла да нараня собственото си дете, както аз бях наранена? Как бих могла да му причиня същата болка?

— Ти би ли отхвърлила детето си?

— Разбира се, че не!

— Тогава то няма да изпита подобна болка — Бенедикт сви рамене, — защото и аз не бих го отхвърлил.

— Не разбираш — почти проплака тя.

Той се престори, че не я е чул.

— Прав ли съм да смятам, че твоите родители са те отхвърлили? Усмивката ѝ бе пресилена и иронична.

— Не точно. „Пренебрегвали“ би било по-вярно.

— Софи — той се втурна към нея и я взе в обятията си, — няма нужда да повтаряш грешките на родителите си.

— Зная — тъжно каза тя, не се отдръпна от прегръдката му, но и не му отвърна. — И затова не мога да бъда твоя любовница. Няма да изживея живота на майка си.

— Ти не би...

— Казват, че умният човек се учи от грешките си — прекъсна го тя и решителния ѝ глас спря възражението му. — Но истински умният човек се учи от грешките на другите — отдръпна се и след това се обърна с лице към него. — Искане ми се да мисля, че съм истински умна. Моля те, не ми отнемай това.

Болката в очите ѝ бе отчаяна, почти осезаема. Удари го в гърдите и той залитна назад.

— Бих искала да се облека — тя се извърна. — Мисля, че трябва да излезеш.

Той се взира в гърба ѝ няколко секунди преди да каже:

— Мога да те накарам да промениш решението си. Бих могъл да те целуна и ти ще...

— Няма да го направиш — тя дори не помръдна. — Не си такъв.

— Напротив.

— Ще ме целунеш и след това ще се намразиш. Ще отнеме само секунда.

Бенедикт напусна стаята без да каже и дума, само затварянето на вратата извести излизането му. Треперещите ръце на Софи пуснаха одеялото, тя се отпусна на дивана и напои фината му тъкан със сълзи.

ГЛАВА 18

„През последните две седмици търсещите брак госпожици и техните мамички разполагат с доста ограничен избор. Поначало реколтата от ергени през този Сезон е слаба, след като през изминалата година херцогът на Ашбърн и графът на Макълсфийлд надянаха брачните окови. В допълнение към това двамата неженени братя Бриджъртън — не включваме в сметките Грегори, който е само на шестнадесет и едва ли би могъл да е от полза за някоя бедна млада госпожица, озовала се на брачния пазар — изчезнаха от полезрението. Колин, както научи настоящият автор, е извън града, вероятно в Уелс или Шотландия. По всичко изглежда, че никой не знае защо е предприел пътуване в такава посока и то в средата на Сезона. Историята на Бенедикт е още по-объркваща. Той очевидно е в Лондон, но отбягва всички светски сбирки, предпочитайки по-малко елегантни занимания.

Все пак, в интерес на истината, не трябва да оставяме читателя с впечатлението, че гореспоменатият мистър Бриджъртън посвещава цялото си време на развратни страсти. Ако достигналата до нас информация е вярна, то през по-голямата част от последните две седмици той се е намирал в жилището си на Брутън Стрийт. Тъй като не са плъзнали слухове, че е болен, настоящият автор може да си направи извода, че най-после е стигнал до заключението, че Сезонът в Лондон е изключително скучен и не заслужава да му отделя от времето си. Умен мъж, наистина.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 9 юни 1817

Софи не видя Бенедикт цели две седмици. Не знаеше дали трябва да е доволна, изненадана или разочарована. Нито дали се чувства доволна, изненадана или разочарована. Напоследък не знаеше нищо. През половината време дори не познаваше себе си. Бе сигурна, че е взела правилното решение, като отказа отново предложението на Бенедикт. Знаеше го с разума си и макар да я болеше за мъжа, когото обичаше, сърцето ѝ също бе сигурно в това. Незаконното раждане ѝ бе донесло твърде много болка, за да рискува да причини същото на някое дете. Особено на своето.

Не, това не бе вярно. Веднъж вече бе рискувала и не успяваше да се убеди съвсем, че трябва да съжалява. Споменът бе твърде ценен, но това не означаваше, че ще го стори отново. Само че, ако бе толкова сигурна, че е постъпила правилно, защо тогава я болеше така? Сякаш разбиваше сърцето си отново и отново. Всеки ден то се разкъсваше по малко и Софи отново си казваше, че не може да стане по-зле, че процесът е приключил, че сърцето ѝ вече е изцяло и напълно разбито. И все пак плачеше всяка нощ, докато заспи от изтощение, изпълнена с болка за Бенедикт. И всеки следващ ден се чувстваше още по-зле.

Напрежението се усилваше от факта, че се ужасяваше да излезе от къщата. Поузи сигурно я търсеше, а според Софи бе най-добре да не я намира. Не смяташе, че има вероятност да съобщи на Араминта за присъствието ѝ в Лондон. Софи я познаваше достатъчно добре, за да знае, че никога не би нарушила обещание умишлено, а кимването ѝ, докато Софи бясно клатеше глава, определено можеше да се счита за обещание. Само че, колкото и искрено да беше сърцето на Поузи при спазването на обещания, същото, за съжаление, не можеше да се каже за устните ѝ. Софи лесно можеше да си представи сценарий — всъщност много сценарии — в които Поузи случайно се изпуска, че я е видяла. Което означаваше, че единственото положително нещо в случая бе, че не знаеше къде живее Софи. Можеше просто да се е разхождала наоколо. А може да бе дошла да шпионира Араминта.

В интерес на истината това изглеждаше много по-достоверно от факта, че Софи просто бе изнудена да приеме работа като камериерка в къща на същата улица.

И така чувствата ѝ се люшкаха от меланхолия до нервност, от сърдечна болка до страх. Успяваше да запази по-голямата част от тях

за себе си, но знаеше, че е станала разсеяна и тиха и бе наясно, че лейди Бриджъртън и дъщерите ѝ са забелязали. Гледаха я загрижено и ѝ говореха още по-нежно. И продължаваха да се чудят защо не идва на чай.

— Софи! Ето те и теб!

Тя бързаше към стаята си, където я очакваше малък куп дрехи за кърпене, когато лейди Бриджъртън я хвана в коридора.

Софи спря, опита да се усмихне за поздрав и направи реверанс.

— Добър ден, лейди Бриджъртън.

— Добър ден, Софи. Търсих те навсякъде.

Младата жена безизразно се втренчи в нея. Изглежда често го правеше напоследък. Беше ѝ трудно да се концентрира върху каквото и да било.

— Така ли? — попита механично.

— Да. Чудех се защо не си идвала на чай цяла седмица. Знаеш, че винаги си добре дошла, когато се събираме неофициално.

Софи усети как бузите ѝ се затоплят. Избягваше чая, защото ѝ бе изключително трудно да бъде в една стая с толкова много членове на семейството и да не мисли за Бенедикт. Те толкова си приличаха и бяха истинско семейство. Това я караше да си спомня за всичко, което тя самата нямаше и никога нямаше да има — свое собствено семейство; някого, когото да обича; някой, който да я обича. И всичко това с благословията на брака. Вероятно имаше жени, които биха захвърлили своята порядъчност заради страстта и любовта. Една голяма част от нея искаше и тя да може да бъде като тях, но не беше. Любовта не можеше да победи всичко. Поне не за нея.

— Бях много заета — отвърна накрая тя.

Лейди Бриджъртън само ѝ се усмихна — лека усмивка със съвсем малка доза любопитство, след която се възцари мълчание и Софи се принуди да добави:

— С кърпенето.

— Колко ужасно. Не знаех, че правим дупки на толкова много чорапи.

— О, напротив! — отвърна Софи и прехапа език в секундата, в която го изрече. Извинението ѝ отиде по дяволите. — Кърпех някои свои неща — импровизира и преглътна, когато осъзна колко зле прозвуча това. Дамата добре знаеше, че тя няма други дрехи, освен

онези, които ѝ бе дала, и те бяха в идеално състояние. А и бе много неучтиво от страна на Софи да кърпи своите неща през деня, когато трябваше да помага на момичетата. Лейди Бриджъртън бе добър работодател, вероятно нямаше да възрази, но това противоречеше на собствените ѝ принципи. Бе получила работа — и то добра, макар да означаваше, че сърцето ѝ ще бъде разбивано всеки ден — и се гордееше с това, което върши.

— Разбирам — изрече лейди Бриджъртън, а загадъчната усмивка не слезе от лицето ѝ. — Разбира се, може да носиш и собствените си неща на чая.

— О, не бих си го и помислила.

— Но аз ти казвам, че можеш.

От тона, с който го каза, Софи разбра, че всъщност има предвид трябва.

— Разбира се — измърмори и я последва към салона на горния етаж.

Всички момичета бяха там, разположени на обичайните си места. Препираха се, усмихваха се и се шегуваха. Най-голямата дъщеря — Дафни, сега херцогиня на Хейстингс — също присъстваше. В ръцете си държеше най-малкото си дете — Каролайн.

— Софи! — засия Хаясинт. — Помислих, че сигурно си болна.

— Но вие ме видяхте тази сутрин — напомни ѝ тя, — когато правих прическата ви.

— Да, но не приличаше на себе си.

Софи не намери подходящ отговор, тъй като това беше истина. Нямаше как да възрази затова просто седна в един стол и кимна, когато Франческа я попита дали иска чай.

— Пенелопе Федърингтън каза, че ще се отбие днес — обърна се Елоиз към майка си, докато Софи отпиваше. Никога не бе срещала Пенелопе, за която често пишеха в *Уисълдаун*, но знаеше, че е приятелка на Елоиз.

— Да забелязвате, че Бенедикт не е идвал от известно време? — попита Хаясинт.

Софи убоде пръста си, но за щастие успя да се спре, преди да извика от болка.

— Не е идвал да посети и мен и Саймън — каза Дафни.

— Е, на мен ми каза, че ще ми помогне с аритметиката — измърмори Хаясинт, — и определено не спази обещанието си.

— Сигурна съм, че просто е забравил — дипломатично вметна лейди Бриджъртън. — Може би ако му изпратиш бележка...

— Или просто почукаш на вратата му — обади се Франческа и леко извъртя очи. — Не е като да живее много далеч.

— Аз съм неомъжена дама — нацупи се Хаясинт. — Не мога да посещавам ергенски жилища.

Софи се закашля.

— Ти си на четиринадесет — презрително изрече Франческа.

— Въпреки това!

— Трябва да помолиш Саймън за помощ — каза Дафни. — Той е много по-добър с числата от Бенедикт.

— Знаеш ли, тя е права — Хаясинт погледна към майка си, след като за последно се намръщи на Франческа. — Жалко за Бенедикт. За мен вече е напълно безполезен.

Всички се закискаха, защото знаеха, че се шегува. С изключение на Софи, която не мислеше, че вече е в състояние да се киска.

— Все пак сериозно — продължи момичето, — той в какво е добър? Саймън е добър с числата, а Антъни знае много по история. Колин е по-забавен, разбира се, и...

— Изкуство — остро я прекъсна Софи, раздразнена от факта, че собственото му семейство не вижда индивидуалността и силните му страни.

Хаясинт изненадано я погледна.

— Моля?

— Добър е в художественото изкуство — повтори тя. — Доста по-добър от всички вас, мисля.

Това прикова вниманието им, защото макар Софи да бе показвала естественото си остроумие, обикновено бе мила и не се бе обръщала остро към никого.

— Не знаех — рече Дафни с интерес. — С молив ли рисува или с бои?

Софи я погледна. От всички жени в семейството най-слабо познаваше Дафни, но бе невъзможно да пропусне интелигентния блясък в очите ѝ. Тя бе любопитна за скрития талант на брат си, искаше да узнае защо досега не бе разбрала за него и най-вече защо

Софи *знае*. Видя всичко това в очите на младата херцогиня за по-малко от секунда. И в същия миг реши, че е направила грешка. Ако Бенедикт не бе казал на семейството си, не бе нейна работа да го прави.

— Рисува — изрече накрая, като се надяваше гласът ѝ да е достатъчно рязък, за да пресече допълнителните въпроси.

Така и стана. Никой не изрече и дума, макар че пет чифта очи останаха настойчиво впити в лицето ѝ.

— С молив — измърмори Софи.

Започна да мести поглед от лице на лице. Елоиз примигваше бързо, докато лейди Бриджъртън не мигаше изобщо.

— Доста е добър — продължи тя и мислено се изрита, още докато го изричаше, но нещо във възцарилото се сред Бриджъртънови мълчание я задължаваше да запълни тишината.

Накрая, след най-дългата секунда безмълвие на света, лейди Бриджъртън се прокашля и каза:

— Бих искала да видя някои от рисунките му. — И попи устните си, въпреки че не бе отпивала от чая. — Ако има желание да ги сподели с мен, разбира се.

Софи се изправи.

— Мисля, че трябва да вървя.

Лейди Бриджъртън я прониза с поглед.

— Моля те — изрече с глас, който напомняше стомана обвита в кадифе, — остани.

Софи отново седна.

Елоиз скочи на крака.

— Мисля, че чувам Пенелопе.

— Не е вярно — каза Хаясинт.

— Защо бих излъгала?

— Нямам представа, но...

Икономът се появи на вратата.

— Мис Пенелопе Федърингтън — обяви.

— Видя ли — изстреля Елоиз към Хаясинт.

— Да не би моментът да не е подходящ? — попита Пенелопе.

— Не — отвърна Дафни с леко развеселена усмивка, — просто странен.

— О! Ами, бих могла да се върна и по-късно, предполагам.

— Разбира се, но това не е нужно — каза лейди Бриджъртън. — Моля те, седни и пийни чай.

Софи проследи с поглед как младата дама сяда на дивана до Франческа. Пенелопе не бе изискана красавица, но бе доста привлекателна по свой собствен, семпъл начин. Косата ѝ бе червеникавокафява, а скулите — леко осеяни с лунички. Тенът ѝ бе малко блед, но Софи подозираше, че това се дължи по-скоро на непривлекателната жълта рокля. Като се замисли, сякаш бе чела нещо в рубриката на лейди Уисълдаун по въпроса за ужасните дрехи на Пенелопе. Жалко, че бедното момиче не можеше да убеди майка си да ѝ позволи да носи синьо.

Докато Софи тайничко оглеждаше Пенелопе, осъзна, че тя съвсем неприкрито прави същото.

— Срецаха ли сме се? — внезапно попита гостенката.

Софи сякаш бе обхваната от предчувствие или нещо подобно. Или може би беше дежа вю.

— Не мисля — изрече бързо.

Пенелопе не отмести поглед от лицето ѝ.

— Сигурна ли сте?

— Аз... не виждам как би било възможно.

Пенелопе леко въздъхна и поклати глава сякаш проясняваше мислите си.

— Сигурна съм, че сте права. Но във вас има нещо ужасно познато.

— Софи е новата ни камериерка — обади се Хаясинт, като че ли това можеше да обясни нещо. — Обикновено пие чай с нас, когато сме в семеен кръг.

Софи видя как Пенелопе измърморва нещо в отговор и в този момент внезапно ѝ просветна. Беше виждала Пенелопе и преди! На бала с маски, преди да срещне Бенедикт, вероятно за не повече от десет секунди. Точно бе влязла и младите мъже, които бързо я бяха наобиколили все още си проправяха път към нея. Пенелопе бе застанала наблизко, облечена в някакъв странен зелен костюм със смешна шапка. Софи се бе загледала в нея за момент, опитвайки се да разбере какво трябва да изобразява облеклото ѝ, когато един млад джентълмен се бе блъснал в нея, и почти я събори на земята. Софи протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи и едва бе успяла да каже

нещо от рода на „готово“, когато няколко джентълмени се бяха втурнали напред и ги бяха разделили. Тогава се бе появил Бенедикт и Софи имаше очи само за него. Пенелопе и ужасния начин, по който мъжете на бала се отнасяха към нея бяха забравени на секундата. Очевидно и Пенелопе бе забравила случката.

— Сигурно греша — каза тя, докато поемаше чаша чай от Франческа. — Не е точно външния ви вид, а по-скоро начинът, по който се държите, ако в това има някакъв смисъл.

Софи реши, че е необходимо веднага да вземе мерки, затова изобрази най-добрата си усмивка и изрече:

— Ще приема това като комплимент, тъй като съм сигурна, че дамите, които познавате са наистина изтънчени и мили.

В секундата, в която приключи, разбра, че бе прекалила. Франческа я гледеше сякаш ѝ бяха поникнали рога, а ъгълчетата на устата на лейди Бриджъртън потрепваха докато казваше:

— Софи, това е най-дългото изречение, което си съставяла от две седмици.

Тя вдигна чашата с чай и измърмори:

— Не се чувствах добре.

— О — внезапно избъбри Хаясинт. — Надявам се, че вече не ти е толкова зле, защото ми се искаше да ми помогнеш тази вечер.

— Разбира се — каза Софи, нетърпелива да се извърне от Пенелопе, която все още я изучаваше сякаш бе пъзел в човешка форма. — От какво имате нужда?

— Обещах да забавлявам братовчедите си.

— О, точно така — включи се лейди Бриджъртън и остави чинийката си на масата. — Почти бях забравила.

Хаясинт кимна.

— Би ли могла да ми помогнеш? Те са четирима и със сигурност ще ме надбягат.

— Разбира се — отвърна Софи. — На колко години са?

Хаясинт сви рамене.

— Между шест и десет години са — изрече лейди Бриджъртън с неодобрителна усмивка. — Би трябвало да знаеш, Хаясинт — обърна се към Софи и добави. — Децата на най-малката ми сестра.

Софи каза на Хаясинт:

— Извикайте ме, когато пристигнат. Обичам деца и ще се радвам да помогна.

— Чудесно — плесна с ръце момичето. — Те са толкова млади и жизнени. Щяха да ме изтощят напълно.

— Хаясинт — обади се Франческа, — ти съвсем не си стара и грохнала.

— Кога за последно си прекарвала два часа с четири деца, които са на по-малко от десет години?

— Спрете — Софи се разсмя за първи път през последните две седмици. — Ще помогна. Никой няма да бъде изтощен. Вие също трябва да дойдете, Франческа. Сигурна съм, че ще си прекараме чудесно.

— Ти... — Пенелопе понечи да каже нещо, но спря. — Няма значение.

Само че когато Софи обърна поглед към нея, тя все още се взираше в лицето ѝ с невероятно объркано изражение. Пенелопе отвори уста, затвори я, след това отново я отвори и каза:

— Знам. Познавам те.

— Сигурна съм, че е права — Елоиз се ухили жизнерадостно. — Пенелопе никога не забравя лица.

Софи пребледня.

— Наистина ли всичко е наред? — попита лейди Бриджъртън и се приведе напред. — Не изглеждаш добре.

— Мисля, че нещо не ми понесе — избърза да каже Софи и притисна ръце към стомаха си за по-голям ефект. — Може би млякото е било развалено.

— О, Боже — Дафни притеснено се смръщи и погледна към бебето си. — Дадох малко на Каролайн.

— На мен ми се стори добре — каза Хаясинт.

— Може да е било нещо от закуската — каза Софи, тъй като не искаше Дафни да се тревожи. — Все пак, мисля, че е най-добре да полегна — изправи се и направи крачка към вратата. — Ако нямате нищо против, лейди Бриджъртън.

— Разбира се — отвърна тя. — Надявам се скоро да се оправиш.

— Сигурна съм — каза Софи съвсем искрено. Щеше да се почувства по-добре веднага щом напуснеше полезрението на Пенелопе Федърингтън.

— Ще те извикам, когато братовчедите ми пристигнат — извика Хаясинт.

— Ако се чувстваш по-добре — добави майка ѝ.

Софи кимна и побърза да напусне салона, но докато излизаше улови Пенелопе да я наблюдава изключително напрегнато, което я ужаси.

* * *

Вече две седмици Бенедикт бе в лошо настроение. Освен това, мислеше той, докато крачеше бавно към къщата на майка си, скоро настроението му щеше да се влоши още повече. Избягваше посещенията, защото не искаше да вижда нито Софи; нито майка си, която със сигурност би усетила лошото му настроение и щеше да го разпитва за него. Не искаше да вижда и Елоиз, която определено щеше да подуши интереса на майка им и също да се опита да го разпитва; не искаше да вижда...

По дяволите, не искаше да вижда никого. А като се има предвид как срязваше слугите си — с думи, разбира се, макар понякога в мечтите си го правеше и съвсем буквално — за останалата част от света бе най-добре и те да не искат да го виждат.

Само че, по волята на съдбата, точно когато положи крак на първото стъпало, чу някой да вика името му и, когато се обърна, видя двама от братята си да вървят по тротоара.

Бенедикт простена. Никой не го познаваше по-добре от Антъни и Колин, а нямаше вероятност да подминат дреболия като печално разбитото му сърце, без да я забележат и коментират.

— Не съм те виждал цяла вечност — каза Антъни. — Къде беше?

— Тук и там — избегна въпроса Бенедикт. — Най-вече у дома — обърна се към Колин. — А ти къде беше?

— Уелс.

— Уелс? Защо?

Колин сви рамене.

— Прииска ми се. Никога преди не съм бил там.

— Повечето хора имат нужда от малко по-сериозна причина, за да отпътуват в средата на Сезона — каза Бенедикт.

— Не и аз.

Бенедикт се втренчи в него. Антъни също се втренчи в него.

— Е, добре — смръщи се Колин. — Трябваше да се махна. Майка се захвана с мен и тази проклета работа с брака.

— Проклета работа с брака? — попита Антъни с развеселена усмивка. — Уверявам те, да си в леглото със собствената си съпруга не е чак толкова неприятно.

Бенедикт запази изражението си абсолютно равнодушно. Бе намерил малко петънце кръв на дивана, след като се бе любил със Софи. Хвърли една възглавница върху него с надеждата, че докато някой от слугите го забележеше, всички вече щяха да са забравили, че е идвала жена. Искаше му се да мисли, че никой от тях не подслушва на вратите и не клюкарства, но самата Софи му бе казала, че те обикновено знаят за всичко, което се случва в домакинството и му се струваше, че е била права.

Ако наистина се бе изчервил — а усещаше, че бузите му леко се затоплят — явно никой от братята му не бе забелязал, защото не казаха нищо, а ако в този живот имаше нещо сигурно, подобно на факта, че слънцето изгрява от изток например, то бе, че един Бриджъртън никога не пропуска възможността да подразни или измъчва друг Бриджъртън.

— Тя постоянно говори за Пенелопе Федърингтън — намръщи се Колин. — Казвам ви, познавам момичето откакто и двамата носехме къси панталонки, ъъ, тоест откакто аз носех къси панталонки. Тя е носела... — намръщи се още повече, защото и двамата му братя се разсмяха. — Носела е каквото малките момичета носят.

— Рокли? — услужливо предположи Антъни.

— Фусти? — бе предложението на Бенедикт.

— Работата е там — решително изрече Колин, — че я познавам от цяла вечност и мога да ви уверя, че няма вероятност да се влюбя в нея.

Антъни се обърна към Бенедикт и каза:

— Ще се оженят до една година. Помни ми думите.

Колин скръсти ръце.

— Антъни!

— Може би две — каза Бенедикт. — Още е млад.

— За разлика от *теб* — отвърна Колин. — Чудя се защо майка обсажда мен? Мили боже, та ти си на тридесет и една...

— Тридесет — тросна се Бенедикт.

— Няма значение, човек би си помислил, че основните атаки ще са насочени към теб.

Бенедикт се намръщи. Майка му бе нетипично сдържана през последните няколко седмици по отношение на Бенедикт, брака и възможността за най-скорошното му осъществяване. Разбира се, той бе избягвал дома ѝ като чума, но дори и преди това тя не бе споменала и дума.

Това беше изключително странно.

— Във всеки случай — Колин продължи да упорства, — няма да се ожена скоро и определено няма да се ожена за Пенелопе Федърингтън.

— О!

Това бе женско „О!“ и някак си, дори без да вдига поглед, Бенедикт разбра, че това ще бъде един от най-неловките моменти в живота му. Със сърце, изпълнено с ужас, вдигна глава и се обърна към входната врата. Там бе застанала Пенелопе Федърингтън с разтворени от шока устни, а в очите ѝ прозираше разбитото ѝ сърце.

В този момент Бенедикт осъзна, че вероятно е бил твърде глупав — глупав като мъж — за да не забележи, че Пенелопе е влюбена в брат му.

Колин се прокашля.

— Пенелопе — гласът му прозвуча сякаш се е върнал десет години назад. — Тъж... радвам се да те видя — погледна към братята си, за да се намесят и да го спасят, но никой от тях не го направи.

Бенедикт потрепери. Това бе един от онези моменти, които просто няма как да бъдат спасени.

— Не знаех, че си там — неуверено изрече Колин.

— Очевидно — отвърна Пенелопе, но в думите ѝ нямаше плам.

Колин болезнено преглътна.

— При Елоиз ли беше дошла?

Тя кимна.

— Бях поканена.

— Сигурен съм! — бързо изрече той. — Разбира се, че е така. Ти си чудесен приятел на семейството.

Мълчание. Ужасно, неловко мълчание.

— Сякаш би дошла неканена — измърмори Колин.

Пенелопе не каза нищо. Опита да се усмихне, но очевидно не успя съвсем. Накрая, точно, когато Бенедикт реши, че ще ги изостави и ще избяга надолу по улицата, тя погледна право към Колин и каза:

— Никога не съм ви молила да се ожените за мен.

Бузите на Колин станаха по-червени, отколкото Бенедикт изобщо смяташе за възможно. Той отвори уста, но от там не излезе и звук. Това бе първият, а може би и единствен път — доколкото си спомняше Бенедикт, — когато по-малкият му брат остана без думи.

— И никога... — Пенелопе конвулсивно преглътна, когато думите прозвучаха измъчено и накъсано, — никога не съм казвала на някого, че искам да ме помолите.

— Пенелопе — успя накрая да произнесе Колин. — Толкова съжалявам.

— Няма за какво да се извинявате — каза тя.

— Не — настоя той. — Има. Нараних чувствата ти и...

— Не знаехте, че съм там.

— И все пак...

— Няма да се ожените за мен — каза тя със странен, кух глас. — В това няма нищо лошо. Аз няма да се оженя за брат ви Бенедикт.

Бенедикт се опитваше да не гледа към тях, но думите ѝ привлякоха вниманието му.

— Това, че обявих, че няма да се омъжа за него, не нарани чувствата му — тя се обърна към Бенедикт и го погледна право в очите. — Нали, мистър Бриджъртън?

— Разбира се — отвърна той бързо.

— В такъв случай всичко е изяснено — изрече тя стегнато. — Ничии чувства не са наранени. А сега, ако ме извините, господа, трябва да си вървя.

Когато тя тръгна надолу по стълбите, Бенедикт, Антъни и Колин се разделиха, подобно на водите на Червено море.

— Нямах ли камериерка?

Тя поклати глава.

— Живея точно зад ъгъла.

— Зная, но...

— Аз ще те придружа — любезно изрече Антъни.

— Наистина не е необходимо, милорд.

— Угоди ми — помоли я той.

Тя кимна и двамата се отправиха надолу по улицата.

Бенедикт и Колин мълчаливо проследиха с поглед отдалечаването им. След цели тридесет секунди Бенедикт се обърна към брат си и каза:

— Това бе много умело от твоя страна.

— Не знаех, че е там!

— Очевидно — провлече Бенедикт.

— Недей! Вече се чувствам достатъчно зле.

— Така и трябва.

— О, а ти никога преди не си наранявал неволно чувствата на някоя жена? — гласът на Колин прозвуча отбранително и Бенедикт разбра, че той се чувства като абсолютен мерзавец.

Пристигането на майка им го спаси от необходимостта да отговори. Тя застана на върха на стълбището, в рамката на вратата, подобно на Пенелопе преди няколко минути и попита:

— Брат ви пристигна ли вече?

Бенедикт посочи с глава към ъгъла.

— Придружава мис Федърингтън до дома.

— О! Ами, много внимателно от негова страна. Аз... Къде отиваш, Колин?

Той спря за момент, но дори не обърна глава, когато изсумтя:

— Имам нужда от питие.

— Малко е рано за... — спря по средата на изречението, когато Бенедикт докосна ръката ѝ и каза:

— Остави го.

Тя отвори уста да възрази, но после промени решението си и кимна.

— Надявах се да събера семейството, за да съобщя нещо — изрече с въздишка, — но то вероятно може да почака. Междувременно, защо не се присъединиш към мен за чаша чай?

Бенедикт погледна към часовника на стената.

— Не е ли малко късно за чай?

— Тогава ще пропуснем чая — сви рамене тя. — Просто търсех извинение, за да говоря с теб.

Бенедикт успя да изобрази слаба усмивка. Не бе в настроение да разговаря с майка си. В интерес на истината не бе в настроение да разговаря с когото и да било — факт, за който можеха да свидетелстват всички, с които се бе срещал напоследък.

— Не е нещо сериозно — каза Вайълет. — За бога, изглеждаш така сякаш си тръгнал за бесилката.

Вероятно би било грубо да изтъква, че се чувства точно по този начин, затова просто се наведе и я целуна по бузата.

— Е, това е приятна изненада — засия срещу него майка му. — А сега ела с мен — добави и го дръпна към салона на първия етаж. — Има един човек, за който искам да ти разкажа.

— Майко!

— Просто ме изслушай. Тя е чудесно момиче...

Бесилката. Определено.

ГЛАВА 19

„Мис Поузи Рейлинг — по-младата от доведените дъщери на покойния граф на Пенууд, рядко става обект на тази рубрика, както и, за съжаление на настоящия автор, рядко е обект на внимание при светските събития. Въпреки това човек не би могъл да пропусне странното ѝ поведение на музикалната вечеринка, организирана от майка ѝ във вторник вечер. Младата дама настоя да седне до прозореца и прекара по-голямата част от вечерта взирайки се в ставащото на улицата сякаш търсеше нещо... или някого?“

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 11 юни 1817

Четиридесет и пет минути по-късно Бенедикт седеше в стола си отпуснат, с изцъклени очи. От време на време се сецаше да провери дали челюстта му не е увиснала.

Разговорът с майка му беше толкова *скучен*.

Бе пожелала да обсъди с него някаква млада дама, която неусетно се превърна в поредица от седем млади дами, коя от коя по-добри, според уверенията на виконтесата.

Бенедикт мислеше, че ще полудее. Точно тук, в салона на майка си щеше да бъде обхванат от неописуема, бясна лудост. Щеше да скочи внезапно от стола, да се просне на пода, размятал ръце и крака, а устата му ще се покрие с пяна...

— Бенедикт, слушаш ли ме изобщо?

Той вдигна поглед и примигна. По дяволите! Сега трябваше да се концентрира върху списъка ѝ с възможни булки. Вероятността да изгуби разума си му се струваше много по-привлекателна.

— Опитвах се да ти разкажа за Мери Еджуеър — Вайълет изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото обидена.

Бенедикт веднага стана подозрителен. Когато ставаше въпрос за завличането на децата ѝ пред олтара, майка му никога не приемаше нещата откъм веселата им страна.

— Мери коя?

— Едж... О, няма значение. Виждам, че не мога да се състезавам с това, което е обсебило съзнанието ти в момента.

— Майко — внезапно каза Бенедикт.

Тя леко изви глава настрана, а погледът ѝ бе заинтригуван и може би малко изненадан.

— Да?

— Когато срещна татко...

— Случи се на мига — меко изрече тя, сякаш някак бе разбрала какво искаше да я попита.

— Значи разбра, че той е единственият?

Тя се усмихна, а погледът ѝ стана далечен и замъглен.

— И не бих го признала. Поне не веднага. Мислех, че съм практична. Винаги се надсмивах на идеята за любов от пръв поглед — спря за момент и Бенедикт разбра, че тя вече не е в стаята с него, а на един отдавна отминал бал и среща баща му за пръв път. Накрая, точно когато реши, че е забравила напълно за разговора им, тя вдигна поглед и каза. — Но разбрах.

— В момента, в който го видях?

— Ами, в момента, в който ме заговори — пое предложената кърпичка и попи очите си, докато смутено се усмихваше, сякаш се чувства неловко от сълзите си.

Бенедикт усети как в гърлото му се образува буца и отмести поглед, защото не искаше тя да види влагата в очите му. Дали някой щеше да плаче за него, повече от десет години след смъртта му? Тази дълбока любов го караше да се чувства смирен. И внезапно изпита ужасна ревност... към собствените си родители. Те бяха намерили любовта и бяха проявили здравия разум да я разпознаят и оценят. Малко хора имаха подобен късмет.

— Имаше нещо толкова успокоително и топло в гласа му — продължи Вайълет. — Когато говореше, човек се чувстваше така, сякаш е единствения присъстващ в стаята.

— Помня — продума Бенедикт с лека, носталгична усмивка. — А да успееш да почувстваш това при наличието на осем деца е

сериозно постижение.

Майка му преглътна конвулсивно и гласът ѝ отново се оживи:

— Да, ами... той не доживя да види Хаясинт, така че предполагам сте били само седем.

— И все пак...

Тя кимна.

— Все пак...

Бенедикт се пресегна и я потупа по ръката. Не знаеше защо, не бе имал намерение да го прави, но някак си му се стори правилно.

— Да, и така — тя леко стисна ръката му, преди да върне своята в скута си, — има ли някаква конкретна причина да попиташ за баща си?

— Не — излъга той. — Поне не... Ами...

Тя търпеливо зачака с онова кротко изражение, заради което на човек му ставаше невъзможно да задържи чувствата в себе си.

— Какво се случва — попита Бенедикт, толкова изненадан от думите, които се изплъзваха от устните му, колкото и тя, — когато човек се влюби в някой неподходящ?

— Някой неподходящ? — повтори тя.

Бенедикт кимна и веднага съжали за думите си. Изобщо не трябваше да казва това на майка си и все пак...

Въздъхна. Тя бе забележително добър слушател. И в интерес на истината, въпреки постоянните ѝ дразнещи опити да го ожени, бе много по-подходяща за съветник по сърдечните въпроси, от който и да било друг измежду познатите му.

Майка му проговори отново, подбирайки внимателно думите си.

— Какво имаш предвид под неподходящ?

— Някой... Такъв, за когото някой като мен вероятно не може да се ожени.

— Имаш предвид, да не е от нашата социална класа?

Той се загледа в една картина на стената.

— Нещо такова.

— Разбирам. Ами... — Вайълет леко сбърчи чело. — Вероятно нещата зависят от това колко далеч от нашата класа е този някой.

— Далече.

— Малко или много?

Бенедикт бе убеден, че никой мъж на неговата възраст и с неговата репутация не би водил подобен разговор с майка си, но

въпреки това отговори:

— Доста далече.

— Разбирам. Ами, трябва да кажа... — Тя прехапа долната си устна за момент преди да продължи. — Трябва да кажа... — повтори малко по-решително, макар че ако човек слушаше внимателно изобщо не звучеше решителна. — Трябва да кажа — изрече за трети път, — че много те обичам и ще те подкрепя във всичко — прокашля се. — Ако наистина говорим за теб.

Изглеждаше безсмислено да отрича затова Бенедикт просто кимна.

— Но — добави Вайълет, — бих те предупредила да помислиш точно какво правиш. Любовта, разбира се, е най-важният елемент в един съюз, но външните влияния могат да подложат брака на изпитание. А ако се ожениш за жена, да речем — прокашля се отново, — от прислугата, тогава ще се окажеш обект на много клюки и ще бъдеш отхвърлен от немалко хора. Човек като теб трудно би понесъл подобно нещо.

— Човек като мен? — Бенедикт настръхна при избора ѝ на думи.

— Нямах намерение да те обидя, но ти и братята ти водите прекрасен живот. Вие сте красиви, интелигентни, представителни. Всички ви харесват. Не мога да ти опиша колко щастлива ме прави това — усмихна се, но някак замислено и тъжно. — Не е лесно да бъдеш отритнат.

Внезапно разбра защо майка му винаги го караше да танцува с момичета като Пенелопе Федърингтън. С онези, които стояха по ъглите на балните зали и винаги се преструваха, че всъщност не *искат* да танцуват.

Тя самата е била такава!

Беше трудно да си го представи. Сега майка му бе невероятно популярна — имаше естествена усмивка и купища приятели. А ако Бенедикт бе запознат с действителната история, баща му е бил считан за улова на Сезона.

— Само ти можеш да вземеш това решение — продължи Вайълет и върна Бенедикт към настоящето. — Боя се, че няма да ти е никак лесно.

Той се загледа през прозореца, а мълчанието му бе знак на съгласие.

— Но — добави тя, — ако решиш да споделиш живота си с някой извън нашата класа, аз, естествено, ще те подкрепя по всеки възможен начин.

Бенедикт рязко вдигна глава. Малко жени от висшето общество биха казали подобно нещо на синовете си.

— Ти си мой син — простичко изрече тя. — Бих дала живота си за теб.

Той отвори уста, но с изненада установи, че не може да издаде и звук.

— Определено не бих те прогонила, защото си се оженил за неподходяща жена.

— Благодаря — бе единственото, което успя да произнесе.

Вайълет въздъхна достатъчно шумно, за да привлече вниманието му отново. Изглеждаше изморена и замислена.

— Искан ми се баща ти да беше тук — каза.

— Не го казваш много често — тихо изрече той.

— Постоянно ми се иска да е тук — тя затвори очи за миг. — Постоянно.

В този миг му просветна. Докато наблюдаваше лицето на майка си най-после осъзна — не, най-накрая разбра — дълбочината на любовта между родителите си и всичко му стана ясно.

Любов...

Той обичаше Софи. Това бе единственото, което имаше значение. Бе смятал, че обича жената от бала с маски. Бе смятал, че иска да се ожени за нея, но сега разбра, че това е било просто мечта, феерична фантазия за жена, която едва познава.

А Софи беше... Софи беше Софи. Тя беше всичко, от което се нуждаеше.

* * *

Софи не вярваше много в предопределеността или съдбата, но след един час с Никълъс, Елизабет, Джон и Алис Уентуърт — младите братовчеди на семейство Бриджъртън — започна да мисли, че е имало причина никога да не успее да получи работа като гувернантка.

Беше изтощена.

Не. Не, помисли си тя с голяма доза отчаяние. Изтощението не описваше точно състоянието ѝ в момента. Не можеше да изрази леката нотка на лудост, която четиримата бяха предизвикали в съзнанието ѝ.

— Не, не, не! Това е *моята* кукла — извика Елизабет на Алис.

— Моя е — отвърна Алис.

— Не е!

— Моя е!

— Аз ще уредя това — каза десетгодишният Никълъс и сложи ръце на кръста си.

Софи простена. Имаше чувството, че не е особено добра идея спорът да бъде разрешен от десетгодишно момче, което по една случайност смяташе, че е пират.

— Някоя от вас няма да иска куклата — каза той с дяволски блясък в очите, — ако просто ѝ отрежа...

Софи скочи, за да се намеси.

— Няма да ѝ режеш главата, Никълъс Уентуърт.

— Но тогава ще спрат...

— Не — решително изрече Софи.

Той я погледна, очевидно преценявайки твърдостта на позицията ѝ, след това изръмжа и се отдалечи.

— Мисля, че имаме нужда от нова игра — прошепна Хаясинт на Софи.

— *Зная*, че имаме нужда от нова игра — измърмори Софи.

— Пусни ми войника! — изпищя Джон. — Пусни, пусни, пусни!

— Никога няма да имам деца — обяви Хаясинт. — Всъщност, може никога да не се омъжа.

Софи се въздържа да изтъкне, че когато Хаясинт се омъжи и има деца, вероятно ще разполага с цяла армия бавачки и прислужници, които да ѝ помагат.

Хаясинт потрепери, когато Джон дръпна косата на Алис и преглътна тежко, когато тя го сръга в стомаха.

— Ситуацията става отчайваща — прошепна тя.

— Сляпа баба! — възкликна внезапно Софи. — Какво мислите? Какво ще кажете за една игра на сляпа баба?

Алис и Джон ентусиазирано кимнаха, а Елизабет, след като внимателно обмисли въпроса, каза без желание:

— Добре.

— Какво ще кажеш, Никълъс? — попита Софи, обръщайки се към последния въздържал се.

— Може да е забавно — бавно изрече той.

Софи се ужаси от лукавия блясък в очите му и се опита да не показва тревогата си.

— Прекрасно.

— Но ти трябва да си сляпата баба — добави той.

Тя понечи да възрази, но в този момент другите три деца започнаха да подскачат и да пискат от удоволствие. Съдбата ѝ бе решена, когато Хаясинт се обърна към нея с дяволита усмивка и каза:

— О, трябва.

Софи знаеше, че няма смисъл да протестира и зарадва децата като изпусна една дълга, мъченическа въздишка. След това се обърна, за да може Хаясинт да завърже един шал пред очите ѝ.

— Можеш ли да виждаш? — попита Никълъс.

— Не — излъга Софи.

Той се обърна към Хаясинт и направи физиономия.

— Тя може да вижда.

Как бе разбрал?

— Сложи втори шал — каза той. — Този е твърде прозрачен.

— Какво унижение — измърмори Софи, но въпреки това се наведе леко и Хаясинт завърза още един шал.

— Сега е сляпа — изкрещя Джон.

Софи им се усмихна сладниково.

— Добре — каза Никълъс. — Изчакай десет секунди, за да можем да заемем местата си.

Тя кимна и се опита да не трепне при звуците на луда гоненица из стаята.

— Опитайте да не чупите нищо! — извика, сякаш това би имало значение за едно превъзбудено шестгодишно дете.

— Готови ли сте? — попита.

Не получи отговор. Това означаваше „да“.

— Сляпа баба! — извика тя.

— Не! — дочуха се пет гласа едновременно.

Софи се концентрира и се намръщи. Едно от момичетата определено бе зад дивана. Направи няколко ситни стъпки надясно.

— Сляпа баба!

— Не!

Думата, разбира, се бе последвана, от кикот и смях.

— Сляпа б... Оуу!

Още повече рев и смях. Софи изръмжа и потърка ударения си пищял.

— Сляпа баба! — извика тя с много по-малка доза ентузиазъм.

— Не!

— Не!

— Не!

— Не!

— Не!

— Моя си, Алис — измърмори и реши да се насочи към най-малката и следователно най-слабата от групата. — Цялата си моя.

* * *

Бенедикт почти успя да се измъкне незабелязано. След като майка му бе напуснала салона, той изпразни така необходимата му чаша бренди и се отправи към вратата, само за да бъде заловен от Елоиз, която го информира, че просто *не може* да си тръгне. Майка му *усилено* се опитвала да събере всичките си деца на едно място, защото Дафни щяла да направи важно съобщение.

— Отново ли е бременна? — попита Бенедикт.

— Престори се на изненадан. Предполага се, че не знаеш.

— Въобще няма да се преструвам. Тръгвам си.

С отчаян скок тя успя някак да стисне ръкава му.

— Не можеш.

Бенедикт въздъхна продължително и опита да отдели пръстите ѝ от ръката си, но тя бе стиснала ризата му в смъртоносна хватка.

— Сега ще вдигна единия си крак — изрече той бавно и отегчено, — и ще пристъпя напред. След това ще вдигна другия крак...

— Обеща на Хаясинт да ѝ помогнеш с аритметиката — избъбри Елоиз. — Не ти е виждала очите от две седмици.

— Не е като да я очакват изпити в училище — измърмори той.

— Бенедикт, това е ужасно! — възкликна сестра му.

— Знам — простена той с надеждата да си спести лекцията.

— Това че на жените не се разрешава да учат на места като Итън и Кеймбридж, не означава, че образованието ни е по-малко ценно — издекламира Елоиз, без да обръща внимание на слабо измърмореното „знам“ на брат си.

— Още повече — продължи тя, а Бенедикт се отпусна на стената, — аз съм на мнение, че причината да не ни дават достъп е, че ако ни позволят, ще надминем вас мъжете по всички предмети!

— Сигурен съм, че си права — въздъхна Бенедикт.

— Не ми говори покровителствено.

— Повярвай ми, Елоиз, последното, което бих си помислил, е да те покровителствам.

Тя го изгледа подозрително, преди да скръсти ръце и да каже:

— Е, не разочаровай Хаясинт.

— Няма — уморено обеща той.

— Мисля, че е в детската стая.

Бенедикт кимна разсеяно и се обърна към стълбището.

Докато пристъпваше тежко, не видя, че Елоиз се обърна към майка им, която надничаше от музикалния салон, и с широка усмивка ѝ намигна.

* * *

Детската стая бе разположена на втория етаж. Бенедикт не се качваше там често, тъй като повечето от стаите на братята и сестрите му бяха на първия. Само Грегори и Хаясинт все още живееха близо до детската стая, а тъй като Грегори прекарваше по-голямата част от годината в Итън, а Хаясинт обикновено торможеше някого в някоя друга част на къщата, Бенедикт просто нямаше причина да идва насам.

От вниманието му не убягна факта, че освен детската стая, на втория етаж са разположени и спалните на по-високопоставените прислужници. Включително и на камериерките.

Софи.

Вероятно се бе скрила в някой ъгъл, за да кърпи — със сигурност не бе в детската стая — това бе царството на бавачките и гувернантките. Една камериерка не би имала причина да...

— Иххаа! Ха-ха-ха!

Той вдигна вежди. Това определено звучеше като детски смях, а не като звук, който би излязъл от устата на четиринадесетгодишната Хаясинт.

О, вярно. Братовчедите Уентуърт бяха на гости. Майка му бе споменала нещо подобно. Е, това щеше да е бонус. Не ги беше виждал от месеци, а бяха приятни деца, макар и малко буйни.

С приближаването към стаята смехът се усилваше, прекъсван от време на време от някой писък. Звуците накараха Бенедикт да се усмихне и да се обърне, когато достигна отворената врата и...

И видя нея.

Нея.

Не Софи.

Нея.

И все пак беше Софи.

Очите ѝ бяха завързани, а тя се усмихваше докато протягаше ръце към кикотещите се деца. Можеше да види само долната половина от лицето ѝ и в този миг разбра.

Имаше само една жена в света, от чието лице бе виждал само долната част.

Усмивката бе същата. Дяволитата малка бенка в края на брадичката бе същата. *Всичко* бе същото.

Тя бе жената в сребристо... жената от бала.

Внезапно всичко си дойде на мястото. Само два пъти в живота си бе усетил това неописуемо, почти мистично привличане към жена. Смяташе за забележителен факта, че е открил две такива жени, след като в сърцето си винаги бе вярвал, че на света съществува само една-единствена, идеална за него жена.

Сърцето му бе право. *Имаше* само една.

Беше я търсил с месеци. Тъгува за нея още по-дълго. А тя е била точно под носа му.

И не му беше казала.

Разбираше ли тя през какво го бе накарала да премине? Колко часа бе лежал буден с чувството, че предава дамата в сребристо — жената, за която бе мечтал да се ожени — само защото започва да се влюбва в една прислужница?

Мили боже, това граничеше с абсурда! Накрая бе решил да се откаже от онази жена. Щеше да помоли Софи да се омъжи за него, и

всички последици можеха да вървят по дяволите.

А се оказа, че те са една и съща жена.

Странно бучене изпълни главата му, сякаш две огромни раковини бяха долепени до ушите му и свиреха, виеха, бучаха. Въздухът се изпълни с някаква остра миризма, всичко започна да изглежда червено и...

Бенедикт не можеше да отдели поглед от нея.

— Нещо не е наред ли? — попита Софи.

Всички деца бяха утихнали и се взираха в Бенедикт със зяпнали усти и разширени очи.

— Хаясинт — процеди той, — би ли освободила стаята, ако обичаш?

— Но...

— Веднага! — изрева той.

— Никълъс, Елизабет, Джон, Алис, елате — бързо изрече сестра му с пресеклив глас. — В кухнята има бисквити и знам, че...

Бенедикт не чу останалото. Хаясинт бе успяла да опразни стаята за рекордно кратко време и гласът ѝ вече заглъхваше по коридора.

— Бенедикт? — изрече Софи докато се бореше с възела на тила си. — Бенедикт? — той затвори вратата. Щракването бе толкова силно, че тя подскочи. — Какво има?

Той не отговори, просто я наблюдаваше как дърпа шала. Харесваше му, че е безпомощна. В момента не се чувстваше мил и снизходителен.

— Има ли нещо, което да искаш да ми кажеш? — попита той. Контролираше гласа си, но ръцете му трепереха.

Тя застина. Бе така неподвижна, че Бенедикт бе готов да се закълне, че вижда как топлината се издига от тялото ѝ. След това се прокашля неловко и отново се залови с възела. Движенията изпълваха роклята около гърдите ѝ, но той не изпита дори искрица желание.

С ирония си помисли, че за първи път не изпитва желание към тази жена, в което и да е от превъплъщенията ѝ.

— Можеш ли да ми помогнеш с това? — попита тя, но гласът ѝ бе колеблив.

Той не помръдна.

— Бенедикт?

— Интересно е да те видя с шал около главата, Софи — меко изрече той. Ръцете ѝ бавно се отпуснаха надолу. — Почти като домино е, не мислиш ли?

Устните ѝ се разтвориха, а леката въздишка, която излезе между тях бе единственият звук в стаята.

Бенедикт тръгна към нея бавно и неумолимо, стъпките му се чуваха достатъчно силно и тя разбра, че приближава.

— Не съм ходил на бал с маски от години.

Тя разбра. Можеше да го прочете по лицето ѝ, в начина, по който устата ѝ се стегна в ъгълчетата и въпреки това остана отворена. Разбра, че той знае.

Надяваше се, да е ужасена.

Направи още две крачки към нея, след това рязко се обърна надясно и ръката му докосна ръкава ѝ.

— Някога щеше ли изобщо да ми кажеш, че сме се срещали и преди? — устните ѝ помръднаха, но тя не проговори. — Щеше ли? — гласът му бе нисък и контролиран.

— Не — треперливо пророни Софи.

— Наистина ли? — тя не издаде и звук. — Има ли някаква конкретна причина?

— Не... не изглеждаше уместно.

Той се извъртя.

— Не изглеждало уместно! — гласът му изплющя като камшик. — Влюбих се в теб преди две години, а не изглеждало уместно?

— Моля те, може ли да махна шала? — прошепна тя.

— Можеш да останеш сляпа.

— Бенедикт, аз...

— Както бях сляп аз през изминалия месец — ядосано продължи той. — Да видим дали ще ти хареса?

— Не си се влюбил в мен преди две години — тя дръпна твърде стегнатия шал.

— Откъде знаеш? Ти изчезна.

— Трябваше да изчезна — изплака тя. — Нямах избор.

— Винаги имаме избор — снизходително изрече той. — Нарича се свободна воля.

— Лесно ти е да го кажеш — тросна се тя и бясно задърпа превръзката на очите си. — Ти, който имаш всичко! Трябваше да... О!

— с едно силно дръпване успя да свали шаловете и те увиснаха свободно около врата ѝ.

Софи примигна при внезапния приток на светлина. След това видя лицето на Бенедикт и отстъпи крачка назад. Очите му горяха от ярост и болка, които тя не можеше да разбере съвсем.

— Радвам се да те видя, Софи — изрече той с опасно тих глас. — Ако това е истинското ти име — тя кимна. — Струва ми се — продължи той прекалено спокойно, — че ако си била на бала с маски, тогава не си точно прислужница, нали?

— Нямах покана — бързо отвърна тя. — Преструвах се. Бях измамница. Нямах право да бъда там.

— Излъга ме. С всяка дума, с всяко действие, с всичко, което направи, ти ме излъга.

— Трябваше — прошепна тя.

— О, моля те. Какво може да е толкова ужасно, че да се налага да криеш самоличността си от мен?

Софи преглътна. Тук, в детската стая на Бриджъртън, когато той бе надвесен над нея, тя не можеше да си спомни защо бе решила да не му казва, че тя е дамата от бала.

Вероятно се бе страхувала, че той ще поиска да му стане любовница, което така или иначе се случи. А може би не бе казала нищо, защото докато осъзнае, че това няма да е просто случайна среща и той няма да пусне прислужницата Софи да напусне живота му, вече бе твърде късно. Бе изминало твърде много време, без да му го каже, и се боеше от гнева му.

И се случи точно така, което доказваше, че е била права.

Това, обаче, бе слаба утеха, докато стоеше срещу него и го гледаше в очите, които излъчваха едновременно горещ гняв и студено презрение. Може би неприятната истина бе, че гордостта ѝ е уязвена. Беше разочарована, че той не я бе разпознал сам. Ако нощта на бала с маски и за него бе толкова вълшебна, колкото и за нея, нима не трябваше веднага да разбере коя е? Две години бе мечтала за него. Всяка нощ бе виждала лицето му. А когато той бе съзрял нейното... бе видял една непозната.

А може би, само може би, не бе нито едно от тези неща. Може би беше по-просто. Искаше да предпази сърцето си. Не знаеше защо, но се чувстваше в по-голяма безопасност, по-малко изложена на риск като

играеше ролята на анонимна прислужница. Ако Бенедикт бе разбрал коя е, ако бе разбрал, че тя е онази тайнствена жена, щеше да я преследва. Безмилостно.

О, той наистина я беше преследвал и когато я смяташе за камериерка, но щеше да е различно, ако знаеше истината. Софи бе сигурна в това. Тогава нямаше да смята, че класовите им различия са толкова големи и тя би изгубила една важна бариера, която да поставя помежду им. Социалното ѝ положение или по-скоро липсата на такова, бе като защитна стена около сърцето ѝ. Мъж като Бенедикт — син и брат на виконт — никога не би се оженил за прислужница. Но за незаконната дъщеря на граф... — това бе друго. За разлика от прислужницата, копелето на един аристократ можеше да мечтае.

Но мечтите на незаконородената дъщеря, също както и мечтите на прислужницата, нямаше да се сбъднат, което ги правеше още по-болезнени. И тя знаеше — всеки път, когато тайната бе готова да изскочи на върха на езика ѝ, тя знаеше, — че изричането на истината ще разбие сърцето ѝ. Това почти я накара да се разсмее. Нямаше начин сърцето ѝ да се почувства по-зле, отколкото в момента.

— Търсих те — ниският му, напрегнат глас прекъсна мислите ѝ.

Очите ѝ се разшириха и се изпълниха с влага.

— Наистина ли? — промълви.

— Шест проклети месеца — изруга той. — Сякаш бе изчезнала от лицето на земята.

— Нямах къде да отида — не беше сигурна защо му го казва.

— Имаше мен.

Думите увиснаха във въздуха, тежки и мрачни. Накрая, принудена от някакво извратено чувство за откровеност, Софи изрече:

— Не знаех, че си ме търсил. Но... но... — задави се с думата и плътно затвори очи под напора на болката.

— Но какво?

Тя конвулсивно преглътна и когато отвори очи, не го погледна.

— Дори да знаех, че ме търсиш — обви тялото си с ръце, — нямаше да ти позволя да ме намериш.

— Толкова отблъскващ ли ти се сторих?

— Не — изплака тя и бързо вдигна поглед към лицето му, по което се четеше болка. Той я прикриваше добре, но тя го познаваше. В

очите му имаше болка. — Не, не е това — опита се да успокои гласа си. — Никога не би могло да бъде.

— Тогава какво?

— Ние сме от различни светове, Бенедикт. Дори аз знам, че за нас не може да има бъдеще. Щеше да бъде истинско мъчение да се терзая с една мечта, която не може да се сбъдне? Не бих могла да го направя.

— Коя си ти? — внезапно попита той. Софи се втренчи в него и замръзна. — Каж ми — настоя Бенедикт. — Каж ми коя си, защото не си проклета камериерка, това е сигурно.

— Точно тази, за която ти се представих — изрече и срещайки убийствения му поглед добави. — Почти.

Той тръгна към нея.

— Коя си ти?

Тя направи крачка назад.

— София Бекет.

— Коя си?

— Прислужница съм, откакто станах на четиринадесет.

— А коя беше преди това?

Гласът ѝ се превърна в шепот.

— Едно копеле.

— Чие копеле?

— Има ли значение?

Позата му стана още по-заплашителна.

— За мен има.

Софи усети как се смаява. Не бе и очаквала той да пренебрегне социалното си положение и да се ожени за *някоя* като нея, но вътре в себе си се бе надявала това да не го интересува особено много.

— Кои бяха родителите ти? — настоя Бенедикт.

— Едва ли ги познаваш.

— Кой е баща ти? — изрева той.

— Графът на Пенууд — изплака Софи.

Младият мъж остана напълно неподвижен. Не помръдваше дори и мускул. Не мигаше.

— Аз съм копелето на един благородник — горчиво каза тя, изливайки в тези думи гняв и негодувание, трупани с години. — Баща ми е графът на Пенууд, а майка ми е била камериерка. Да — изстреля,

когато видя, че лицето му пребледнява, — майка ми е била камериерка. Каквато съм и аз — в стаята надвисна тежка тишина и Софи тихо заяви: — Няма да бъда като майка си.

— И все пак, ако тя се бе държала по различен начин — каза той, — ти нямаше да си тук, за да ми го кажеш.

— Не е там работата.

Свитите в юмруци ръце на Бенедикт започнаха да треперят.

— Ти ме излъга — изрече тихо.

— Нямаше нужда да ти казвам истината.

— Коя, по дяволите, си ти, че да решаваш? — избухна той. — Бедният малък Бенедикт, не може да се справи с истината. Не може сам да реши. Той...

Спря, отвратен от хленча, който се промъкваше в гласа му. Тя го превръщаше в някой, когото не познаваше, и когото не харесваше. Трябваше да излезе от тук. Трябваше...

— Бенедикт? — тя го гледаше странно. Очите ѝ бяха изпълнени със загриженост.

— Трябва да вървя. Точно сега не мога да те гледам.

— Защо? — попита тя, но той прочете по лицето ѝ, че веднага съжали за въпроса си.

— В момента съм толкова ядосан — отговори ѝ, произнасяйки отчетливо всяка дума, — че не мога да се позная. Аз... — сведе поглед към ръцете си, които трепереха. Осъзна, че иска да я нарани. Не, не искаше да я наранява. Никога не би пожелал подобно нещо. И все пак...

И все пак...

За пръв път в живота си губеше контрол до такава степен. Това го уплаши.

— Трябва да вървя — повтори отново, подмина я грубо и се отправи към коридора.

ГЛАВА 20

„И докато сме на темата, майката на мис Рейлинг — графинята на Пенууд, също се държи много странно напоследък. Според клюките, които се носят сред прислугата — а всички знаем, че те са най-достоверни — тя е изпаднала в сериозен пристъп миналата вечер, замервайки слугите си с не по-малко от седемнадесет обувки. Един от лакеите е пострадал и е с насинено око, но всички останали са се отървали без драскотина.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 11 юни 1817

След час Софи вече бе събрала багажа си. Не знаеше какво друго да стори. Беше прекалено нервна и не можеше да седи на едно място. Краката ѝ продължаваха да се движат, а ръцете да треперят, и на всеки няколко минути несъзнателно си поемаше дълбоко въздух, в опит да се успокои. Не допускаше, че биха ѝ позволили да остане в домакинството на лейди Бриджъртън след онази ужасна сцена с Бенедикт. Майка му я харесваше, това бе вярно, но Бенедикт ѝ бе син. Кръвта наистина бе най-силната от всички връзки, особено щом ставаше въпрос за кръвта на семейство Бриджъртън.

Наистина бе тъжно, помисли си тя, докато седнаше на леглото, а ръцете ѝ продължаваха да измъчват една безнадеждно измачкана кърпичка. Въпреки всички вътрешни противоречия заради Бенедикт, в тази къща много ѝ харесваше. Никога преди не бе имала честта да живее сред група хора, които наистина разбират значението на думата „семейство“. Щяха да ѝ липсват. Щеше да ѝ липсва Бенедикт. И щеше да оплаква живота, който не можеше да има.

Скочи отново на крака и отиде до прозореца.

— Проклет да си, татко — изрече, вперила поглед в небето. — Ето, нарекох те татко. Никога не ми позволи да го направя. Никога не пожела да ми бъдеш баща — преглътна конвулсивно и изтри носа си с опакото на ръката. — Нарекох те татко. Какво е усещането?

Не последва внезапен трясък на гръмотевица, не се появиха сви облаци, които да скрият слънцето. Баща ѝ никога нямаше да разбере колко му е ядосана, задето я бе оставил на Араминта и без никакви пари. Най-вероятно дори не би се поинтересувал. Чувстваше се много уморена затова се облегна на рамката на прозореца и потърка очи.

— Позволи ми да усетя един различен живот — промълви в празната стая — и след това ме остави да се нося по течението. Щеше да е много по-лесно, ако бях израснала като прислужница. Нямаше да искам толкова много. Щеше да е по-лесно.

Обърна се и погледът ѝ попадна върху единствената чанта, която притежаваше. Не искаше да взема роклите, които лейди Бриджъртън и момичетата ѝ бяха дали, но нямаше избор, защото старите отдавна бяха изхвърлени. Избра само две — толкова, колкото бе имала и при пристигането си — онази, която носеше, когато Бенедикт разкри самоличността ѝ, и една резервна, която напъха в чантата. Останалите остави изгладени и прилежно закачени в гардероба.

Софи въздъхна и за момент затвори очи. Беше време да си върви. Не знаеше къде да отиде, но не можеше да остане тук. Наведе се и взе чантата. Имаше малко спестени пари. Не много, но ако работеше и бъдеше пестелива, за една година щеше да събере достатъчно за билет до Америка. Беше чувала, че нещата там са по-лесни за хората с неподходящ произход и границите между различните класи не са така ясно очертани както в Англия. Надникна в коридора, който, слава богу, беше празен. Осъзнаваше, че се държи като страхливка, но не искаше да ѝ се налага да се сбогува с дъщерите на семейство Бриджъртън. Можеше да извърши нещо наистина глупаво, като например да се разплаче, и щеше да се почувства още по-зле. Никога през живота си не бе имала възможност да прекарва времето си с жени на нейната възраст, които се отнасят към нея с уважение и обич. Някога се бе надявала, че Розамунд и Поузи ще ѝ бъдат сестри, но това така и не се случи. Поузи може би щеше да опита, но Араминта не би позволила. При цялата си приветливост, момичето не бе достатъчно силно, за да се опълчи на майка си.

Трябваше да се сбогува с лейди Бриджъртън обаче. Това не можеше да избегне. Тя бе невероятно мила към нея и Софи не искаше да ѝ се отблагодари като се измъкне потайно като престъпник. Ако имаше късмет, тя все още нямаше да е разбрала за караницата с Бенедикт. Софи можеше да я уведоми за намеренията си, да се сбогува и да си тръгне. Беше късен следобед, доста след времето за чай, затова реши да провери дали лейди Бриджъртън не е в малкия кабинет до спалнята си. Помещението бе топло и уютно, имаше писалище и няколко лавици — място, което тя използваше, за да води кореспонденцията си и сметките на домакинството. Вратата бе открената, затова когато Софи леко почука и кокалчетата ѝ се докоснаха до дървото, тя се отвори с няколко инча.

— Влез! — чу се поканата на лейди Бриджъртън.

Софи бутна вратата и надникна вътре.

— Прекъсвам ли ви? — попита тихо.

Лейди Бриджъртън остави перото.

— Да, но прекъсването е добре дошло. Никога не ми е било приятно да се занимавам със сметките.

— Аз бих... — Софи прехапа език. Бе на път да каже, че с удоволствие би поела тази задача, тъй като бе много добра с числата.

— Какво казваше? — попита топло дамата.

Софи леко поклати глава.

— Нищо.

Стаята потъна в мълчание и лейди Бриджъртън се усмихна леко развеселено и попита:

— Има ли конкретна причина да почукаш на вратата ми?

Младата жена си пое дълбоко въздух, за да се успокои — ала без успех — и отвърна:

— Да.

Дамата я погледна с очакване, но не каза нищо.

— Боя се, че трябва да си тръгна от тук — изрече Софи.

Лейди Бриджъртън се изправи от мястото си.

— Но защо? Не си ли щастлива? Да не би някое от момичетата да не се отнася добре с теб?

— Не, не — побърза да я увери Софи. — Това не би могло да бъде по-далеч от истината. Дъщерите ви са толкова прекрасни... по сърце, както и по външност. Аз никога... тоест никой никога...

— Какво има, Софи?

Тя се вкопчи в рамката на вратата в отчаян опит да запази равновесие. Краката ѝ трепереха, сърцето също. Всеки момент щеше да избухне в сълзи и защо? Защото мъжът, когото обичаше, никога нямаше да се ожени за нея? Защото я мразеше заради лъжата? Защото два пъти бе разбил сърцето ѝ — веднъж, когато я бе помолил да му бъде любовница и втори път, когато я бе накарал да обикне семейството му и после я бе принудил да си тръгне? Той може и да не го бе поискал, но нямаше как да бъде по-очевидно, че тя не може да остане.

— Заради Бенедикт е, нали?

Софи рязко вдигна глава.

Лейди Бриджъртън тъжно се усмихна.

— Очевидно е, че между двама ви има някакво чувство — изрече нежно в отговор на въпроса, който личеше в очите на Софи.

— Защо не ме уволнихте? — прошепна тя. Не мислеше, че лейди Бриджъртън знае, че са били интимни, но никой с нейното положение не би желал синът му да преследва някаква прислужница.

— Не зная — отвърна тя. Изглеждаше по-раздвоена, отколкото Софи би си помислила, че е възможно. — Вероятно трябваше да го сторя — сви рамене, а очите ѝ бяха странно безпомощни, — но те харесвам.

Сълзите, които Софи толкова усилено се бореше да сдържи, започнаха да се търкалят по лицето ѝ, но все пак се помъчи да запази спокойствие. Не се разтрепери и не издаде и звук. Просто стоеше права, абсолютно неподвижна, а сълзите се стичаха по страните ѝ. Когато лейди Бриджъртън отново проговори, думите ѝ бяха внимателни и премерени сякаш ги беше подбирала в очакване на някакъв конкретен отговор:

— Ти си точно такава жена — каза, без да отделя поглед от лицето на Софи, — каквато бих пожелала за сина си. Не се познаваме отдавна, но опознах характера и сърцето ти и ми се иска...

Софи изхлипа задавено, но побърза да потисне звука възможно най-бързо.

— Иска ми се да имаше различен произход — продължи лейди Бриджъртън като съчувствено поклати глава и бавно и тъжно

примигна, когато Софи изплака. — Не че те обвинявам или че това променя мнението ми за теб, но прави нещата много трудни.

— Невъзможни — прошепна Софи.

Лейди Бриджъртън не ѝ отговори и тя разбра, че в сърцето си е съгласна с преценката ѝ, ако не изцяло, то поне на осемдесет процента.

— Възможно ли е — попита тя още по-внимателно и премерено от преди, — произходът ти да не е точно такъв, какъвто изглежда?

Софи не отговори.

— Има нещо в теб, които не изглеждат логични, Софи.

Софи знаеше, че очаква да я попита какви са те, но имаше доста ясна представа за какво става дума.

— Произношението ти е безупречно. Зная, че ми каза, че си вземала уроци заедно с децата в къщата, където е работела майка ти, но това обяснение не ми изглежда достатъчно добро. Уроците не може да са започнали, преди да си поотраснала малко, трябва да си била поне на шест, а начинът, по който говориш дотогава вече е бил затвърден.

Софи усети как очите ѝ се разширяват. Никога не бе забелязвала точно този пропуск в историята си и бе изненадана, че и никой друг не му бе обърнал внимание. Лейди Бриджъртън бе много по-умна от повечето хора, на които бе разказвала измисленото си минало.

— Освен това знаеш латински — продължи дамата. — Не се опитвай да го отричаш. Чух те да си мърмориш онзи ден, когато Хаясинт те дразнеше.

Софи задържа погледа си върху прозореца вляво от нея. Не можеше да се насили да я погледне в очите.

— Благодаря ти, че не отричаш — произнесе лейди Бриджъртън и зачака Софи да каже нещо, чака толкова дълго, че накрая тя се принуди да запълни безкрайното мълчание.

— Не съм подходяща за сина ви — бяха единствените ѝ думи.

— Разбирам.

— Наистина трябва да си вървя — изрече бързо, преди да е променила решението си.

Лейди Бриджъртън кимна.

— Щом това е желанието ти, няма какво да направя, за да те спра. Къде смяташ да отидеш?

— Имам роднини на север — излъга Софи.

Лейди Бриджъртън очевидно не ѝ повярва, но отговори:

— Ще използваш, разбира се, една от каретите ни.

— Не, не бих могла.

— Не си и помисляй, че ще ти позволя да постъпиш по друг начин. Смятам те за своя отговорност — поне през следващите няколко дни, — а е твърде опасно да се движиш без придружители. Този свят не е безопасен за сама жена.

Софи не можа да прикрие тъжната си усмивка. Тонът на лейди Бриджъртън бе различен, но думите ѝ бяха почти същите като онези, които Бенедикт бе произнесъл преди няколко седмици. И само докъде я бе докарало това. Никога не би казала, че с лейди Бриджъртън са близки приятелки, но я познаваше достатъчно добре, за да знае, че не би променила мнението си по въпроса.

— Много добре — съгласи се Софи. — Благодаря ви — можеше да накара каретата да я остави някъде, за предпочитане не много далеч от пристанище, от където би могла евентуално да си купи билет за Америка, и след това да реши какво да прави.

Лейди Бриджъртън се усмихна тъжно.

— Предполагам вече си приготвила чантите си?

Софи кимна. Не ѝ се стори необходимо да изтъква, че има само една чанта.

— Сбогува ли се с всички?

Софи поклати глава и призна.

— Бих предпочела да не го правя.

Лейди Бриджъртън се изправи и кимна.

— Понякога така е най-добре. Защо не ме изчакаш във фоайето? Ще се погрижа да докарат карета отпред.

Софи се обърна и тръгна, но когато достигна вратата, спря и се обърна.

— Лейди Бриджъртън, аз...

Очите на по-възрастната жена светнаха сякаш очакваше добри новини. Или ако не добри, то поне различни.

— Да?

Софи преглътна.

— Просто исках да ви благодаря.

Светлината в очите на лейди Бриджъртън леко помръкна.

— За какво?

— За това, че се съгласихте да остана, че ме приехте и ми позволихте да се преструвам, че съм част от семейството ви.

— Не бъди глуп...

— Нямаше нужда да ми позволявате да пия чай с вас и момичетата — прекъсна я Софи. Ако не кажеше всичко веднага, щеше да изгуби смелост. — Повечето жени не биха го сторили. Беше прекрасно... и ново... и... — тя преглътна. — Всички ще ми липсват.

— Няма нужда да си тръгваш — меко изрече лейди Бриджъртън.

Софи опита да се усмихне, но резултатът бе твърде колеблив и имаше вкус на сълзи.

— Да — каза и почти се задави с думата. — Но трябва.

Лейди Бриджъртън се взря в нея за момент и светлосините ѝ очи се изпълниха със съчувствие и може би с малко разбиране.

— Разбирам — изрече тихо. Софи се боеше, че наистина я разбира. — Ще се видим долу — каза дамата.

Софи кимна и се отдръпна встрани, за да позволи на виконтесата да премине. Тя спря в коридора и сведе поглед към износената ѝ чанта.

— Това ли е всичко, което имаш? — попита.

— Всичко на този свят.

Другата жена преглътна с неудобство, а бузите ѝ се обагриха в розово сякаш се притесняваше от собственото си богатство... и липсата на такова у Софи.

— Но това... — Софи посочи чантата — не е важно. Това, което имате вие... — спря и преглътна, борейки се с буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Нямам предвид това, което притежавате...

— Зная какво имаш предвид, Софи — лейди Бриджъртън изтри очите си с пръсти. — Благодаря ти.

Младата жена леко сви рамене.

— Такава е истината.

— Позволи ми да ти дам малко пари, преди да тръгнеш, Софи — избъбри лейди Бриджъртън.

Софи поклати глава.

— Не бих могла. Вече взех две от роклите, които ми дадохте. Не исках, но...

— Всичко е наред — увери я виконтесата. — Какво друго би могла да сторим? Онези, с които пристигна, ги няма — тя се прокашля. — Но, моля те, позволи ми да ти дам малко пари — видя

как Софи отваря уста, за да възрази и повтори. — Моля те. Ще се почувствам по-добре.

Лейди Бриджъртън умееше да гледа хората така, че те наистина да поискат да сторят това, за което ги моли, а и Софи наистина се нуждаеше от парите. Тя беше щедра, можеше дори да ѝ даде достатъчно, за да си запази място в трета класа за пътуването през океана и Софи се чу да казва „Благодаря“ преди съвестта ѝ да е имала възможност да отхвърли предложението.

Лейди Бриджъртън ѝ кимна кратко и изчезна надолу по коридора.

Софи си пое дълбоко дъх, вдигна чантата си и бавно тръгна към стълбището. Спря за момент във фойето и реши, че може да чака и отвън. Беше хубав пролетен ден и малко слънце може да ѝ помогне да се почувства... е, поне малко по-добре. А и така вероятността да се натъкне на някоя от дъщерите Бриджъртън бе по-малка. Те наистина щяха да ѝ липсват много, но просто не искаше да се сбогува с тях.

Стисна чантата в едната си ръка, отвори входната врата и пристъпи навън.

Каретата не би трябвало да се забави много. Пет минути може би, или десет...

— Софи Бекет!

Сърцето ѝ падна в петите. Араминта! Как бе могла да забрави?

Тя замръзна и огледа двете страни на улицата, за да реши накъде да бяга. Ако хукнеше обратно към Бриджъртън Хаус, Араминта щеше да разбере къде да я намери, а ако тръгнеше пеш...

— Полицай! — извика Араминта. — Трябва ми полицай!

Софи пусна чантата си и хукна да бяга.

— Някой да я спре! — пищеше Араминта. — Спрете крадлата! Спрете крадлата!

Продължи да бяга, макар да знаеше, че така изглежда виновна. Влагаше всяко усилие на мускулите и всяка поета глътка въздух. Бягаше и бягаше и бягаше...

Докато някой не я блъсна и не я събори на земята.

— Хванах я! — извика мъжът. — Хванах ви я!

Софи примигна и ахна от болка. Главата ѝ се бе ударила силно в тротоара, а мъжът, който я бе спрял, практически бе седнал върху корема ѝ.

— Ето те и теб! — изграчи Араминта докато бързаше към нея. — Софи Бекет! Какво нахалство!

Софи я изгледа гневно. Не съществуваха думи, с които би могла да изрази ненавистта, изпълваща сърцето ѝ. Освен това я болеше твърде много, за да говори.

— Търсих те — Араминта се усмихна злобно. — Поузи ми каза, че те е видяла.

Софи затвори очи за по-дълго време, отколкото отнемаше едно просто примигване. О, Поузи! Съмняваше се, че е искала да я издаде, но някак си езикът винаги успяваше да изпревари ума ѝ.

Араминта премести крака си близо до тази от ръцете на Софи, която мъжът държеше неподвижна, и след това стъпи върху нея.

— Не трябваше да крадеш от мен — сините ѝ очи блестяха. Единственото, което успя да стори Софи бе да изръмжи яростно. — Виждаш ли — радостно продължи Араминта, — сега мога да те хвърля в затвора. Предполагам, че и преди можех да го направя, но сега истината е на моя страна.

В този момент дотича един мъж и спря пред Араминта.

— Властите са на път, милейди. Ще отведат тази крадла веднага.

Софи прехапа долната си устна. Разкъсваше се на две — молеше се властите да се забавят, за да може лейди Бриджъртън да излезе, и в същото време се молеше да дойдат веднага, за да не могат семейство Бриджъртън да станат свидетели на срама ѝ.

Накрая едно от желанията ѝ се сбъдна. Второто. След по-малко от две минути полицаите пристигнаха, хвърлиха я в един фургон и я откараха в затвора.

Единственото, за което Софи можеше да мисли бе, че в семейство Бриджъртън никога няма да разберат какво ѝ се е случило и може би така бе най-добре.

ГЛАВА 21

„О, какво вълнение бе настъпило вчера на стълбите пред жилището на лейди Бриджъртън на Брутън Стрийт!

Пенелопе Федърингтън бе забелязана в компанията на не един, не двама, а на цели трима от братята Бриджъртън — празник, непознат досега за бедното младо момиче, пословично известно с ролята си на аутсайдер. За съжаление, както и можеше да се очаква, когато мис Федърингтън, най-последно си тръгна, държеше под ръка виконта — единственият женен мъж в групата.

Ако мис Федърингтън успее някак да заведе някой от братята Бриджъртън до олтара, това би означавало, че със света, който познаваме, е свършено. Настоящият автор открито признава, че няма да може да отличи висшите и нисшите обществени прослойки в подобен нов свят и ще бъде принуден да се оттегли на момента.

Ако сама по себе си срещата на мис Федърингтън не е достатъчно пикантна клюка, то авторът на тази рубрика може да ви информира, и че приблизително три часа по-късно, пред градската къща на графинята на Пенууд, която живее през три врати, е била заловена една млада жена. Изглежда въпросната личност, за която настоящият автор подозира, че доскоро е работила в домакинството на Бриджъртън, преди време е била прислужница при лейди Пенууд. Графинята твърди, че преди две години неидентифицираната особа е откраднала нещо от нея и на секундата е уредила бедното момиче да бъде изпратено в затвора.

Настоящият автор не е сигурен какво е наказанието за кражба тези дни, но подозира, че ако човек има дързостта да краде от една графиня, то ще бъде доста

строго. Бедното момиче вероятно ще бъде обесено или най-малкото го очаква каторга.

Войните за прислужниците, за които ви разказахме миналия месец в настоящата рубрика сега очевидно изглеждат твърде тривиални.“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 13 юни 1817

На следващата сутрин първото желание на Бенедикт бе да си налее едно голямо, силно питие. Или пък три. Може да беше скандално рано за подобен порив, но алкохолното опиянение му се струваше доста привлекателно след предишната вечер, когато Софи Бекет бе въртяла чувствата му на шиш. После внезапно си спомни, че се беше уговорил да се фехтува с Колин. Неочаквано мисълта да върти на шиш брат си му се стори много приятна, макар той да нямаше нищо общо с отвратителното му настроение. Затова са братята, помисли си Бенедикт с мрачна усмивка.

* * *

— Разполагам само с един час — каза Колин, докато слагаше предпазител на острието си. — Имам уговорка за следобед.

— Няма значение — отвърна брат му и се плъзна напред няколко пъти, за да раздвижи мускулите на краката си. Не се бе фехтувал от известно време, но усещането за шпага в ръката му бе приятно. Дръпна се назад и докосна с острие пода, леко извивайки оръжието. — Няма да ми отнеме повече от час да те победея.

Колин завъртя очи и дръпна надолу маската си.

Бенедикт отиде до средата на стаята.

— Готов ли си?

— Не съм — Колин го последва.

Бенедикт напада.

— Казах, че не съм готов! — изрева брат му докато отскачаше встрани.

— Твърде си бавен — отсече Бенедикт.

Колин тихо изруга и добави по-високо, за да не му остане дължен:

— По дяволите. Какво ти става?

— Нищо — направо му се озъби Бенедикт. — Защо?

Колин направи крачка назад, за да бъдат на подходящо разстояние за началото на дуела.

— О, не знам — имитира го той с очевиден сарказъм. — Вероятно, защото почти ми отсече главата.

— На острието ми има предпазител.

— И го размахваш сякаш използваш сабя — изстреля Колин в отговор.

Брат му се усмихна мрачно.

— Така е по-забавно.

— Не и за врата ми — Колин премести шпагата от едната в другата си ръка като стискаше и отпускаше пръстите си. Спря и се намръщи. — Сигурен ли си, че това е шпага?

Бенедикт се намръщи.

— За бога, Колин! Никога не бих използвал истинско оръжие.

— Просто проверявам — измърмори той и докосна врата си. — Готов ли си?

Бенедикт кимна и присви колене.

— Обичайните правила — Колин зае позиция. — Никаква сеч.

Брат му кимна рязко.

— Ан гард!

Двамата вдигнаха десниците си, извиха китки докато дланите им не се обърнаха нагоре и стиснаха шпагите.

— Това ново ли е? — внезапно попита Колин, вперил поглед в ръкохватката му.

Той рязко кимна, губейки концентрация.

— Да, ново е — отсече. — Предпочитам италиански хват.

Колин отстъпи назад и съвсем развали позицията си докато се вглеждаше в собствената си не толкова изискана френска ръкохватка.

— Може ли да я взема на заем някой път? Не бих имал нищо против да проверя дали...

— Да — тросна се Бенедикт и едва устоя на изкушението да нападне още в този миг. — Ще заемеш ли отново позиция?

Колин му се усмихна криво и Бенедикт разбра, че е попитал за хватата само за да го подразни.

— Както желаш — измърмори той и отново зае позиция.

Двамата застинаха за момент и Колин каза:

— Начало!

Бенедикт незабавно се втурна напред, гмурна се и атакува, но както обикновено брат му бе маневрен, и внимателно отстъпи назад, посрещайки атаката му с вещина.

— В адски лошо настроение си днес — Колин се втурна напред и почти докосна рамото му.

Брат му се отдръпна и вдигна острието, за да парира атаката.

— Да, ами имах лош... — отново нападна и протегна шпага — ден.

Колин умело отбягна атаката.

— Хубав рипост — каза и докосна челото си с ръкохватката в подигравателен поздрав.

— Млъкни и се дуелирай — тросна се брат му.

Колин се изсмя и напредна като въртеше острието на всички страни, за да го накара да отстъпи.

— Сигурно е заради жена — каза.

Бенедикт парира атаката му и бързо започна да настъпва.

— Не е твоя работа, дявол да го вземе.

— Жена е — самодоволно изрече Колин.

Бенедикт се втурна напред и върха на острието му докосна ключицата на брат му.

— Точка — изръмжа.

Колин кратко кимна.

— Точка за теб — върнаха се в средата на стаята. — Готов ли си?

Бенедикт кимна.

— Ан гард! Начало!

Този път Колин нападна пръв.

— Ако имаш нужда от съвет за жените... — започна, притискайки Бенедикт в ъгъла.

Той вдигна шпага и блокира атаката на Колин с достатъчно мощ, за да го накара да се препъне назад.

— Ако имам нужда от съвет за жените — отвърна на брат си — ти ще си последния човек, към когото ще се обърна.

— Нараняваш ме — възвърна равновесието си Колин.

— Не — провлече Бенедикт. — Затова си имам предпазител.

— Определено имам по-голям успех с жените от теб.

— О, така ли? — саркастично изрече Бенедикт и вирна нос във въздуха, имитирайки го: „Определено няма да се ожения за Пенелопе Федърингтън!“ — Колин потръпна, а брат му обобщи: — Ти не би трябвало да даваш съвети на никого.

— Не знаех, че тя е там.

Бенедикт се плъзна напред и за съвсем малко пропусна рамото му.

— Това не е извинение. Беше на обществено място, посред бял ден. Дори тя да не беше там, някой можеше да те чуе и проклетата история щеше да се окаже в *Уисълдаун*.

Колин парира атаката му, контраатакува с мълниеносна скорост и мушна Бенедикт в корема.

— Точка за мен — изръмжа, а Бенедикт кимна. — Бях небрежен — каза Колин, докато се връщаха към центъра на стаята. — Ти, от друга страна, си глупак.

— Какво, по дяволите, означава това?

Брат му въздъхна и вдигна маската си.

— Защо не направиш услуга на всички ни и не се ожениш за момичето?

Бенедикт се втренчи в него, ръката му замръзна около ръкохватката. Имаше ли някаква вероятност Колин да знае за кого точно говори?

Махна маската, взря се в тъмнозелените очи на брат си и почти изстена. Той знаеше. Нямаше представа как бе разбрал, но определено знаеше. Вероятно не трябваше да се изненадва. Колин винаги бе в течение на всичко. Всъщност единственият човек, който като че ли знаеше повече клюки от Колин, бе Елоиз, а на нея й бяха нужни не повече от няколко часа, за да сподели съмнителните си открития с него.

— Как разбра? — попита накрая.

Ъгълчетата на устата на брат му се извиха в крива усмивка.

— За Софи? Доста е очевидно.

— Колин, тя е...

— Прислужница? Кого го интересува? Какво ще стане, ако се ожениш за нея? — безгрижно сви рамене той. — Хората, които изобщо не те интересуват, ще те отхвърлят? По дяволите, аз не бих имал нищо против да ме отлъчат някои от хората, с които съм принуден да общувам.

Бенедикт презрително сви рамене и каза.

— Вече реших, че това не ме интересува.

— Тогава какъв, по дяволите, е проблемът?

— Сложно е.

— Нещата винаги изглеждат сложни, когато ги прехвърляш в ума си.

Бенедикт се замисли над това, опря върха на шпагата в пода и я заизвива напред-назад.

— Помниш ли бала с маски, който майка организира? — попита.

Колин примигна при този неочакван въпрос.

— Преди няколко години? Точно преди да се изнесеш от Бриджъртън Хаус?

Брат му кимна.

— Именно. Помниш ли, че срещнах една жена в сребриста рокля? Натъкна се на нас в коридора.

— Разбира се. Ти беше доста хлътнал... — очите му се разшириха. — Това не може да е била Софи!

— Забележително, нали? — измърмори Бенедикт, а във всяка сричка прозираше омаловажаването на събитието.

— Но... Как...

— Не знам как е влязла, но не е прислужница.

— Не е ли?

— Е, прислужница е, но освен това е и незаконна дъщеря на графа на Пенууд.

— Не настоящия...

— Не. На онзи, който почина преди няколко години.

— И ти си знаел всичко това?

— Не — рязко каза Бенедикт. — Не знаех.

— О! — Колин прехапа долната си устна докато разсъждаваше над думите на брат си. — Какво ще правиш?

Шпагата на Бенедикт, която досега се извиваше напред-назад с връх, притиснат към пода, внезапно се изпъна и изскочи от ръката му.

Той равнодушно проследи плъзгането ѝ по пода и каза без да вдига поглед:

— Това е един много добър въпрос.

Все още беше бесен на Софи заради измамата, но и той имаше вина. Не трябваше да настоява да му стане любовница. Определено имаше право да попита, но и тя имаше право да му откаже. След като веднъж го бе направила, трябваше да я остави на мира.

Не Бенедикт бе израснал като копеле, и ако нейните преживявания бяха толкова ужасни, че да не иска да роди незаконно дете, то той трябваше да уважи желанието ѝ. Ако уважаваше нея, трябваше да уважава и принципите ѝ.

Не трябваше да се държи толкова лекомислено и да настоява, че всичко е възможно, че е свободна да направи избор, следвайки желанията на сърцето си. Майка му бе права — той наистина имаше прекрасен живот. Разполагаше с богатство, семейство, щастие... и нямаше нищо, което да не би могъл да постигне. Единственото ужасно нещо, което някога му се бе случвало, бе внезапната и ненавременна смърт на баща му, но дори тогава семейството му бе до него, за да му помогне да го преодолее. Трудно му бе да си представи колко силно боли понякога, защото никога не се бе сблъсквал с някои премеждия.

И за разлика от Софи никога не бе оставал сам.

И сега какво? Вече бе решил, че е готов да пренебрегне отлъчването от обществото и да се ожени за нея. Непризнатата незаконна дъщеря на един граф бе малко по-приемлива от една прислужница, но съвсем малко по-приемлива. Лондонското висше общество може би щеше да я приеме, ако той продължи да настоява, но членовете му нямаше да се насилват да бъдат мили. Най-вероятно щеше да се наложи двамата със Софи да заживеят тихо в провинцията и да отбягват обществото, което сигурно щеше да им обърне гръб. Отне му по-малко от секунда, за да разбере дълбоко в сърцето си, че много повече предпочита тих живот на село със Софи пред обществен живот без нея в Лондон. Имаше ли значение, че тя бе жената от бала с маски? Беше го излъгала за самоличността си, но той познаваше душата ѝ. Когато се целуваха или се смееха, когато просто седяха и разговаряха... не се бе преструвала и за миг. Жената, която можеше да накара сърцето му да пее само с една своя усмивка, която можеше да го

изпълни със задоволство само като седи до него докато той рисува... това бе истинската Софи.

И той я обичаше.

— Изглеждаш така сякаш си взел решение — тихо каза Колин.

Бенедикт замислено погледна брат си. Кога бе станал толкова схватлив? Като се замисли... кога бе пораснал? Винаги бе мислил за него като за млад пакостник, чаровен и елегантен, но не и човек, на когото някога се е налагало да поеме каквато и да е отговорност.

Само че когато го погледна, видя друг човек. Раменете му бяха малко по-широки, позата — по-стабилна и спокойна. А очите му изглеждаха по-мъдри. Това бе най-голямата промяна. Ако очите наистина бяха прозорец към душата, то душата на Колин бе пораснала много докато Бенедикт бе гледал някъде встрани.

— Дължа ѝ няколко извинения — призна той.

— Сигурен съм, че ще ти прости.

— И тя ми дължи. Дори повече от няколко.

Бенедикт разбра, че брат му иска да попита „За какво?“, но за негова чест единственото, което каза, бе:

— Искаш ли да ѝ простиш?

Бенедикт кимна. Колин се протегна и вдигна шпагата му.

— Ще прибера това вместо теб.

Бенедикт се взира дълго в пръстите на брат си, преди да се осъзнае:

— Трябва да вървя.

Колин едва потисна усмивката си.

— Това го разбрах.

Бенедикт погледна Колин, и без друга причина, освен непреодолимото желание да го направи, се протегна и бързо го прегърна.

— Не го казвам често — гласът му стана дрезгав, — но те обичам.

— И аз те обичам, големи братко — вечно кривата усмивка на Колин се разшири. — А сега се разкарай оттук.

Бенедикт хвърли маската си по него и излезе от стаята.

* * *

— Какво имаш предвид с това, че я няма?

— Боя се, че точно това — каза лейди Бриджъртън, а в очите ѝ се четеше тъга и съчувствие. — Замина си.

Някъде зад слепоочията на Бенедикт започна да се надига напрежение, беше цяло чудо, че главата му не експлодира.

— И ти просто я остави да си тръгне?

— Не би било редно да я принудя да остане.

Бенедикт почти простена. Не бе редно и да я принуди да дойде с него в Лондон, но той така или иначе го беше сторил.

— Къде отиде? — попита.

Майка му като че ли се смали в стола си.

— Не зная. Настоях да вземе една от нашите карети, отчасти защото се боях за безопасността ѝ, но освен това исках да зная къде отива.

Бенедикт удари с ръце по масата.

— И какво се случи?

— Както се опитвах да кажа, исках да я накарам да вземе някоя от каретите, но беше очевидно, че тя не желае и изчезна преди впряга да дойде.

Бенедикт изруга тихо. Софи вероятно все още бе в Лондон, но градът бе огромен и пренаселен. Беше почти невъзможно да откриеш някого, ако той самият не желае да бъде намерен.

— Предположих — деликатно каза Вайълет, — че двамата сте се скарали.

Бенедикт прокара ръка през косата си и в този миг забеляза белия си ръкав.

— О, по дяволите — измърмори. Бе дотичал тук с дрехите за фехтовка. Вдигна поглед към майка си и извъртя очи. — Без лекции за ругатните точно сега, майко. Моля те.

Устните ѝ потрепнаха.

— Не бих си го и помислила.

— Къде да я намеря?

Спокойствието се изпари от очите на Вайълет.

— Не зная, Бенедикт. Искане ми се да знаех. Много харесвам Софи.

— Тя е дъщеря на Пенууд — каза той.

Вайълет се намръщи.

— Подозирах нещо подобно. Незаконна, предполагам?

Бенедикт кимна.

Майка му отвори уста да каже нещо, но той така и не разбра какво, защото точно в този момент, вратата на кабинета ѝ се отвори с трясък и оглушително се блъсна в стената. Франческа, която очевидно бе тичала, се блъсна в бюрото на майка си, последвана от Хаясинт, която на свой ред се блъсна в нея.

— Какво има? — попита Вайълет и се изправи.

— Софи — задъхано изрече Франческа.

— Зная — каза Вайълет. — Тя си тръгна. Ние...

— Не! — намеси се Хаясинт и хвърли лист хартия на бюрото. —
Виж!

Бенедикт се опита да грабне вестника — веднага разпозна *Уисълдаун* — но майка му го изпревари.

— Какво има? — попита и стомахът му се стегна на възел, когато видя как лицето на майка му пребледнява.

Тя му подаде вестника. Той бързо го прегледа, прескачайки историите за херцога на Ашбърн, графа на Макълсфийлд и Пенелопе Федърингтън, преди да достигне частта, която трябваше да е за Софи.

— Затвор? — промълви едва.

— Трябва да се погрижим да я освободят — каза майка му и изпъна рамене като генерал преди битка.

Само че Бенедикт вече бе до вратата.

— Почакай! — извика Вайълет и хукна след него. — И аз идвам.

Той спря точно преди да стигне стълбището.

— Няма да идваш — нареди. — Няма да те подлагам на...

— О, моля те — отвърна Вайълет. — Не съм някакво вехнещо цвете. Освен това мога да свидетелствам за честността и почтеността на Софи.

— И аз идвам — каза Хаясинт и спря до Франческа, която ги бе последвала в коридора.

— Не! — дойде едновременния отговор на майка ѝ и брат ѝ.

— Но...

— Казах „не“ — остро повтори Вайълет.

Франческа мрачно изсумтя.

— Предполагам, че би било безполезно да настоявам...

— Дори не довършвай това изречение — предупреди я Бенедикт.

— Сякаш ще ме оставиш дори да опитам.
Той не ѝ обърна внимание и се обърна към майка си.
— Ако искаш да дойдеш, знай, че тръгваме веднага.
Тя кимна.
— Кажй да докарат каретата, аз ще чакам долу.
Десет минути по-късно бяха на път.

ГЛАВА 22

Каква суматоха на Брутън Стрийт! Във вторник сутрин вдовстващата виконтеса Бриджъртън и синът ѝ Бенедикт бяха забелязани да напускат къщата ѝ тичешком. Мистър Бриджъртън на практика метна майка си в една карета и те отпътуваха с невероятна скорост. Франческа и Хаясинт бяха видени да стоят на вратата, а настоящият автор дочу от възможно най-достоверен източник, че Хаясинт е измърморила една твърде неподходяща за млада дама дума.

Домакинството на семейство Бриджъртън не бе единственото, споходено от подобно вълнение. Семейство Пенууд също бяха в период на изключителна активност, който достигна своята кулминация в публична кавга между графинята и дъщеря ѝ — Поузи Рейлинг, на стълбището пред къщата им.

Тъй като настоящият автор никога не е харесвал особено лейди Пенууд, може единствено да каже: „Само така, Поузи!“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 16 юни 1817

Беше студено. Наистина студено. Освен това се чуваше ужасен драскащ звук, който определено идваше от някое малко или по-лошо — от някое голямо четирикрако същество. Или ако трябва описанието да бъде абсолютно точно — голям вариант на малкото, четирикрако същество.

Плъхове.

— О, Боже — простена Софи. Обикновено не споменаваше напразно името Господне, но моментът изглеждаше подходящ да

започне. Може би Той щеше да я чуе и да порази плъховете. Да, това би свършило работа. Една голяма светкавица. Огромна. Светкавица с библейски размери. Можеше да удари земята, да разпръсне електричеството си и да изпържи всички плъхове.

Това беше прекрасна мечта. Точно като онази, в които тя заживяваше щастливо като мисис Бенедикт Бриджъртън. Внезапно остра болка прониза сърцето ѝ и тя рязко си пое въздух. Опасяваше се, че фантазията, която включва изстреблението на всички плъхове, има по-големи шансове да се сбъдне. Сега беше сама. Абсолютно сама. Не знаеше защо това я разстройва толкова. В интерес на истината цял живот се бе чувствала сама. Откакто баба ѝ я бе оставила на предното стълбище на Пенууд Парк, не бе имала никой, който да я защитава; никой, който да постави интересите ѝ, ако не над своите, то поне на същото ниво с тях. Стомахът ѝ изръмжа и ѝ напомни, че може да добави глада към постоянно растящия списък с неволи. А също и жаждата. Не ѝ бяха дали дори глътка вода. В главата ѝ започваха да се оформят странни фантазии, свързани с чай.

Софи издиша продължително и се опита да не забравя, че трябва да вдишва през устата. Миризмата бе непоносима. Бяха ѝ дали примитивно нощно гърне, но тя се стараеше да го използва възможно най-рядко. Бяха го изпразнили, преди да го хвърлят в килията, но не бе почистено и беше още мокро, както установи Софи щом го вдигна. Пусна го веднага на земята, а цялото ѝ тяло потръпна от отвращение. Беше ѝ се налагало да изпразва много нощни гърнета, но поне хората, за които бе работила, успяваха, образно казано, да ги уцелят. А и след това бе имала възможност да си измие ръцете. А сега, в допълнение към студа и глада, се чувстваше и ужасно мръсна. Усещането бе отвратително.

— Имаш посетител.

Софи скочи на крака при звука от грубия, неприятен глас на пазача. Възможно ли бе Бенедикт да е открил къде се намира? Дали изобщо би пожелал да ѝ се притече на помощ? Дали...

— Така, така, така...

Сърцето на Софи спря. Араминта.

— Софи Бекет — изграчи тя, приближи се до килията и вдигна кърпичка към носа си сякаш зловонието наоколо идваше от

затворничката. — Никога не бих предположила, че би имала дързостта да се появиш в Лондон.

Софи стисна устни. Знаеше, че Араминта иска да я ядоса и не желаше да ѝ достави това удоволствие.

— Боя се, че нещата не се развиват добре за теб — продължи по-възрастната жена и поклати глава с престорено съчувствие. Наведе се напред и прошепна: — Съдията не се отнася много благосклонно към крадците.

Софи скръсти ръце и упорито се втренчи в стената. Ако дори погледнеше към Араминта, вероятно нямаше да успее да се въздържа да я нападне и металните решетки на клетката щяха да нанесат сериозни поражения на лицето ѝ.

— Кражбата на катарамите беше достатъчно зле — продължи тя и потупа брадичка с показалеца си, — но когато го уведомих за кражбата на сватбения ми пръстен, наистина се ядоса.

— Аз не... — Софи се спря, преди да продължи. Точно това искаше Араминта.

— Така ли? — усмихна ѝ се подигравателно тя и размаха пръст във въздуха. — Не изглежда като да го нося, така че е твоята дума срещу моята.

Софи отвори уста, но от там не излезе и звук. Араминта беше права. Никой съдия не би приел нейната дума срещу тази на лейди Пенууд.

Араминта леко се усмихна, изражението ѝ напомняше на това на котка.

— Мъжът отпред май спомена, че е пазач. Каза, че вероятно няма да те обесят, затова няма нужда да се тревожиш за това. Вероятно ще те изпратят в каторга.

Софи почти се изсмя. Едва предишния ден бе обмисляла да замине за Америка. Сега изглежда щеше да замине със сигурност... само че към Австралия. И щеше да бъде във вериги.

— Ще помоля за снизхождение от твое име. Не искам да те убиват... а само да се махнеш.

— Какъв пример за християнско милосърдие — измърмори Софи. — Съдията ще се просълзи.

Араминта плъзна пръсти по слепоочието си и мързеливо отметна косата си назад.

— Нали? — погледна право към нея и се усмихна. Изражението ѝ бе твърдо и някак празно и внезапно Софи изпита нужда да разбере...

— Защо ме мразиш?

Араминта само се втренчи в нея за момент и после прошепна:

— Защото той те обичаше — Софи застина. Очите на Араминта изглеждаха невероятно раними. — Никога няма да му го простя.

Софи невярващо поклати глава.

— Той никога не ме е обичал.

— Обличаше те и те хранеше — устните ѝ се опънаха. — Принуди ме да живея с теб.

— Това не беше любов, а вина. Ако ме обичаше, нямаше да ме остави с *теб*. Той не беше глупав, сигурно е знаел колко ме мразиш. Ако ме обичаше, нямаше да забрави да ме спомене в завещанието си. Ако ме обичаше... — гласът на Софи пресекна.

Араминта скръсти ръце.

— Ако ме обичаше — продължи Софи, — можеше да отделя време да говори с мен. Можеше да ме пита как минава деня ми, какво уча, дали закуската е била вкусна — преглътна конвулсивно и се извърна. Твърде тежко ѝ бе да гледа Араминта точно в този момент. — Никога не ме е обичал — изрече тихо. — Той не знаеше как да обича.

Възцари се продължително мълчание и накрая Араминта каза:

— Той ме наказваше. Наказваше ме, защото не му дадох наследник — ръцете ѝ започнаха да треперят. Софи бавно се обърна. — Мразеше ме заради това.

Софи не знаеше какво да отвърне. Не знаеше, дали изобщо има нещо, което би могло да бъде изречено в подобен момент.

След доста време Араминта продължи:

— Отначало те мразех, защото присъствието ти бе обида за мен. Някоя жена не трябва да дели покрив с копелето на съпруга си — Софи не отговори. — Но после... после...

За голяма изненада на Софи Араминта потърси опора в стената сякаш спомените отнемаха силите ѝ.

— После нещата се промениха — изрече накрая. — Бе успял да те създаде с някаква курва, а аз не можех да му дам наследник.

Нямаше смисъл Софи да защитава майка си.

— Знаеш ли, аз не просто те мразех — промълви Араминта. — Мразех да те виждам.

Това не изненада Софи.

— Мразех да чувам гласа ти. Мразех факта, че имаш неговите очи. Мразех това, че си в къщата ми.

— Това беше и моята къща — тихо се обади Софи.

— Да — отвърна Араминта. — Мразех и това.

— Защо си тук? — Софи се обърна рязко и я погледна в очите. — Не направи ли достатъчно? Вече осигури изпращането ми в Австралия.

Араминта сви рамене.

— Изглежда не мога да стоя на разстояние. Има нещо толкова хубаво в това да те видя в затвора. После ще трябва да се къпя поне три часа, за да се отърва от това зловоние, но си струва.

— В такъв случай ще ме извиниш, ако седна в ъгъла и се престоря, че чета книга — изстреля Софи. — За мен няма нищо хубаво в това да те видя — отиде до разклатеното трикрако столче, което бе единствената мебел в килията, и седна, опитвайки се да не изглежда толкова нещастна, колкото се чувстваше. Тази жена я бе победила, но не бе пречупила духа ѝ и тя нямаше да ѝ позволи дори да си го помисли. Седеше скръстила ръце с гръб към вратата на килията и се слушваше за някакъв признак, че посетителката ѝ си тръгва.

Само че тя остана.

След десетина минути Софи не издържа, скочи на крака и изкрещя:

— Няма ли да си тръгнеш?

Араминта леко изви глава настрани.

— Мисля.

Софи бе готова да попита „За какво?“, но се боеше от отговора.

— Чудя се какво ли е в Австралия — замислено изрече тя. — Никога не съм била там, разбира се. Никой цивилизован човек дори не би си го и помислил, но чух, че е ужасно топло. А ти с тази твоя светла кожа... Прекрасния ти тен няма да оцелее под горещото слънце. Всъщност...

Араминта не успя да продължи, защото иззад ъгъла се дочу някаква суматоха. Слава богу, помисли си Софи. Вече се опасяваше, че

може да добавят и опит за убийство към обвиненията, ако се бе наложило да чуе дори още една дума.

— Какво, по дяволите... — мащехата ѝ направи няколко стъпки назад и изви врат, за да види по-добре.

В този миг Софи чу един до болка познат глас и промълви:

— Бенедикт?

— Какво каза? — попита Араминта.

Само че Софи вече бе скочила на крака и притискаше лице към решетките на килията.

— Казах — прогърмя гласът на Бенедикт — да ни пуснете да минем!

— Бенедикт! — извика Софи. Забрави, че не желае семейство Бриджъртън да я видят в такова унизително положение. Забрави, че няма бъдеще с него. Можеше да мисли единствено за това, че той е дошъл за нея, че е тук. Ако можеше да провере глава през решетките, щеше да го направи.

Във въздуха отекна ужасният звук от удар на плът върху кост, последван от глухо тупване. Вероятно нечие тяло се свлече на земята. Дочуха се бързи стъпки и после...

— Бенедикт!

— Софи! Мили боже, добре ли си? — ръцете му се протегнаха през решетките и обхванаха лицето ѝ. Устните му намериха нейните, целувката не бе изпълнена със страст, а по-скоро с ужас и облекчение.

— Мистър Бриджъртън? — изписка Араминта.

Софи някак успя да отмести поглед от Бенедикт към шокираното ѝ лице. От вълнение съвсем бе забравила, че Араминта все още не знае за познанството ѝ със семейство Бриджъртън.

Това бе един от най-съвършените моменти в живота ѝ. Вероятно биха могли да я обвинят, че е повърхностна или че приоритетите ѝ не са подредени както трябва, но Софи си позволи да се наслади на факта, че Араминта, която ценеше положението в обществото и властта повече от всичко друго, току-що бе видяла как я целува един от най-изтъкнатите ергени в Лондон. А и се радваше да види Бенедикт, разбира се.

Той се отдели от нея и докато се отдръпваше от килията ръцете му се плъзнаха по лицето ѝ. Скръсти ръце и отправи към Араминта

поглед, който според Софи бе в състояние да унищожи всичко по пътя си.

— Какви са обвиненията срещу нея? — попита.

Софи изпитваше силна неприязън към Араминта, но въпреки това никога не би описала по-възрастната жена като глупачка. В момента обаче бе склонна да подложи мнението си на преоценка, тъй като вместо да се разтрепери и уплаши като всеки разумен човек, изложен на подобен огън, Араминта сложи ръце на кръста си и изплю в отговор:

— Кражба!

В този момент лейди Бриджъртън се появи иззад ъгъла.

— Не мога да повярвам, че Софи би извършила подобно нещо — заяви тя и бързо се приближи до сина си. Обърна се към Араминта, присви очи и добави заядливо: — Освен това никога не съм ви харесвала, лейди Пенууд.

Другата жена се отдръпна назад и възмутено постави ръка на гърдите си.

— Не става въпрос за мен — ахна тя и изгледа презрително Софи, — а за това момиче, което имаше дързостта да открадне сватбения ми пръстен.

— Не съм взела сватбения ви пръстени и вие го знаете — възрази Софи. — Последното нещо, което бих искала...

— Открадна катарамите ми!

Софи войнствено стисна устни.

— Ха! Видяхте ли! — Араминта се огледа, за да разбере колко хора са забелязали жеста. — Тя очевидно признава вината си.

— Тя ви е доведена дъщеря — изръмжа Бенедикт. — Не би трябвало да е в позиция, в която да ѝ се налага...

Лицето на Араминта се изкриви и почервения.

— *Никога* — предупреди тя, — не я наричайте моя доведена дъщеря. За мен тя е нищо. Нищо!

— Извинете — обади се лейди Бриджъртън със забележително любезен глас, — но ако това бе вярно, едва ли сега щяхте да бъдете в този мръсен затвор, и да се опитвате да уредите да я обесят за кражба.

Пристигането на съдията спести отговора на другата жена. Следваше го един изключително сърдит пазач, който по някакво стечение на обстоятелствата бе с насинено око. Софи не можа да

сдържи усмивката си, тъй като въпросният пазач я бе тупнал по дупето, докато я буташе в килията.

— Какво става тук? — настоя да узнае съдията.

— Тази жена — високо изрече Бенедикт, пресичайки всички други опити за отговор, — е обвинила годеницата ми в кражба.

Годеница?!

Софи едва успя да затвори уста и се вкопчи в решетките, тъй като краката ѝ внезапно бяха омекнали.

— Годеница? — ахна Араминта.

Съдията изправи гръб.

— И кой точно сте вие, сър? — попита той, усещайки, че човекът пред него е важна личност, макар и да не бе сигурен кой е точно.

Бенедикт скръсти ръце и произнесе името си.

Съдията пребледня.

— Тъъ, някаква връзка с виконта?

— Той ми е брат.

— А тя — преглътна и посочи Софи, — е ваша годеница?

Софи зачака някакъв свръхестествен знак да разсече въздуха и да дамгоса Бенедикт като лъжец, но за нейна изненада нищо подобно не се случи. Напротив — дори лейди Бриджъртън кимна в съгласие.

— Не може да се ожените за нея — настоя Араминта.

Бенедикт се обърна към майка си.

— Има ли някаква причина, която да налага да се съветвам с лейди Пенууд по въпроса?

— Не се сещам за такава — отвърна тя.

— Тя е само една курва — изсъска Араминта. — Майка ѝ беше курва и това е в кръвта ѝ...

Бенедикт я беше стиснал за гърлото още преди някой от присъстващите да осъзнае, че се е раздвижил.

— Не ме принуждавайте да ви ударя — предупреди той.

Съдията го потупа по рамото.

— Наистина трябва да я пуснете.

— Може ли да ѝ запуша устата?

Съдията изглеждаше раздвоен, но накрая поклати глава.

Бенедикт я пусна с очевидна неохота.

— Ако се ожените за нея — каза графинята докато търкаше врата си, — ще направя така, че всички да разберат точно коя е тя —

копелето на една курва.

Съдията се обърна към Араминта със строго изражение.

— Не мисля, че има нужда от подобен език.

— Уверявам ви, че нямам навика да говоря по този начин — отвърна тя и презрително изсумтя, — но ситуацията изисква силни думи.

Софи впи зъби в кокалчетата на ръката си докато гледаше как Бенедикт свива и отпуска пръсти по изключително заплашителен начин. Очевидно бе на мнение, че ситуацията изисква и силни юмруци.

Съдията се прокашля.

— Обвинявате я в сериозно престъпление — преглътна. — А тя ще се омъжи за един Бриджъртън.

— Аз съм графинята на Пенууд — изписка тя. — Графиня!

Съдията започна да мести поглед между присъстващите. Като графиня Араминта заемаше най-високо положение, но бе една Пенууд срещу двама Бриджъртън, един от които бе много едър, очевидно ядосан и вече бе насинил окоето на пазача.

— Тя открадна от мен!

— Не, вие откраднахте от нея! — изрева Бенедикт. В стаята се възцари мълчание. — Откраднали сте детството ѝ — тресеше се от ярост той.

В информацията му за живота на Софи имаше големи пропуски, но бе сигурен, че тази жена е отговорна за голяма част от болката, която се таеше в зелените ѝ очи. Беше готов да се обзаложи, че покойното татенце е виновно за останалата част.

Той се обърна към съдията и каза:

— Годеницата ми е незаконна дъщеря на покойния граф на Пенууд. Затова вдовстващата графиня е измислила тези обвинения. За отмъщение и от омраза, толкова е просто.

Съдията отмести поглед от Бенедикт към Араминта и накрая погледна Софи.

— Вярно ли е? — попита я. — Фалшиви ли са обвиненията?

— Тя взе катарамите — изписка Араминта. — Кълна се в гроба на съпруга си, тя взе катарамите!

— О, за бога, майко, аз взех катарамите.

Софи зяпна.

— Поузи?

Бенедикт погледна новодошлата — ниска, леко закръглена млада жена, която очевидно бе дъщеря на графинята — и отново върна поглед към Софи, която бе пребледняла.

— Махай се — изсъска Араминта. — Нямах работа тук.

— Очевидно има — каза съдията и се обърна към нея, — ако е взела катарамите. Искате ли да я обвините?

— Тя ми е дъщеря!

— Сложете ме в една килия със Софи! — драматично изрече Поузи и притисна ръка към гърдите си за по-голям ефект. — Ако я изпратят на каторга заради кражба, то трябва да изпратят и мен.

Бенедикт усети, че се усмихва за първи път от няколко дни.

Пазачът извади ключовете си.

— Сър? — изрече колебливо и погледна съдията.

— Прибери ги — тросна му се той. — Няма да затваряме дъщерята на графинята.

— Не ги прибирайте — намеси се лейди Бриджъртън. — Искам веднага да освободите бъдещата ми снаха.

Пазачът безпомощно погледна към съдията.

— О, много добре — каза той и махна с пръст към Софи. — Пусни я. Само че никой няма да ходи никъде докато не изясним цялата тази работа.

Араминта побърза да възрази, но Софи бе освободена. Втурна се към Бенедикт, но съдията протегна ръка и я спря.

— Не бързайте толкова — предупреди я той. — Никакви съзливии прегръдки докато не разбере кой трябва да бъде арестуван.

— Никой — изръмжа Бенедикт.

— Тя отива в Австралия! — извика Араминта и посочи с пръст Софи.

— Заключение ме в килията! — възкликна Поузи и допря опакото на дланта си до челото си. — Аз съм виновна!

— Поузи, ще замълчиш ли? — прошепна Софи. — Повярвай ми, не исках да бъдеш в тази килия. Ужасно е. Има плъхове.

Поузи започна леко да се отдалечава.

— Никога повече няма да получите покана в този град — каза лейди Бриджъртън на Араминта.

— Аз съм графиня! — изсъска тя.

— А аз съм по-популярна — отвърна ѝ Вайълет. Подигравателните думи бяха толкова нетипични за нея, че Бенедикт и Софи зяпнаха.

— Достатъчно! — обади се съдията. Обърна се към Поузи, посочи Араминта и каза. — Тя вашата майка ли е?

Поузи кимна.

— И казвате, че вие сте откраднали катарамите?

Ново кимване и:

— Освен това никой не е вземал сватбения пръстен. Той е в кутията ѝ за бижута у дома.

Никой не ахна, защото никой не бе особено изненадан. Все пак Араминта се обади:

— Не, не е!

— В другата ти кутия за бижута — поясни Поузи. — Онази, която държиш в третото чекмедже отляво.

Майка ѝ пребледня.

— Изглежда нямате доказателства срещу мис Бекет, лейди Пенууд — обади се съдията.

Араминта започна да се тресе от ярост, протегнатата ѝ ръка трепереше, когато посочи с пръст Софи.

— Тя открадна от мен — изрече с мъртвешки нисък глас, преди да обърне ядосан поглед към Поузи. — Дъщеря ми лъже. Не зная защо и определено нямам представа какво се надява да постигне, но лъже.

Нещо започна да се надига в стомаха на Софи. Поузи щеше да се озове в огромна беда, когато се прибереше вкъщи. Никой не можеше и да си представи какво би направила Араминта, за да си отмъсти за подобно публично унижение. Не можеше да я остави да поема нейната вина. Трябваше...

— Поузи не... — думите изскочиха от устните ѝ, преди да успее да помисли, но не успя да довърши изречението, тъй като Поузи заби лакът в стомаха ѝ.

Силно.

— Казахте ли нещо? — попита съдията.

Софи поклати глава, без да може да отговори. Поузи ѝ бе изкарала въздуха с такава сила, че дъхът ѝ сигурно вече бе стигнал до Шотландия.

Съдията уморено въздъхна и прокара ръка през изтъняващата си руса коса. Погледна Поузи, след това Софи и Араминта, после Бенедикт. Лейди Бриджъртън се прокашля, принуждавайки го да погледне и нея.

— Очевидно — съдията изглеждаше така сякаш му се искаше да бъде където и да е другаде, само не тук, — става дума за нещо повече от открадната катарамата за обувка.

— Катарамата — изсумтя Араминта. — Бяха две.

— Както и да е — процеди съдията. — Вие очевидно се презирате един друг и бих искал да знам защо, преди да обвиня когото и да било.

За секунда всички замлъкнаха. После всички започнаха да говорят.

— Тишина! — изрева съдията. — Ти — посочи Софи, — започни.

— Ъъъ — сега, когато бе получила думата, тя изведнъж се притесни.

Съдията се прокашля. Силно.

— Това, което той каза, е вярно — бързо изрече Софи, посочвайки Бенедикт. — Аз съм дъщеря на графа на Пенууд, макар никога да не съм била призната за такава.

Араминта отвори уста да каже нещо, но съдията я изгледа толкова заплашително, че тя се въздържа.

— Живях в Пенууд Парк седем години преди тя да се ожени за графа — продължи тя и посочи Араминта. — Графът казваше, че ми е настойник, но всички знаеха истината — спря, за да си припомни лицето на баща си и не се изненада, когато не успя да си го представи да се усмихва. — Много приличам на него.

— Познавах баща ти — меко изрече лейди Бриджъртън. — Както и леля ти. Затова ми изглеждаше толкова позната.

Софи ѝ се усмихна с благодарност. Имаше нещо много успокояващо в тона ѝ, стопляше я и я караше да се чувства по-уверена.

— Моля, продължете — каза съдията.

Софи му кимна и добави:

— Когато графът се ожени за графинята, тя не желаше да живее там, но той настоя. Рядко го виждах и не смятам, че е мислил за мен кой знае колко често, но ме приемаше за своя отговорност и не ѝ

позволи да ме изгони. Само че когато той умря... — спря за миг и преглътна, за да се пребори с буцата в гърлото си. Никога преди не бе разказвала това на никого и сега думите ѝ звучаха странни и чужди. — Когато умря в завещанието му бе записано, че издръжката на лейди Пенууд ще бъде утроена, ако ме задържи в домакинството си докато навърша двадесет. Което тя и направи. Но положението ми драстично се промени. Превърнах се в прислужница. Е, не точно прислужница — усмихна се иронично Софи, — на прислужниците се плаща. Така че може да се каже, че бях по-скоро робиня.

Погледна към Араминта. Тя стоеше със скръстени ръце и вирнат нос. Устните ѝ бяха здраво стиснати и Софи внезапно осъзна колко често е виждала това изражение на лицето ѝ. Повече пъти, отколкото можеше да преброи. Достатъчно, за да бъде прекършен духа ѝ. И въпреки това бе тук — мръсна и бедна, но разумът и духът ѝ бяха живи.

— Софи? — Бенедикт загрижено се взря в нея. — Всичко наред ли е?

Тя кимна бавно. Започваше да осъзнава, че наистина вече всичко е наред. Мъжът, когото обичаше, току-що я бе помолил да се омъжи за него, макар и по доста странен начин. Араминта най-сетне щеше да претърпи заслужено поражение и когато семейство Бриджъртън приключе с нея, от графинята щяха да останат само парченца, а Поузи... това вероятно бе най-хубавата част. Поузи, която винаги бе искала да ѝ бъде сестра, но никога не бе намирала куража да бъде себе си, се бе опълчила срещу майка си и най-вероятно бе допринесла за спасението ѝ. Софи бе абсолютно сигурна, че ако Бенедикт не бе дошъл, за да обяви, че е негова годеница, единствено показанията на Поузи щяха да я спасят от каторга... а може би от екзекуция. Знаеше по-добре от всеки друг, че тя скъпо щеше да плати за смелостта си. Араминта вероятно вече замисляше как да превърне живота ѝ в истински ад. Да, всичко наистина беше наред и Софи внезапно осъзна, че е изпънала гръб докато казва:

— Позволете ми да довърша разказа си. След като графът почина лейди Пенууд ме задържа като своя камериерка, без да ми плаща. Макар че, в интерес на истината трябва да отбележа, че вършех работата на три камериерки.

— Знаеш ли, лейди Уисълдаун написа абсолютно същото миналия месец! — развълнувано каза Поузи. — Казах на майка, че...

— Поузи, млъкни! — тросна се Араминта.

— Когато навърших двадесет — продължи Софи, — тя не ме изгони. До ден-днешен не знам защо.

— Мисля, че чухме достатъчно — каза Араминта.

— Изобщо не мисля, че е достатъчно — срязва я Бенедикт.

Софи погледна към съдията за разрешение. Когато той кимна, тя продължи:

— Мога само да заключа, че ѝ е доставяло удоволствие да има някой, на когото да заповядва. Графът не ми остави нищо в завещанието си.

— Това не е вярно — избъбри Поузи.

Софи шокирано я погледна.

— Той ти остави пари — настоя момичето и Софи усети как челюстта ѝ увисва.

— Това не е възможно. Аз нямах нищо. Баща ми се бе погрижил за мен само докато навърша двадесет, след това...

— След това — решително изрече Поузи — ти имаш зестра.

— Зестра? — прошепна Софи.

— Това не е вярно! — извика Араминта.

— Вярно е — настоя Поузи. — Не трябва да оставяш уличаващи доказателства, майко. Прочетох копие от завещанието на графа миналата година — обърна се към останалите и обясни. — Беше в същото чекмедже, където е и сватбеният пръстен.

— Откраднала си зестрата ми? — гласът на Софи бе едва доловим.

През всички тези години бе смятала, че баща ѝ не ѝ е оставил нищо. Знаеше, че никога не я бе обичал, че е виждал в нейно лице единствено отговорност. Бе наранена от факта, че е оставил зестри на Розамунд и Поузи, които дори не му бяха истински дъщери, но не и на нея. Никога не бе мислила, че я е пренебрегнал нарочно. Всъщност се чувстваше... забравена. Което бе още по-зле от това да я пренебрегне нарочно.

— Оставил ми е зестра — изрече замаяно. Обърна се към Бенедикт. — Имам зестра.

— Не ме интересува дали имаш зестра — отвърна той. — Не ми трябва.

— Но мен ме интересува — каза Софи. — Мислех, че ме е забравил. През всички тези години смятах, че е написал завещанието си и просто е забравил за мен. Зная, че не би могъл да остави пари на незаконната си дъщеря, но той бе казал на целия свят, че съм негова повереница. Няма причина да не осигури бъдещето на повереницата си — по някаква причина се обърна към лейди Бриджъртън. — Можеше да осигури повереницата си. Хората го правят през цялото време.

Съдията се прокашля и се обърна към Араминта.

— И какво се случи със зестрата й?

Тя не отговори.

Лейди Бриджъртън прочисти гърлото си и каза:

— Не мисля, че е законно да си присвоиш зестрата на една млада жена — усмихна се бавно и доволно. — Не смяташ ли и ти така... Араминта?

ГЛАВА 23

„Изглежда, че лейди Пенууд е напуснала града. Както и лейди Бриджъртън. Интересно...“

*„Хроники на
висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 18
юни 1817*

Бенедикт реши, че никога не е обичал майка си по-силно, отколкото точно в този момент. Стараеше се да не се хили, но му бе изключително трудно, тъй като лейди Пенууд се бореше да си поеме въздух като риба на сухо.

Очите на съдията се разшириха.

— Да не би да предлагате да арестувам графинята?

— Не, разбира се, че не — съгласи се Вайълет. — Вероятно ще й се размине. Аристократите рядко плащат за престъпленията си. А и — добави и леко изви глава докато оглеждаше лейди Пенууд, — ако я арестувате, би изпаднала в ужасно притеснителна ситуация докато се опитва да се защити от обвиненията.

— Какво искате да кажете? — попита Араминта през зъби.

Вайълет се обърна към съдията.

— Може ли да остана насаме с лейди Пенууд за няколко минути?

— Разбира се, милейди — рязко кимна той и изляя. — Всички! Вън!

— Не, не — изрече Вайълет със сладка усмивка докато притискаше в дланта му нещо, което подозрително приличаше на банкнота. — Семейството ми може да остане.

Съдията леко примигна, след това грабна пазача за ръката и го издърпа от помещението.

— Така — измърмори Вайълет, — до къде бяхме стигнали?

Бенедикт засия от гордост, когато майка му измарширува до лейди Пенууд и се втрени в нея. Погледна крадешком към Софи, която беше зяпнала.

— Синът ми ще се ожени за Софи — заяви виконтесата, — а вие ще казвате на всеки, който се поинтересува, че тя е била повереница на покойния ви съпруг.

— Никога няма да излъжа заради нея — изстреля лейди Пенууд в отговор.

Вайълет сви рамене.

— Чудесно. В такъв случай можете да очаквате адвокатите ми да потърсят зестрата на Софи. Все пак, когато се ожени за нея, Бенедикт ще има правото да я получи.

Той плъзна ръка около кръста на Софи и леко я стисна.

— Ако някой ме попита — процеди лейди Пенууд, — ще потвърдя историята, която измислите. Но не очаквайте да правя каквито и да е усилия да ѝ помагам.

Вайълет се престори, че обмисля думите ѝ и накрая каза:

— Прекрасно. Мисля, че това ще свърши работа — обърна се към сина си. — Бенедикт?

Той кимна рязко.

Майка му отново насочи вниманието си към лейди Пенууд.

— Бащата на Софи се е казвал Чарлз Бекет и е бил далечен братовчед на графа, нали?

Лейди Пенууд изглеждаше така сякаш току-що е глътнала развалена мида, но въпреки това кимна.

Вайълет преднамерено ѝ обърна гръб и каза:

— Сигурна съм, че някои членове на висшето общество ще я сметнат за по-нисша, след като никой не е чувал за семейството ѝ, но поне ще бъде порядъчна. Все пак — обърна се ѝ подари на Араминта широка усмивка, — е свързана със семейство Пенууд.

Араминта издаде някакъв странен, ръмжащ звук. Бенедикт едва се сдържа да не се разсмее.

— О, господин съдия! — извика Вайълет и му се усмихна игриво, когато той влетя в стаята. — Мисля, че приключих тук.

Той облекчено въздъхна.

— Значи не се налага да арестувам никого?

— Така изглежда.

Той направо се облегна на стената.

— Е, аз си тръгвам! — обяви лейди Пенууд сякаш някой би я спрял. Обърна се към дъщеря си с гневен поглед. — Хайде, Поузи.

Бенедикт видя как кръвта буквално се оттича от лицето на момичето. Преди да успее да се намеси, Софи скочи напред и избъбри „Лейди Бриджъртън!“, точно когато Араминта изрева:

— Веднага!

— Да, мила?

Софи грабна ръката на Вайълет и я дръпна достатъчно близо, за да може да й прошепне нещо.

— Съвсем вярно — каза Вайълет и се обърна към Поузи. — Мис Гънингсуърт?

— Всъщност съм мис Рейлинг — поправи я тя. — Графът не ме е осиновявал.

— Разбира се. Мис Рейлинг. На колко години сте?

— Двадесет и една, милейди.

— Е, значи определено сте достатъчно голяма, за да можете сама да вземате решения. Бихте ли желали да дойдете на гости у дома?

— О, да!

— Поузи, не може да отидеш да живееш при семейство Бриджъртън! — извика Араминта.

Вайълет изобщо не ѝ обърна внимание и продължи:

— Мисля, че този Сезон ще напусна Лондон рано. Бихте ли желали да се присъедините към мен за едно по-продължително гостуване в Кент?

Поузи бързо кимна.

— За мен ще бъде удоволствие.

— Значи всичко е решено.

— Не е решено — отсече Араминта. — Тя ми е дъщеря и...

— Бенедикт — отегчено се обади лейди Бриджъртън, — как беше името на адвокатата ми?

— Върви! — изфуча Араминта към Поузи. — И никога повече не се появявай на прага ми.

За пръв път този следобед Поузи изглеждаше уплашена. Не ѝ помогна особено и фактът, че майка ѝ отиде до нея и изсъска в лицето ѝ:

— Ако сега тръгнеш с тях, ще бъдеш мъртва за мен. Разбираш ли? *Мъртва!*

Момичето ужасено погледна към Вайълет, която незабавно пристъпи напред и улови ръката ѝ.

— Всичко е наред, Поузи — изрече меко. — Можеш да останеш с нас колкото пожелаеш.

Софи също пристъпи напред и плъзна длан в другата ѝ ръка.

— Сега наистина ще бъдем сестри — каза тихо и я целуна по бузата.

— О, Софи — извика Поузи и от очите ѝ потекоха сълзи. — Толкова съжалявам! Никога не те защитих. Трябваше да кажа нещо. Трябваше да направя нещо, но...

Софи поклати глава.

— Беше млада. И аз бях млада. Освен това знам по-добре от всеки друг колко е трудно да ѝ се противопостави човек — тя изгледа унищожително Араминта.

— Не смей да ми говориш така — изсъска по-възрастната жена и вдигна ръка, за да я удари.

— Тц, тц, тц! — намеси се Вайълет. — Адвокатите, лейди Пенууд. Не забравяйте адвокатите.

Араминта отпусна ръка, но изглеждаше така сякаш може всеки момент да избухне в пламъци.

— Бенедикт? — извика Вайълет. — Колко бързо можем да стигнем до кантората на адвокатите ми?

Той се ухили вътрешно и замислено поглади брадичката си.

— Тя не е много далече. Двадесет минути? Тридесет, ако пътищата са натоварени.

Араминта се разтрепери от ярост и се обърна към Вайълет:

— Взимайте я тогава. И без това винаги е била разочарование за мен. Можете да очаквате, че ще ви виси на врата до сетните си дни, тъй като едва ли някой ще я поиска. Налагаше се да подкупвам мъжете, за да я поканят на танц.

В този момент се случи нещо изключително странно. Софи започна да трепери, а кожата ѝ почервения. Тя стисна зъби, а измежду устните ѝ се прозвуча ръмжене. Преди някой дори да успее да помисли да се намеси, тя стовари юмрук в лявото око на Араминта и я събори на пода.

Бенедикт смяташе, че нищо не е в състояние да го изненада повече от непознатата досега макиавелска жилка на майка му. Беше сгрешил.

— Това — изсъска Софи, — не беше, защото си откраднала зестрата ми. Нито пък заради всички случаи, в които си се опитвала да ме изгониш от къщата, преди баща ми да умре. Не е и заради това, че ме превърна в своя лична робиня.

— Тъъ, Софи — меко изрече Бенедикт, — тогава защо?

Очите на Софи пробягаха по лицето на Араминта и тя отговори:

— Това е, защото не обичаш дъщерите си еднакво. — Поузи изписка. — В ада има специално място за майки като теб — продължи Софи с опасно нисък глас.

— Знаете ли — изкряка съдията, — наистина трябва да освободим килията за следващия ѝ обитател.

— Прав е — бързо се обади Вайълет и застана пред Софи в случай, че реши да ритне Араминта. Обърна се към Поузи и попита: — Имаш ли вещи, които би желала да вземеш, мила моя?

Поузи поклати глава.

Очите на Вайълет се изпълниха с тъга и леко стисна ръката ѝ.

— Ще ти създадем нови спомени, скъпо дете.

Араминта се изправи, изглежда унищожително дъщеря си и си тръгна.

— Е — обяви Вайълет и сложи ръце на кръста си, — мислех, че никога няма да си отиде.

Бенедикт отлепи ръката си от кръста на Софи и измърмори:

— Не мърдай.

След това бързо се приближи до майка си.

— Напоследък казвал ли съм ти — прошепна в ухото ѝ, — колко много те обичам?

— Не — отвърна тя с жизнерадостна усмивка, — но и без това го знам.

— А споменава ли съм, че си най-добрата майка на света?

— Не, но и това знам.

— Добре — той се наведе и я целуна по бузата. — Благодаря ти. За мен е чест да бъда твой син.

Майка му, която се бе държала невероятно през целия ден и бе доказала, че е най-твърдоглавата и находчива измежду всички тях,

избухна в сълзи.

— Какво ѝ каза? — настоя да узнае Софи.

— Всичко е наред — силно подсмъркна Вайълет. — Просто... —
обви ръце около Бенедикт. — И аз те обичам!

Поузи се обърна към Софи и каза:

— Това е едно хубаво семейство.

Софи я погледна и отвърна:

— Така е.

* * *

Час по-късно Софи седеше върху същия диван в салона на Бенедикт, на който само преди няколко седмици бе изгубила девствеността си. Лейди Бриджъртън бе намекнала, че не е нито разумно, нито прилично да отива в дома му сама, но синът ѝ я бе изгледал така, че тя се отказа бързо и изрече само:

— Само я върни у дома преди седем.

Което им даваше цял час заедно.

— Съжалявам — избъбри Софи в момента, в който тялото ѝ докосна дивана. По някаква причина и двамата не бяха изrekli и дума по пътя към дома. Държаха се за ръце и Бенедикт бе вдигнал пръстите ѝ към устните си, но не бяха казали нищо.

Софи изпитваше облекчение. Не беше готова да говори. В затвора бе лесно сред суматохата и присъствието на толкова много хора, но сега, когато бяха сами...

Не знаеше какво да каже. Освен вероятно:

— Съжалявам.

— Не, аз съжалявам — отвърна Бенедикт, седна до нея и пое ръцете ѝ в своите.

— Не, аз... — тя внезапно се усмихна. — Това е много глупаво.

— Обичам те — изрече той. Устните ѝ се разтрепериха. — И искам да се ожения за теб — тя спря да диша. — Не ме интересуват родителите ти или сделката на майка ми с лейди Пенууд, която трябва да ти придаде порядъчност — вгледа се в нея, а очите му преливаха от любов. — Щях да се ожения за теб въпреки всичко.

Софи примигна. Сълзите пареха неудържимо в очите ѝ и тя се боеше, че ще се направи на глупачка и ще го измокри целия. Успя да изрече името му, но след това напълно се изгуби.

Бенедикт стисна ръцете ѝ.

— Зная, че нямаше да можем да живеем в Лондон, но наистина не е необходимо да живеем тук. Когато се замислих от какво наистина имам нужда в живота си — не какво искам, а от какво *имам нужда* — единственото, за което се сетих, беше ти.

— Аз...

— Не, остави ме да довърша — гласът му бе подозрително дрезгав. — Не трябваше да те моля да станеш моя любовница. Не беше правилно от моя страна.

— Бенедикт — меко изрече тя, — какво друго би могъл да направиш? Мислеше, че съм прислужница. В един идеален свят бихме могли да се оженим, но този свят не е такъв. Мъже като теб не се женят за...

— Добре. Не сгреших като те помолих — опита да се усмихне накриво. — Бих бил глупак да не попитам. Толкова отчаяно те желаех, а и мисля, че вече те обичах и...

— Бенедикт, няма нужда да...

— Обяснявам? Напротив. Изобщо не трябваше да настоявам, след като ми отказа. Не беше честно да те моля, особено след като и двамата знаехме, че ще се очаква да се ожения. Бих предпочел да умра, но не и да те споделям с друг. Как бих могъл да искам ти да го направиш?

Тя се пресегна и изтри нещо от бузата му. Мили боже, да не би да плачеше? Не можеше да си спомни кога бе плакал за последно. Може би, когато баща му бе починал? Дори и тогава никой не бе станал свидетел на сълзите му.

— Има много причини да те обичам — произнасяше внимателно всяка дума. Знаеше, че я е спечелил. Тя нямаше да избяга, щеше да стане негова съпруга. Въпреки това искаше моментът да е съвършен. Човек получаваше само една възможност да признае чувствата си на своята истинска любима и не му се искаше да развали всичко. — Едно от нещата, които обичам най-много в теб обаче — продължи той, — е фактът, че познаваш себе си. Знаеш коя си и колко струваш. Имаш

принципи, Софи, и се придържаш към тях — пое ръката ѝ и я вдигна до устните си. — Това се среща толкова рядко.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и той искаше единствено да я прегърне, но знаеше, че трябва да довърши. В него се бяха насъбрали толкова много думи, които изпитваше нужда да изрече.

— Освен това — гласът му се понижи, — намери време да видиш *мен* и да ме опознаеш. Мен — Бенедикт. Не мистър Бриджъртън, не „Номер Две“, а Бенедикт.

Тя докосна бузата му.

— Ти си най-прекрасният човек, когото познавам. Обожавам семейството ти, но теб — теб те обичам.

Той я притисна към себе си. Не успя да се сдържи. Трябваше да я усети в прегръдките си, да се увери, че е тук и винаги ще бъде. С него, до него, докато смъртта ги раздели. Беше странно, но изпитваше невероятен копнеж да я прегръща... просто да я прегръща.

Желаше я, разбира се. Винаги я желаше. Но още по-силно му се искаше да я има в обятията си, да усети аромата и да почувства допира на тялото ѝ.

Осъзна, че присъствието ѝ го успокоява. Не бе нужно да говорят. Нито дори да се докосват, макар че нямаше никакво намерение да я пуска точно в този момент. Просто казано той бе един по-щастлив, а вероятно и по-добър човек, когато тя бе наоколо.

Зарови лице в косата ѝ и вдъхна уханието ѝ, помириса...

Помириса...

Той се отдръпна назад.

— Би ли искала да се изкъпеш?

Лицето ѝ моментално почервения.

— О, не — простена, думите ѝ едва се чува, тъй като бе притиснала ръка към устата си. — В затвора бе толкова мръсно и се наложи да спя на земята и...

— Не ми казвай нищо повече.

— Но...

— Моля те — ако чуеше още нещо, щеше да се наложи да убие някого. Щом не бяха нанесени непоправими щети, не желаше да знае подробностите.

— Мисля — на устните му се появи лек намек за усмивка, — че трябва да се изкъпеш.

— Точно така — тя кимна и се изправи. — Ще отида направо в къщата на майка ти...

— Тук.

— Тук?

Усмивката му изгря в пълния си блясък.

— Тук.

— Но ние казахме на майка ти...

— Че ще се върнеш преди девет.

— Мисля, че тя каза седем.

— Така ли? Странно, аз чух девет.

— Бенедикт...

Той я хвана за ръка и я дръпна към вратата.

— Седем звучи точно като девет.

— Бенедикт...

— Всъщност звучи по-скоро като единадесет.

— Бенедикт!

Той я пусна точно, когато стигнаха до вратата.

— Стой тук.

— Моля?

— Не мърдай — докосна с пръст носа й.

Софи безпомощно проследи с поглед как той излиза в коридора и се завръща само няколко минути по-късно.

— Къде ходи? — попита.

— Да поръчам да приготвят вана.

— Но...

Очите му блеснаха дяволито.

— За двама.

Тя преглътна.

Бенедикт се наведе напред.

— Показа се, че вече са затоплили водата.

— Така ли?

Той кимна.

— Ще отнеме само няколко минути да напълнят ваната.

Тя погледна към входната врата.

— Почти седем е.

— Но на мен ми е позволено да те задържа до дванадесет.

— Бенедикт!

Придърпа я по-близо.

— Искаш да останеш.

— Не съм казвала подобно нещо.

— Няма нужда. Ако наистина беше против, щеше да кажеш нещо повече от „Бенедикт!“.

Тя не можа да се сдържи и се засмя при тази сполучлива имитация на гласа ѝ. Устните му се извиха в дяволита усмивка.

— Греша ли?

Тя извърна поглед, но беше наясно, че устните ѝ трептят.

— Така си и мислех — измърмори той. Посочи с глава към стълбището. — Ела с мен.

И тя го последва.

* * *

За голяма изненада на Софи Бенедикт излезе от стаята докато тя се събличаше, за да влезе във ваната. Задържа дъха си докато събличаше роклята през глава. Той беше прав, наистина миришеше ужасно.

Камериерката, която бе напълнила водата, бе сипала вътре соли и някакъв пенлив сапун, който образуваше мехурчета на повърхността.

Софи се освободи от всичките си дрехи и потопи единия пръст на крака си в горещата вода; останалата част от тялото ѝ бързо го последва.

Какъв рай. Беше ѝ трудно да повярва, че са изминали само два дни от последната ѝ вана. Нощта в затвора караше този период да изглежда като година.

Софи се опита да освободи съзнанието си и да мисли само за насладата от момента, но ѝ бе трудно заради очакването, което бушуваше във вените ѝ. Когато реши да остане, знаеше, че Бенедикт смята да се присъедини към нея. Знаеше, че въпреки всичките му увещания той щеше да я върне в къщата на майка си, ако го бе поискала. Но тя бе решила да остане. Някъде между вратата на салона и основата на стълбището бе осъзнала, че *иска* да остане. Пътят, който ги беше довел до този момент, бе толкова дълъг, а тя не изпитваше особено желание да се разделя с Бенедикт дори само до следващата

сутрин, когато той със сигурност щеше да дойде на закуска в другата къща.

Скоро той щеше да влезе в стаята. И тогава... Въпреки горещата вода във ваната тя потръпна. И в този миг, докато се потапяше по-дълбоко във водата, която вече покриваше раменете и врата ѝ и почти достигаше до носа, чу отварянето на вратата.

Бенедикт. Бе облечен в тъмнозелен халат, а ходилата, както и краката му до коленете бяха голи.

— Надявам се няма да имаш нищо против да изгоря това — той хвърли поглед към роклята ѝ.

Тя му се усмихна и поклати глава. Не това очакваше да чуе и знаеше, че го е казал, за да я успокои.

— Ще изпратя някой да ти донесе друга.

— Благодаря — леко се премести, за да направи място и за него, но той я изненада като се приближи до нейния край на ваната.

— Наведи се напред — измърмори.

Тя го стори и въздъхна от удоволствие, когато той започна да мие гърба ѝ.

— Мечтая за това от години.

— Години? — развеселено попита тя.

— Ммм. Имах много мечти за теб след бала с маски.

Софи бе доволна, че челото ѝ е опряно върху коленете, защото се изчерви.

— Потопи главата си, за да ти измия косата — нареди той.

Тя се плъзна във водата и бързо се изправи.

Бенедикт натърка ръцете си със сапун и ги зарови в косата ѝ.

— Преди беше по-дълга.

— Наложих се да я отрежа. Продадох я на един перукер.

Не бе сигурна, но ѝ се стори, че го чу да изръмжава.

— Беше много по-къса — добави тя.

— Пригответи се да я изплакна.

Тя отново потопи глава във ваната и я завъртя наляво-надясно, преди да се покаже на повърхността, за да си поеме въздух.

Бенедикт събра шепи и ги напълни с вода.

— Все още имаш малко на гърба — каза и изсипа водата на главата ѝ.

Софи го остави да повтори процедурата още няколко пъти, преди да попита:

— Ти няма ли да влезеш? — беше ужасно дръзко от нейна страна и знаеше, че вероятно е почервеняла като домати, но просто трябваше да разбере.

Той поклати глава.

— Имах намерение да го направя, но така е много по-забавно.

— Да ме къпеш? — гласът ѝ бе изпълнен със съмнение.

Ъгълчето на устните му се изви в едва доловима усмивка.

— Очаквам с нетърпение и да те изсуша — той се пресегна и взе голяма бяла хавлия. — Ставай.

Софи нерешително прехапа долната си устна. И преди се бе намирала близо до него — толкова близо, колкото двама души биха могли да бъдат, — но не бе достатъчно опитна, че да се изправи гола пред него, без да почувства огромно притеснение.

Бенедикт леко се усмихна и разгъна хавлията. Задържа я разперена, извърна поглед и каза:

— Ще те увия, преди да успея да видя каквото и да било.

Софи си пое дълбоко въздух и по някаква странна причина ѝ се стори, че това конкретно действие ще бележи началото на остатъка от живота ѝ.

Бенедикт нежно обви хавлията около нея и накрая повдигна краищата към лицето ѝ. Попи малките капки вода от кожата ѝ, наведе се и я целуна.

— Радвам се, че си тук — измърмори.

— Аз също.

Докосна брадичката ѝ. Погледът му не се отдели от нейния и тя се почувства така сякаш очите му докосват нейните. След това я целуна изключително леко и нежно. Софи не се чувстваше просто обичана, чувстваше се издигната на пиедестал.

— Би трябвало да изчакам до понеделник — изрече той, — но не искам.

— Не искам да чакаш.

Той отново я целуна, този път по-настойчиво.

— Толкова си красива — измърмори. — Ти си всичко, за което съм мечтал.

Устните му бяха върху бузата, брадичката, врата ѝ и всяка целувка, всяко гризване разколебаваше равновесието и спираше дъха ѝ. Сигурна бе, че краката ѝ няма да издържат и силата ѝ ще се стопи под напора на тази нежна атака. Точно когато бе убедена, че ще се свлече на пода, той я взе в обятията си и я понесе към леглото.

— В сърцето ми ти вече си моя съпруга — закле се той докато я настаняваше сред възглавниците. Дъхът на Софи спря. — След сватбата ни ще бъде законно, благословено от Бога и хората, но точно сега... — гласът му стана дрезгав и той се надигна на лакът, за да може да вижда очите ѝ — точно в този момент е *истина*.

Софи протегна ръка, докосна лицето му и прошепна:

— Обичам те. Винаги съм те обичала. Мисля, че те обичах още преди да те познавам.

Той се наведе, за да продължи да я целува, но тя го спря.

— Не, почакай.

Устните му бяха на сантиметри от нейните.

— На бала — гласът ѝ бе странно треперлив, — още преди да те видя, аз те *усетих*. Беше като предчувствие. Вълшебство. Имаше нещо във въздуха. И когато се обърнах, ти беше там, сякаш ме чакаше. Тогава разбрах, че ти си причината да се промъкна на този бал — една-единствена сълза намокри бузата му. — Ти си причината да ме има — продължи тя меко. — Причината да се родя.

Той отвори уста и за секунда Софи бе абсолютно сигурна, че ще каже нещо, но се чу единствено някакъв дрезгав звук и тя разбра, че е обхванат от толкова силни емоции, че не може да говори.

Това я обезоръжи.

Бенедикт отново я целуна, опитвайки се да ѝ покаже това, което не можеше да изрази с думи. Не бе смятал, че може да я обича повече отколкото преди пет секунди, но когато изрече... когато му каза... Сърцето му сякаш порасна многократно и му се струваше, че ще се пръсне.

Обичаше я.

Внезапно светът се оказа много просто място. Обичаше я и това бе единственото, което имаше значение.

Халатът му и нейната хавлия изчезнаха. Бяха кожа до кожа и той я боготвореше с ръце и устни. Искаше тя да разбере колко силно се нуждае от нея и да изпита същото желание.

— О, Софи — простена той. Успя да произнесе единствено името ѝ. — Софи, Софи, Софи.

Тя му се усмихна и на него внезапно му се прииска да се разсмее. Беше щастлив. Толкова щастлив.

Усещането беше прекрасно.

Премести се над нея, готов да я направи своя. Беше различно от предишния път, когато и двамата бяха повлечени от водовъртежа на чувствата. Този път всичко бе съзнателно. Бяха избрали не просто страстта, бяха се избрали един друг.

— Ти си моя — очите му не се отделяха от нейните докато навлизаше в тялото ѝ. — Моя си.

Много по-късно, когато лежаха изтощени в обятията си, той доближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— И аз съм твой.

* * *

Няколко часа по-късно Софи се прозя и примигна докато се разсънваше. Зачуди се защо се чувства толкова прекрасно и уютно, и...

— Бенедикт! — ахна. — Колко е часът?

Той не отговори, затова тя го стисна за рамото и силно го разтърси.

— Бенедикт! Бенедикт!

Той изръмжа и се претърколи.

— Спя.

— Колко е часът?

Той зарови лице във възглавницата.

— Нямам никаква представа.

— Трябваше да бъда в къщата на майка ти в седем.

— Единадесет — измърмори той.

— Седем!

Отвори едно око. Изглежда му костваше голямо усилие.

— Знаеше, че няма да успееш до седем, когато реши да вземеш вана.

— Зная, но не очаквах да стане много след девет.

Бенедикт примигна няколко пъти и огледа стаята.

— Не мисля, че ще успееш...

Само че тя вече бе зърнала часовника на камината и се задъхваше.

— Добре ли си?

— Три сутринта е!

Той се усмихна.

— Значи може да останеш за през нощта.

— Бенедикт!

— Не би искала да будиш някой от слугите, нали? Сигурен съм, че всички вече спят.

— Но аз...

— Имай милост, жено — помоли той накрая. — Ще се женя за теб следващата седмица.

Това прикова вниманието ѝ.

— Следващата седмица?

Той се опита да запази сериозно изражение.

— Най-добре е човек да урежда нещата колкото е възможно по-бързо.

— Защо?

— Защо? — повтори той.

— Да. Защо?

— Тъъ, ами, плъзват клюки и така нататък.

Устните ѝ се разтвориха, а очите ѝ се разшириха.

— Мислиш ли, че лейди Уисълдаун ще пише за мен?

— Боже, надявам се, че не — измърмори той.

Лицето ѝ посърна.

— Е, предполагам, че *може* и да го направи. Защо, за бога, го искаш?

— Чета рубриката ѝ от години. Винаги съм мечтала да видя името си там.

Той поклати глава.

— Имаш много странни мечти.

— Бенедикт!

— Много добре, да, предполагам, че лейди Уисълдаун ще съобщи за брака ни, ако не преди церемонията, то не много дълго след нея. Дяволска жена.

— Иска ми се да знаех коя е.

— Ти и половин Лондон.

— Аз и цял Лондон, — после въздъхна и изрече не много убедително: — Наистина трябва да вървя. Майка ти сигурно се тревожи за мен.

Той сви рамене.

— Знае къде си.

— Но ще си развали мнението за мен.

— Съмнявам се. Ще ти позволи малко свобода, предвид, че ще се оженим след три дни.

— Три дни? — извика тя. — Нали каза следващата седмица?

— Следващата седмица е след три дни.

Софи се намръщи.

— О, прав си. Значи в понеделник?

Той доволно кимна.

— Представи си — каза тя. — В *Уисълдаун* ще пише за мен.

Той се подпря на лакът и подозрително я изгледа.

— Нямах търпение да се омъжиш за мен — попита развеселено, — или просто се вълнуваш, че ще те споменат в *Уисълдаун*?

Тя игриво го тупна по рамото.

— Всъщност — замислено изрече той, — вече си присъствала там.

— Така ли? Кога?

— След бала с маски. Лейди *Уисълдаун* отбеляза, че съм бил омаян от загадъчна дама в сребристо. Колкото и да се опитва, не можа да разкрие самоличността ти — той се ухили. — Това може да се окаже единствената тайна в Лондон, която не е успяла да разкрие.

Лицето на Софи веднага стана сериозно и тя леко се отдалечи от него.

— О, Бенедикт. Трябва... Искам... Тоест... — тя спря и отмести поглед за няколко секунди преди отново да се обърне към него. — Съжалявам.

Той мислеше да я дръпне обратно в обятията си, но тя изглеждаше толкова искрена, че нямаше друг избор, освен да приеме думите ѝ сериозно.

— За какво?

— За това, че не ти казах коя съм. Беше грешка — прехапа устни. — Е, не точно грешка.

Той леко се отдръпна назад.

— А какво?

— Не зная. Не мога да обясня защо направих това, което направих, но просто... — продължи да хапе устните си.

Той започна да се тревожи, че може да си нанесе трайна вреда. Софи въздъхна.

— Не ти казах веднага, защото сякаш нямаше смисъл да го правя. Бях сигурна, че ще се разделим веднага щом напуснем дома на семейство Кавендър. Но после ти се разболя и се наложи да се грижа за теб, и не ме разпозна, и...

Той допря пръст до устните ѝ.

— Няма значение.

Веждите ѝ подскочиха нагоре. Като че ли имаше голямо значение онази вечер. Той не знаеше защо, но просто не искаше да води сериозен разговор в момента.

— Много неща се промениха от тогава.

— Не искаш ли да знаеш защо не ти казах коя съм?

Той докосна бузата ѝ:

— Зная коя си — тя прехапа устните си. — А искаш ли да чуеш най-забавната част? — продължи Бенедикт. — Знаеш ли коя е една от причините да се колебаеш толкова преди напълно да ти отдам сърцето си? Пазех частица от него за дамата от бала с надеждата, че някой ден ще я намеря.

— О, Бенедикт — въздъхна тя, развълнувана от думите му и в същото време нещастна, защото толкова го бе наранила.

— Да реша да се ожения за теб означаваше да изоставя мечтата си за сватба с нея — тихо продължи той. — Каква ирония, нали?

— Съжалявам, че те нараних като не разкрих самоличността си — изрече тя, без да го поглежда, — но не съжалявам, че го направих. Това звучи ли ти смислено? — той не отговори. — Мисля, че отново бих сторила същото.

Той продължи да мълчи, а Софи започна да изпитва безпокойство.

— Просто в онзи момент ми изглеждаше правилно — настоя тя. — Не би имало никакъв смисъл да ти кажа, че аз съм била жената на бала с маски.

— Щях да знам истината — меко каза той.

— Да, и какво щеше да направиш с тази истина? — тя седна и дръпна завивките, за да ги пъхне под мишниците си. — Щеше да искаш загадъчната жена да ти стане любовница, точно както пожела и прислужницата.

Той замълча, взирайки се в лицето ѝ.

— Мисля, че се опитвам да кажа — бързо продължи Софи, — че ако от самото начало знаех това, което знам сега, щях да направя нещо. Но не беше така и смятах, че сърцето ми ще бъде разбито и... — последните думи я задавиха и тя неспокойно започна да оглежда лицето му за някакви следа от емоции. — Моля те, кажи нещо.

— Обичам те.

Това бе единственото, от което тя имаше нужда.

ЕПИЛОГ

„Неделният бал в Бриджъртън Хаус със сигурност ще бъде събитието на Сезона. На празненството по случай рождения ден на вдовстващата виконтеса ще се събере цялото семейство, заедно с около стотина най-близки приятели.

Споменаването на възрастта на една дама се смята за невъзпитано, така че настоящият автор не би си позволил да разкрие кой точно поред рожден ден празнува лейди Бриджъртън.

Но не се бойте! Той го знае!“

„Хроники на висшето общество“
Лейди Уисълдаун, 30 април 1814

— Спри! Спри!

Софи пищеше през смях, докато тичаше надолу по каменните стъпала, които водеха към градината зад Бриджъртън Хаус. Бенедикт все още я караше да се усмихва, да се смее... и все още я гонеше из къщата при всяка удобна възможност.

— Къде са децата? — задъхано попита тя, когато я улови в началото на стълбището.

— Франческа ги гледа.

— А майка ти?

Той се ухили.

— Смяя да кажа, че Франческа гледа и нея.

— Всеки би могъл да налети на нас — каза тя и се огледа.

Усмивката му стана дяволита.

— Може би трябва — той хвана полите на зелената ѝ кадифена рокля и я завъртя — да се оттеглим на частната тераса.

Тези думите ѝ бяха толкова познати. За секунда се пренесе години назад, на бала с маски.

— Частната тераса, казвате? — в очите ѝ играеха весели пламъчета. — И откъде, ако смея да запитам, знаете, че тук има частна тераса?

Устните му се плъзнаха по нейните.

— Имам си начини — измърмори.

— А аз — отвърна тя и лукаво се усмихна, — си имам тайни.

Той се дръпна назад.

— О? И ще споделиш ли?

— Ние петимата скоро ще станем шестима.

Той погледна лицето, а след това и корема ѝ.

— Сигурна ли си?

— Толкова сигурна, колкото бях и предишния път.

Той вдигна ръката ѝ към устните си.

— Този път ще бъде момиче.

— Така каза и предния път.

— Знам, но...

— Както и по-предния.

— Още една причина този път шансът да бъде на моя страна.

Тя поклати глава.

— Радвам се, че не си комарджия.

Той се усмихна на думите ѝ.

— Нека не казваме на никого все още.

— Мисля, че няколко души вече подозират — призна Софи.

— Искам да видя колко време ще отнеме на онази Уисълдаун, за да разбере — каза Бенедикт.

— Сериозно ли говориш?

— Проклетата жена знаеше и за Чарлз, и за Александър, и за Уилям.

Софи се усмихна и му позволи да я дръпне в сенките.

— Осъзнаваш ли, че са ме споменавали в Уисълдаун цели двеста тридесет и два пъти?

Той замръзна.

— Броиш ли ги?

— Двеста тридесет и три, ако броиш онзи път след бала с маски.

— Не мога да повярвам, че ги броиш!

Тя небрежно сви рамене.

— Вълнуващо е да те споменават.

Бенедикт смяташе, че е адски неприятно да бъдеш споменаван, но нямаше намерение да разваля удоволствието ѝ, затова само каза:

— Поне винаги пише хубави неща за теб. Ако не беше така, щеше да се наложи да я издиря и да я прогоня от страната.

Софи не можа да сдържи усмивката си.

— О, моля те. Едва ли ще успееш да разкриеш самоличността ѝ, след като никой друг не е успял.

Той арогантно вдигна вежди.

— Това не ми звучи като доказателство за съпругеска привързаност и вяра в мен.

Тя се престори, че разглежда ръкавицата си.

— Няма нужда да хабиш усилията си. Тя очевидно е много добра в работата си.

— Е, за Вайълет няма да разбере — закле се Бенедикт. — Поне не и докато не стане очевидно за целия свят.

— Вайълет? — меко попита Софи.

— Време е някое внуче да носи името на майка ми, не мислиш ли?

Софи се облегна на него и опря буза до финия лен на ризата му.

— Мисля, че Вайълет е прекрасно име — измърмори тя и се сгуши в обятията му. — Много се надявам този път да е момиче, защото ако е момче, никога няма да ни го прости.

* * *

По-късно същата вечер, в градска къща в най-хубавата част на Лондон, една жена взе перото и написа:

„Хроники на висшето общество“

Лейди Уисълдаун, 3 май 1824

„О, любезни читателю, настоящият автор научи, че внуците в семейство Бриджъртън скоро ще станат единадесет...“

Но когато се опита да продължи, можа само да затвори очи и да въздъхне. Вършеше това от много дълго време. Възможно ли бе да са изминали цели единадесет години? Може би беше време да продължи напред. Бе изморена да пише за всички останали. Беше време да заживее собствения си живот.

И така лейди Уисълдаун остави перото и отиде до прозореца, дръпна зелените завеси и се взря в тъмната нощ.

— Време е за нещо ново — промълви тя. — Време е най-последно да бъда себе си.

Издание:

Автор: Джулия Куин

Заглавие: Джентълменско предложение

Преводач: Dream Team

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6068>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.